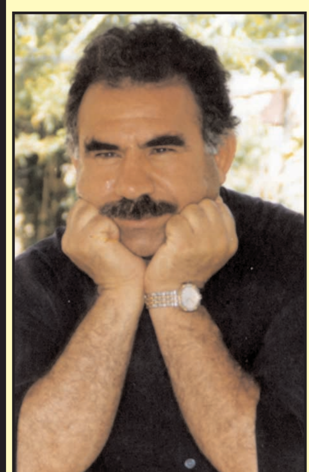

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 24 / Sayı: 279 / Mart 2005

YA ONURLU BİR BARIŞ YA ONURLU BİR ÖLÜM

Newroz Kahramanlık şehitlerimiz: Bahar Hamlemize Öncülük ediyor

ABDULLAH ÖCALAN

Şehitlik gerçeği yaşam gerçeğimizdir. Mutlaka şehitlik gerçeğini yaşam gerçekliğine dönüştürmeliyiz, şehitteki emri görüp yürüyebilmeliyiz. Şehit komutasını anlayabilmeli ve gerekeni yerine getirmeliyiz. Özellikle şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz. Anıya gerektiği biçimde karşılık verme-me gibi büyük bir yüzükaralığı ve aşağılık bir durumu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Şehidin gücünü, şehidin tutkusunu, şehidin direnişini, şehidin acısını kendi şahsımızda mutlaka yaşatmalıyız. Mutlaka şehitle yaşam arasındaki köprü olabilmeliyiz. Şehidin yaşamıyla yaşayanların ölümü arasındaki farkı görmeliyiz. Namussuzca yaşam sahiplerinin çok olduğu veya basit yaşam kırıntılarına yapışıp kalanların nerede ise egemen olduğu bir halk gerçekliği içerisinde, bu büyük yaşam meşalelerini söndürtmemeliyiz.

16'da

İçindekiler

ORTADOĞU HALKLARININ TEK SEÇENEĞİ DEMOKRATİK KONFEDERALİZMDİR

2003 Martı'nda Irak'a ABD müdahalesi başladığında İran, Suriye ve Türkiye üçlü ittifakı oluşmuştur. Aslında bu ittifak Irak müdahalesini bir bölge müdahalesi olarak algılamaktan ve ona karşı kendilerini savunmaktan kaynaklanmıştır. Bu ittifakın amacı ABD'nin Irak'ta başlattığı bölge statükosunu yıkma müdahalesi karşısında kendilerini ayakta tutma arayışıydı. Bunun yöntemi ve taktiği olarak da Kürdistan'ı denetlemeyi seçmişlerdir. ABD mevcut siyasi yapılarla, devletlerle çatışıp, onlara saldırırken en fazla dayanağı Kürdistan'da, yine halkların bu despotik rejimlerle çelişkisinde bulmaktadır. ABD bunu çok işlemiştir. Örneğin Irak'ta kota koymuşlardır. Bugün 275 kişilik Irak meclisinde 70'ten fazla kadın meclis üyesi vardır. Sadece Ortadoğu'da da değil, herhalde dünyada en fazla kadının bulunduğu meclistir. Bir ABD generali Irak'taki erkeklere karşı savaşmayı, kadınlar üzerinde baskı yaptıkları için kendileri açısından kolay bulduğunu ifade etmiştir. Yine halkın baskı ve sömürü altında olmasına dayanmışlardır. ABD yöneticileri ve propagandacıları bunun yoğun propagandasını yapmışlardır. Dolayısıyla yıkılmamak, ABD müdahalesini boşa düşürmek için müdahaleye maruz kalan güçler güvenceyi, ABD müdahalesinin kendisi için dayanak yaptığı, vesile yaptığı alanlarda daha fazla tahakküm kurmakta bulmuşlardır. Halk, Kürt toplumu ve Kürdistan üzerinde daha çok egemenlik kurmaya çalışmışlardır. Özellikle Kürdistan'ı denetim altında tutmayı birinci hedefleri yapmışlardır. Çünkü mevcut statükonun inkar ettiği güç Kürdistan'dır. Dolayısıyla mevcut statükoyu aşmada en stratejik saha Kürdistan'dır. Bu statükoyu koruyacaksan, Kürdistan'ı yok edecek, denetimin altında tutacaksın. Kürdistan'ın bu statükoyla çelişkisini denetleyerek, ezerek ortadan kaldıracaksın. Bunun da yolu, Kürt özgürlük hareketini, PKK hareketini ezmekten, tasfiye etmekten geçiyordu.

ABD müdahalesi karşısında kendi statükocu varlıklarını ayakta tutmak için yaptıkları ittifakın amacı, Kürdistan'ı denetlemek, onun için de Kürt özgürlük hareketini, PKK hareketini ezmek olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu ittifak, PKK'ye karşı bir saldırı ittifakına dönüşmüştür. Özellikle 2004 yılında ABD'nin PKK'ye içten yönelttiği teslimiyetçi ihanetçi, hain dayatmaların da örgüt içinde yarattığı çalkantılara, zayıflamalara, parçalanmaya dayanarak Özgürlük hareketini ezip tasfiye etmeyi başarma umuduna kapılmışlardır. Hedefleri bu olmuş ve bu temelde ortak bir saldırı yürütmüş, birbirlerine destek vermişlerdir. Çelişkilerini bir yana bırakarak daha fazla dayanışmacı olmuşlardır. Kadroları, sempatizanları, taraftar insanlarımızı tutuklamış ve birbirlerine iade etmişlerdir. Bunu Suriye ve İran rejimi yapmıştır. Çatışmaya girmiş, tutuklamalar yapmış, işkence uygulamış, savaşa ortak olmuşlardır. Türkiye-İran ortak operasyonlar düzenlemiştir. En son Musul'da Türkiye-Suriye'nin ortak operasyonları gerçekleşmiş ve ***Şilan*** arkadaşla birlikte beş arkadaşımızı katletmişlerdir. Bu ittifakın saldırısı buraya kadar gelmiştir. Temel politikaları, 'Özgürlük hareketini ezersem Kürt'ün iradesi ortadan kalkar. Kürt'ün özgür iradesi ortadan kalkarsa Kürdistan mevcut statükoyu değiştirecek bir stratejik alan olmaktan çıkar. Dolayısıyla da ABD'nin müdahalesinin bölgesel dayanakları ortadan kalkar ve müdahale boşluğa düşer, başarısız kalır.' Bunların hesapları bu çerçevede olmuştur. Diğer taraftan ABD'yi Irak'ta da zorlamaya çalışmışlardır. Irak'taki ABD karşıtı örgütlenmelere destek ve güç vermişlerdir. Türkiye, İran ve Suriye istihbaratları Irak'taki ABD karşıtı hareketleri örgütleyen en önemli güçler olmuşlardır ve bu halen de devam etmektedir.

Bir yandan birbirlerine dayanmaya çalışmışlardır. Özellikle Suriye ve İran Türkiye'ye dayanmaya çalışmıştır. Türkiye, ABD ile müttefik olduğundan, NATO içinde olduğundan, Türkiye ile iyi ilişkiler içinde olurlarsa, ABD'nin saldırılarından kendilerini koruyabileceklerini düşünmüşlerdir. Daha çok da Suriye yönetimi böyle uşakça bir politika izlemiştir. Gerçekten de geçmişte Hafız Esad'ın kurduğu devlet olarak onun politikaları ile hiçbir biçimde uyuşmayacak uşakça bir politika izlemiştir. Gelinen noktada bu politikanın ABD'nin bu yeni hamlesi karşısında artık çok fazla geçerliliğinin, dayanağının kalmadığı ortaya çıkmıştır. PKK'yi darbelemiş, ama ezememişlerdir. Özgürlük hareketi bütün parçalarda Kürt halkını örgütleme, onun özgür demokratik gelişimini sağlama, özellikle Kürt demokrasisini örgütleme yönünde KONGRA GEL sistemini geliştirmede ısrarlı ve kararlıdır. Bu noktada yoğun çaba harcamakta, yeni adımlar atmaktadır. Gerilla, Kürt halkının varlığının ve halkların özgürlüğünün güvencesi olarak varlığını sürdürmektedir.

Suriye ve İran yönetimin ABD'nin baskıları karşısında dayanma gücü yoktur

Sonuç olarak bu güçler, ABD'yi Irak üzerinden zorlamış, fakat ABD'nin seçim yapmasını engelleyememişlerdir. Bir karışık durum, iç savaşa benzer bir ortam ortaya çıkarmışlardır, ama ABD'nin seçim yapmasını, yeni bir Irak hükümetini oluşturma çabalarını da engelleyememişlerdir. ABD yeni hamleyi başlatırken, geçen iki yılda izledikleri politikalar başarıya gitmemiş, kendilerini iki yıl yaşatmaya yetmiş ve bundan sonra yaşatma gücüne, imkanına sahip olmaktan uzak bir konumu arz etmektedir. Bu nedenle de bir parçalanmayı yaşamaktadırlar.

Üçlü ittifak ve dayanak konumu zayıflamıştır. ABD'nin son tehditleri karşısında Türkiye bu ittifaktan bir kenara çekilmiştir. Suriye ve İran Türkiye'ye güvenmez hale gelmişlerdir. Dolayısıyla ikili bir görüşme yaparak ABD saldırılarına karşı ortak mücadele etme kararı aldıklarını açıklamışlardır. Daha önce de Irak'a Komşu Devletler Dışişleri Bakanları Toplantısı'na İran Dışişleri Bakanı katılmamıştı. Türkiye'nin ABD ile girdiği ilişkilerden duyduğu kaygı nedeniyle Türkiye'ye yönelik güvensizliği sonucunda böyle bir karar aldıklarını belirtmişti. Kısaca o üçlü ittifak aynı biçimde devam etmemektedir. Tümden ilişkiler kopmuş değildir, fakat eskisi gibi de sürmemektedir. Türkiye üzerindeki baskılar, bu ittifaktan biraz geri çekilmesini beraberinde getirmiştir. ABD açıkça tehdit etmiş, baskı yapmıştır. Suriye ve İran rejimleri ile mevcut ilişkilerinden geri durmalarını istemiştir. Türkiye ile pazarlıklar yapılmıştır. Suriye, özellikle de İran bu pazarlıklardan kaygı duymuştur. Örneğin Türkiye, İncirlik havaalanına ABD uçaklarının daha fazla gelmesine izin vermiştir. Yine Muş ve Batman havaalanlarının askeri amaçlarla kullanılması tartışılmıştır. Ne tür kararlar alındığı tam olarak bilinmemektedir. Fakat Türkiye'nin ABD'ye bazı tavizler verdiği basına da yansımakta ve çeşitli güçlerce de değerlendirilmektedir. Elbette bu durum, İran ve Suriye devletleri tarafından kaygıyla karşılanmakta, bir güvensizlik gerekçesi olmaktadır. Baskılar arttıkça da artık herkesin biraz da kendi kaygısına düşme gibi bir durumu ortaya çıkmaktadır. İttifak halinde karşı durma güçleri yoktur. Böyle olunca mevcut devletler ne yapabilirler? Örneğin Suriye üzerinde yoğunlaşılmaktadır. Suriye bu ABD baskılarına gerçekten ne kadar dayanabilir? Kuşkusuz belli bir gücü vardır. Hiç gücü yok demek doğru olmayacaktır. Ama baskılar arttıkça dayanma gücü kalmayacaktır. Aslında Saddam rejiminden çok güçlü de değildir. Biraz da Avrupa'ya dayanmaktadır. ABD, Avrupa'yı etkisizleştirirse, Suriye tecrit edilmiş olacaktır. Irak, Filistin, Lübnan üzerinden baskı uygulamaktadırlar ve zaten Hariri'nin öldürülmesi Suriye'ye karşı müdahalenin şiddet yanının da başlatılması anlamına gelmektedir. Böylece tecrit edilmiş olmaktadır. Türkiye dayanağının Suriye'yi yaşatabilmesi ise mümkün değildir.

Türkiye'nin ABD karşısında gücü olsaydı, kendisini korurdu. Türkiye mevcut durumda ABD baskıları karşısında kendisini koruyamamaktadır ki Suriye'ye destek versin. Dolayısıyla Suriye yönetimi yanlış hesap yapmıştır. Halka açılacağına, demokratik açılımlar yapıp özellikle Kürt halkıyla dayanışma içinde Kürt sorununu çözme sürecine gireceğine, halk üzerinde baskı, Kürt halkına karşı 2004 Martı'nda yaptığı gibi baskıyı, saldırıyı arttırma, daha çok Türkiye ile ittifak ve ilişki içine girme tavırlarına girmiştir. Tayyip Erdoğan'ı Şam'a götürmüş, kendileri de Ankara'ya gidip gelmişlerdir. Bu yaklaşımlardan Suriye'nin Türkiye'nin konumunu yanlış değerlendirdiği anlaşılmaktadır. 'Türkiye ile ilişkileri düzeltirsek, ABD ile de düzeltmiş oluruz' gibi bir yanlış hesaba girmişlerdir. Bu şimdi boşa çıkmış durumdadır. Dolayısıyla herhangi bir dayanağı yoktur.

Suriye yönetimi kendi içinde de parçalıdır. Geçmişte Hafız Esad'ın güçlü bir yönetim etkinliği vardı. Şimdi öyle yönetimi koordine edecek bir güç de yoktur. Dolayısıyla mevcut müdahale ilerledikçe, Suriye'nin çok fazla dayanma şansı yoktur. En önemli dayanak, müdahale koşullarını ortadan kaldırma olacaktı. Bu da halka açılmak, demokratik değişiklikler yapmak, Kürt sorununda demokratik çözüm sürecine girmekti. Eğer Saddam Hüseyin yönetimi bu tür adımlar atsaydı, ABD müdahalesi karşısında böyle yıkılmazdı. Bu kadar zor duruma düşmezdi. Aynı durum diğer devletler için de, Suriye, İran ve Türkiye için de geçerliliğini korumaktadır. Dolayısıyla ABD müdahaleleri karşısında ayakta kalabilmesi için Suriye'nin de böyle bir yola girmesi gerekirdi, fakat girememiş ve bu şansını kaybetmiştir. Belki Irak gibi olmayabilir, ama kuşatılmış durumdadır. Zayıftır ve kendi içinde de parçalıdır. Herhalde ABD'ye karşıt olanları bir biçimde atacak ve ABD'ye bağlı işbirlikçi bir yönetim ortaya çıkaracaklardır. Böylelikle çok fazla dağılmadan bir çözüm oluşturmayı hedefleyeceklerdir. Bu gerçekleşmezse çatışmalı bir durum gelişecektir. Suriye yönetiminin ABD'nin baskıları karşısında dayanma gücü yoktur, yıkılacaktır, aşılacaktır. Bu bir çatışma ile olursa, Suriye-Lübnan sahalarında ABD ve ona bağlı güçlere karşı direnen, mücadele eden örgütler, gruplar ortaya çıkabilir. Irak'takine benzer bir çatışmalı durum Suriye ve Lübnan'a da yayılabilir. Bu durum da ihtimal dışı değildir. Böyle bir durum yönetimi ayakta tutmaz, ama ABD'nin de kolaylıkla, rahatlıkla hakim olmasına izin vermez. ABD hakimiyetini zorlar, zayıflatır ve üzerinde bir baskı oluşturur.

Türkiye Kürt sorunundaki inkarcılığını devam ettirmektedir

Türkiye'ye gelince, Türkiye de bu değişemeyen, kemikleşmiş yapıların başında gelmektedir. I. Dünya Savaşı'nın ortaya çıkarttığı politik sistemlerin öncüsü konumundadır. Oligarşik bir kemikleşme söz konusudur. Özellikle de Kürt inkarı konusunda tam bir hastalık düzeyinde katılaşma vardır. Hiçbir esneme göstermemekte ve gösteremez de. AB'ye uyum süreci içinde Uyum Yasaları adı altında çıkardıkları yasaların hiçbirisi, gerçekte Kürt sorununun çözümünü içermemektedir. Dolayısıyla AB'nin 17 Aralık 2004 tarihli kararında da Kürt sorununu çözümleyecek herhangi bir şey yoktur. AB bir yerde I. Dünya Savaşı ile oluşan statüko içinde politika yapmayı onaylamıştır. Çeşitli biçimlerde ona yeniden yeşil ışık yakmıştır. Türkiye ile uyumu buradan gelmektedir. Bazı Kürt haklarından bahsetmesi, aslında Kürt olgusunu tanıması ve Kürt sorununu çözmek istemesi gibi bir durumu kesinlikle ifade etmemektedir. Sadece Türkiye'yi zorlayarak daha fazla kendine bağlama, Türkiye'den daha fazla ekonomik siyasi çıkar koparma amacına yöneliktir. Bu bakımdan iki yüzlüdür, menfaatçidir, çıkarcıdır.

Kürt sorununu ortaya çıkaran, yaratan sistem, Fransa ve İngiltere'nin yarattığı dünya sistemidir. AB şimdi bu sistemi aşmaya çalışmaktadır, ama bu çabalar sadece kendi içinde geçerlidir. Dışarıya yönelik aynı politikayı izlememekte, tam tersine Ortadoğu'da eski sistemin sürmesini isteyen bir çizgide kalmaktadır. Türkiye ile ilişkilerinde de bu temelde geliştirmektedir. Hala Kürtleri Türkiye'den daha fazla taviz koparmak için bir sopa gibi değerlendirmek istemektedir. Kürtleri, kendi çıkarları için Türkiye'yi zorlama aracı yapmaktadır. Türkiye de bu politik eksendedir. Dolayısıyla yasalarının öyle herhangi bir çözümleyici yanı yoktur. Bazı pratik tavizler verilmiştir. Televizyonda Kürtçe yayın başlatılmış, Kürtçe kasetler serbest bırakılmış, Kürtçe öğreten birkaç dil kursunun açılmasına izin verilmiştir. Bunların hiçbirisinin yasal güvencesi yoktur. Mevcut Türkiye Cumhuriyeti yasalarında yeri yoktur. Hepsi fiilidir, pratiktir. Onun için bazılarının söylediği gibi 'Türkiye çok fazla yasal düzenleme yaptı da pratiğe geçmiyor' düşüncesi yanlıştır. Türkiye hiç yasal düzen-

"Suriye ve İran Türkiye'ye dayanmaya çalışmıştır. Türkiye, ABD ile müttefik olduğundan, NATO içinde olduğundan, Türkiye ile iyi ilişkiler içinde olurlarsa, ABD'nin saldırılarından kendilerini koruyabileceklerini düşünmüşlerdir. Daha çok da Suriye yönetimi böyle uşakça bir politika izlemiştir. Gerçekten de geçmişte Hafız Esad'ın kurduğu devlet olarak onun politikaları ile hiçbir biçimde uyuşmayacak uşakça bir politika izlemiştir."

leme yapmamıştır. Yasalarında Kürt sorununu çözecek düzeyde Türkiye'yi demokratikleştirecek hiçbir değişiklik yapmamıştır. Fiiliyatta bazı hakların kullanılmasına göz yummuştur. Yani sorunu çözmemektedir, herhangi bir hak da vermemektedir. Bir özel savaş yöntemi olarak kullanmaktadır. Bunları Özgürlük hareketini zayıflatmada, halkı hareketten uzaklaştırmada bir araç olarak kullanmak istemiştir. Nitekim son dönemlerde de birçok sanatçının kaseti –Kürtçe– toplatılmıştır. Daha önceden de bazı kursları kapatmışlardır. Yani istedikleri zaman ortadan kaldırabilecekleri bir durumdur. Herhangi bir yasal müdahale etme, hak arama imkanı da yoktur. Çünkü yasal güvencesi olmayan fiili bir durumdur ve mücadele gerekçesi olarak bunları yapmıştır. Bu bakımdan Türkiye'nin yaptıklarına aldanmamak gerekir. Sonuçta mevcut durumda Türkiye, kendi dayanaklarını büyük ölçüde kaybetmiş, ilişkileri bozulmuş, fakat hiçbir değişiklik de yapamamış bir konumdadır. Önderliğin ve hareketin tek yanlı ateşkes temelinde büyük fedakarlıklarda bulunarak barış içinde sorunu çözme çabalarına karşı ciddi hiçbir cevap vermemiştir. Bunu bir zayıflık etkeni olarak görmüştür.

Özellikle 11 Eylül 2001'den sonra AKP yönetimi ile de bunu daha da derinleştirmiştir. Baskıyla, ABD'yi zorlayarak, çeşitli tavizler vererek, Türkiye'nin imkanlarını peşkeş çekerek tecrit etme, baskı uygulama, dağıtma ve tasfiye etme politikasını sürdürmektedirler. Tayyip Erdoğan'ın yaklaşımları bilinmektedir. Tam bir ezberci, fanatik dinciye benzemektedir. Kürt varlığını öyle algılamaktadır. *'Düşünmezseniz ne Kürt vardır ne de Kürt sorunu vardır'* demektedir. Bir olgu karşısındaki yaklaşımı bu kadar sübjektif, hayali ve inkarcı temeldedir. Her fırsatta da ezeceğini ifade etmektedir. Önderlik yaklaşımları, çabaları karşısında son dönemde yine Kürt işbirlikçiliği ile ittifaka girmeyi, onları harekete karşı çıkarmayı amaçlayan bir politikanın içine girmişlerdir. Celal Talabani'ye mektup yazmış; Irak'ın cumhurbaşkanı adayıdır diye Irak elçilerini gönderip görüşme yaptırmışlardır. Oysa cevap vermesi gereken, çözüm araması gereken yer Kuzey'dir, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisindeki Kürt toplumudur. Onun örgütlenmesi ve önderliğidir. Fakat orayı görmemekte, görmezlikten gelmeye çalışmaktadır.

Ortadoğu'da halklara dayalı demokratik bir sistem gelişmelidir

KONGRA GEL'i bütün dünyada terörist ilan ettirerek tecrit edip sonuç alabileceklerini umut etmektedirler. Bu biçimde kendini değiştiremeyen, esneme ve reform yapma gücü olmayan, kaskatı bir yapıdadır. Başkalarının değiştirmesi gerekmektedir. Türkiye Cumhuriyeti yönetimi mevcut durumda Osmanlı yönetimi gibidir. Hiçbir reformu yapma gücünü gösterememektedir. Oligarşik yapı, bürokrasi taş gibi oturmuştur. Kırılıp yıkılabilir, ama esneyip değişemez. Osmanlı yönetimi de öyleydi ve sonunda I. Dünya Savaşı'nda paramparça olup yıkılmıştır. Bu yönetim mevcut politikaları ile Türkiye'yi de bu duruma getirmiştir. Bu durumda ne kadar ayakta kalabilir? ABD baskıları karşısında ne kadar direnebilir? Bu, çok zordur. Ekonomik olarak da, siyasi olarak da kendisini ayakta tutan ABD desteği olmuştur. Bugün bu destek yoktur ve bunun karşısında bir de ABD baskısı vardır. PKK mücadelesi karşısında kendisini ayakta tutan KDP ile YNK'nin desteği olmuştur. Ve bugün o da istediği gibi değildir, onlarla da çelişkili ve çatışmalıdır. AB, birliğe katmak istemiş, ama Kıbrıs'ta her şeyini almak karşılığında bunu yapmak istemektedir. Kıbrıs konusunda yoğun bir baskı söz konusudur. Türkiye'den çıkar sağlamak istemektedir. Rusya ile görüşmeye, ona dayanmaya çalışmaktadırlar. Rusyacı bazı güçlerin ordunun içinde de, özellikle eski MGK sekreteri vb gibi destekçileri olduğu anlaşılmıştır. Fakat Rusya'nın da ABD karşısında dayanma gücü yoktur. Rusya ile ilişkiler en fazla Çeçenistan karşılığında pazarlık yapmak gibi olacaktır.

Türkiye Rusya'dan Kürtlere destek vermemesini istemektedir. Ve nitekim Rusya da vermemektedir. Geçen görüşmelerinin sonucu olarak bazı tutuklamalar yapılmıştır. Bu Türkiye için kalıcı bir alternatif olamaz. Bazıları Avrupa karşısında Rusya, Türkiye, İran ittifakını geliştirme düşüncesine sahiptir, fakat böyle bir ittifak oluşamaz. Ancak halklara dayalı demokratik bir sistem gelişebilir. Doğu'da yeni alternatif bir sistem olarak böyle bir sistem ortaya çıkabilir. Ama devletçi sistem temelinde Rusya, Türkiye ve İran'ın Avrupa'ya, ABD'ye alternatif olacak bir blok oluşturmaları mümkün değildir. Bu gibi arayışlar geçerliliği olmayan arayışlardır. Çünkü gücü yoktur. Sovyetler Birliği bile bunu gösterememiştir. Bütün dünya halklarının desteğini almasına, ayrı bir sistem iddiası olmasına, Avrupa'nın doğusunu, Asya'yı da arkasına almasına rağmen, Avrupa ve ABD karşısında dayanamamıştır. İran, Türkiye ve Rusya'nın ne gücü var ki dayansın? Bu bir alternatif değil, kendini kandırmadır.

Türkiye'nin ABD baskıları karşısında pek şansı yoktur. Tek şansı demokratikleşmekti, Kürt sorununun demokratik çözümü, Kürt halkının desteğini almaktı. O zaman bölge için de bir model olabilirdi. Ve aynı zamanda kendi sorunlarını da çözerek büyük bir halk gücü, iradesi haline gelebilirdi. Hem herhangi bir müdahalenin koşullarını ortadan kaldırmış hem de bir müdahale karşısında büyük bir güç, irade ortaya çıkartmış olurdu. Bunu da yapmazsa, bir dayanma gücü olmayacaktır.

Bunu aşmak için KDP ve YNK'ye biraz daha taviz vermeye çalışacaktır. Zaten şimdiden Kerkük'ü vermişlerdir. Geçen yıl KONGRA GEL'e karşı Kerkük pazarlığı yapılıyordu. Şimdi Kerkük de elden gitmiştir. ABD politikalarının bu düzeyi karşısında, KDP ve YNK'nin Türkiye'yle Kerkük konusunda pazarlık yapma şansları da kalmamıştır. Türkiye bu noktada da zayıf düşmüştür. Daha fazla ne verebilir? Aslında çok fazla verebileceği bir şey kalmamıştır. Geriye tümüyle ABD'ye teslim olmak kalmıştır. Yani ya Türkiye gerçekten de bir demokratik müdahale ile demokratik siyasetin geliştirilmesi ve egemen kılınmasıyla değişimi yaşayacak, bir irade haline gelecek, kendi sorunlarını demokratik yöntemlerle çözecek, bir demokrasi alanı olacak ya da ABD'nin uşağı, işbirlikçisi, ABD'ye teslim olmuş bir konuma düşecektir. Türkiye böyle bir yol ağzında, kavşaktadır. Hangisinin gerçekleşeceğini önümüzdeki mücadele süreci gösterecektir. İkisini de sağlayacak güçler vardır. Yanılma olmamalıdır. ABD ile İran'a, Ortadoğu'ya karşı kendi varlıklarını korumak için ittifak yaparak savaş açan güçler çıkabilir. Böyle gözü dönmüş gerici güçler vardır. ABD en azından İran yıkılana kadar böyle bir yönetimi iş başına getirmek için çalışabilir. Böyle bir yönetim de ancak katliam ve

> "ABD bölgeye oldukça planlı yaklaşmaktadır. Analiz etmekte, bilimsel çalışmaktadır. Bölge devletleri için aynı şeyi söylenemez. Onlar siyasi gelişmeleri doğru okuyamamışlardır. Dar milliyetçi despotik çıkarlarını aşamamışlardır. Dolayısıyla da yıkılmaktan kurtulamamaktadırlar. ABD mevcut statükoyu yıkmayı hedeflerken kendine alternatif çıkmaması için de daha önceden gerekli planlamaları yapmakta, tedbirleri geliştirmekte, uygulama içerisinde olmaktadır."

daha fazla kan yönetimi olacaktır.

Diğer yandan 'İran'a karşı ABD müdahale edemez. İran farklıdır' denmektedir. İran Cumhurbaşkanı Hatemi de açıklama yapmış ve 'ABD müdahale ederse, İran'ı onun için cehenneme çeviririz' demiştir. İran toplumu müdahale edebilir. İran'daki sistem ne Suriye'deki ne de Irak'taki gibidir. Fakat halktan da çok kopmuştur. Aslında yirmi beş yıl önce İslam Devrimi olduğunda şahla, ABD ile, Irak ile büyük bir savaş yürütmüşlerdir. O ruh, o yaklaşım şimdi fazla yoktur. Büyük bir sömürü, menfaatçilik, çıkarcılık rejimi hakim olmuş ve bu da yoksul halkla büyük bir kopuşa, karşıtlığa yol açmıştır. Gerici baskılar söz konusudur. Özgürlükler kısıtlıdır. Başta Kürtler olmak üzere, halklara yönelik de böyledir. Aslında sistem biraz devrimle halk içinden gelmiştir, ama devlet olmuş, devletle uzlaşmış, halktan kopmuş, halk üzerinde baskı uygulayan bir konuma gelmiştir. Bu nedenle halkı geçmişte ABD'ye yönelttiği gibi bu süreçte de ABD'ye karşı yöneltmesi zordur. Bu rejimin halkı Irak'a karşı savaştırdığı gibi bir savaşa çekmesi de zordur. Fakat bazı dış dayanakları da, daha fazla gücü de vardır. Özellikle de propaganda düzeyinde biraz daha fazla direnebilir. Ama ABD Suriye ve Türkiye'den sonuç alır ve Avrupa ile de uzlaşırsa, bu rejimin ABD saldırıları karşısında çok uzun süre dayanma gücü de yoktur. Mutlaka yıkar dememek gerekir. İran'da ABD saldırılarına karşı direnen örgütlerin, güçlerin çıkması mümkündür. Daha fazla dirençleri olabilir, ama rejim çok uzun boylu bir direnişi gerçekleştiremez. Tabii hemen kolay yıkılır da dememek gerekir. ABD İran'a karşı bütün bunları gözeten bir politika izleyebilir.

ABD'nin İran'a müdahalesi ne Irak'taki gibi, ne Suriye'deki gibi ne de Türkiye'deki gibi olacaktır. Öyle bir askeri saldırı ile İran'ı ele geçirmesi zordur. Ona girmeyebilir, ama bir askeri kuşatma altında tutabilir. Ekonomik ve askeri gücünü teknikle vurup tahrip edebilir. Muhalif güçleri de örgütleyip destekleyebilir. Zaten bu yönlü çabaları, çalışmaları da vardır. Televizyon kanalı çalıştırmakta, İran rejimine karşı propaganda yürütmektedirler. Radyo kanalları vardır. Avrupa'da çok sayıda İranlı vardır. Bunlar örgütlenerek, yine içten muhalefeti geliştirerek rejime karşı ayaklandırabilirler. Eskiden de CIA İran'da darbe yaptırmıştır. '53'te bir günlük darbe ile yönetimi düşürmüş ve şahı yeniden iktidara getirmiştir. Yani ABD istihbaratının İran'da bu şekilde darbeler yapma tecrübesi vardır. Kısacası birçok etkeni devreye koyabilir. Sonuç itibariyle ulus devletlerinin, bölge statükocu güçlerinin ABD müdahaleleri karşısında özellikle Avrupa'nın desteğini alan, bununla birleşen ABD müdahalesi karşısında uzun boylu dayanma ve direnme güçlerinin olmadığı söylenebilir. Dolayısıyla eğer ABD bu müdahaleyi bu biçimde sürdürürse, bu devletçikler aşılacak, değişeceklerdir. Burada önemli olan bu sürecin, en azından Bush'un bu ikinci iktidar döneminin ABD ile bölgedeki devletler arasında yoğun çelişki ve çatışmayla geçeceğidir. Bu, önemli bir durumu ifade etmektedir.

Demokratik halk inisiyatifi ve iradesinin ortaya çıkartılması gerekmektedir

ABD bölgeye oldukça planlı yaklaşmaktadır. Analiz etmekte, bilimsel çalışmaktadır. Bu bakımdan küçümsenmemelidir. Bölge devletleri için aynı şey söylenemez. Onlar siyasi gelişmeleri doğru okuyamamışlardır. Dar milliyetçi despotik çıkarlarını aşamamışlardır. Dolayısıyla da yıkılmaktan kurtulamamaktadırlar. Fakat ABD böyle yaklaşmamaktadır. ABD bir yandan mevcut statükoyu yıkmayı hedeflerken, diğer yandan kendine alternatif çıkmaması için de daha önceden gerekli planlamaları yapmakta, tedbirleri geliştirmekte, uygulama içerisinde olmaktadır. Demokratik halk seçeneğini zayıflatarak, ortadan kaldırarak, örgütlenmelerini dağıtarak bölgeyi ABD'nin küresel hegemonyasıyla ulus devlet despotizmi arasında sıkıştırmakta, tercih yapmaya zorlamakta, başka seçenek sunmamaktadır. Dolayısıyla Ortadoğu'da mevcut durumda ciddi bir sıkışmışlık vardır. ABD'den mi, yoksa Saddam'dan, İran rejiminden, Türkiye oligarşisinden mi yana olacaksın ikilemi vardır. Herkes bu ikisinden birinden yana olmaya zorlanmaktadır. Halbuki bölge halkları bundan yana değildir. Kürt halkı ise hiçbirinden yana değildir. Ama ABD'nin mevcut politikası, özellikle PKK'ye dayattığı uluslararası komplo politikası böyle bir durumu yaratmıştır. Üçüncü tercihi; halkların demokratik seçeneğini ortadan kaldırarak ya bölgenin ulus ve devlet despotizminden yana olacaksın, ya ABD'nin küresel hegemonyasından yana olacaksın gibi dar bir tercih seçeneği vermiştir. Halklar açısından çok fazla farklılık arz etmeyen, halklar için devletin baskı ve sömürü hakimiyetinden başka bir şey olmayan iki seçeneği, sanki birbirinden çok farklıymış, halklar için farklı imkanlar sunacakmış gibi önlerine koymuştur. Bu durumun aşılması gerekmektedir. Bu gerçek dışıdır, doğru değildir ve teşhir edilmesi gerekmektedir. Seçenek bu ikisi değildir. Çatışan güçler sadece küresel hegemon ABD'yle bölgesel ulus devletler değildir. Tam tersine bunlarla halklar arasında bir çelişki ve çatışma çok daha fazladır. Hem bölge statükosuyla halklar arasındaki çatışma hem de küresel sermaye hegemonyasıyla halklar arasında çelişki ve çatışma fazladır. Bu gerçeği görerek doğru seçenek olarak demokratik halk seçeneğinin geliştirilmesi gerekmektedir. Bunun mevcut süreçte devreye girmesi hayati bir önem arz etmektedir.

2003 yılında ABD Irak'a silahlı saldırıyla müdahale ederken, Önderlik de demokratik halk seçeneğini, Türkiye üzerinden demokratik değişimi dayatarak halkların demokratik müdahalesini geliştirmek istemiştir. ABD bunu içten ihaneti, teslimiyeti dayatarak, örgütü içten zorlayarak boşa çıkartmaya, etkisizleştirmeye çalışmıştır. Bu nedenle 2004 yılının elverişli koşulları halklar açısından değerlendirilememiştir.

2005 yılında, ABD müdahalesinin üçüncü yılında ABD müdahaleyi bölgeye yayarken, demokratik halk seçeneğini geliştirmek için de yoğun girişimci, devrimci müdahaleci bir duruş sahibi, girişimci olmak gereği kesinlikle vardır. Bu her halükarda kendini dayatmakta, bir ihtiyaç olarak kendisini hissettirmektedir. ABD'nin tek inisiyatif haline gelmemesi, Ortadoğu'yu istediği gibi düzenleyememesi için böyle bir müdahalenin geliştirilmesi, demokratik halk inisiyatifinin iradesinin ortaya çıkartılması gerekmektedir. Önderliğimiz bunu demokratik konfederalizm olarak ifade etmiştir. Demokratik konfederalizm esasları üzerinde demokratik halk müdahalesi seçeneği geliştirilmelidir. ABD kadar demokratik halk seçeneğinin de inisiyatifli, müdahaleci olması gerekmektedir. Halk ve demokrasi güçlerinin de böyle bir mücadeleyi düşünmeleri, planlamaları, örgütleyip yürütmeleri gerekmektedir.

Aslında '90'larda, 2000'lerin başında güçlü bir örgütlülük yayılabilseydi Ortadoğu'ya, bir de süreç daha iyi kavranabilseydi küresel sermaye hakimiyeti hiç gelişmeden bölgede gerçekten de devletçi toplum sistemini aşan, halkların demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü bir toplum sistemini yaratan devrimci değişim gerçekleştirilebilirdi. Bunun koşulları vardı. Fakat mevcut durumda hayalci olmamak gerekir. Bu durum zayıflamıştır. Çünkü ABD çok saldırgan, çok müdahalecidir. Hakimiyetini çok güçlendirmiştir. Bunu Kafkasya, Afganistan, Irak Savaşlarıyla, Filistin-İsrail çatışmasıyla yapmıştır. Şimdi de karşısında güçlü bir mücadele, irade yoktur. Uluslararası komployla bu iradeyi zayıflatmaya çalışmıştır. Dolayısıyla etkinliğini en hızlı geliştiren güç konumundadır. Bu çerçevede en azından Önderliğin savunmada çizdiği ilkeli, demokratik uzlaşmayı yaratacak, demokrasiye duyarlı, devlet sistemiyle halkların demokratik sistemlerinin uzlaşma içerisinde olabilecekleri bir Ortadoğu yapısını yaratabilmek için demokratik halk seçeneğinin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu yapılmazsa, –I. Dünya Savaşı'nın sonunda İngiliz ve Fransızların yaptığı gibi– ABD bölgeye kendi çıkarları doğrultusunda bir yapılanma dayatacaktır. Bu da halklar için daha ağır bir köleliktir. Daha yoğun bir baskı ve sömürüyü ortaya çıkaracaktır ve bunun önlenmesi gerekmektedir. Bu da ancak demokratik halk seçeneğini geliştirmekle olabilir.

Halkların demokratik örgütlülüğünü ve mücadelesini ortaya çıkartmakla, bu doğrultuda yoğun bir mücadeleyi geliştirmekle, cesaretli ve girişimci olmakla, mücadelenin bedelini ödeyecek bir fedakarlığı ortaya çıkartmakla olacaktır. Bölge böylesi bir devrimci demokratik halk örgütlülüğüne ve eylemliliğine kesinlikle yoğun bir ihtiyaç duymaktadır. Bu müdahale bölge statükosunu aşacak, onunla çelişki ve çatışma içerisinde olacaktır. Kürdistan açısından inkar sistemini kıracaktır. Kürdistan üzerindeki inkar sistemini kırarak Kürt özgürlüğünü sağlamayı ve bunu Türk halkının demokrasiyi inşa etmesi temelinde gerçekleştirmeyi esas alacaktır. Bölge halkları açısından da özgürlüklere dayalı demokratik örgütlülüğü, yapılanmayı gerçekleştirmeyi ifade edecektir. Ancak bu olursa bölgedeki statükocu sistemlerin parçalanması ve yıkılması halklar açısından bir anlam ifade edebilir. Halklar kendi değerlerine, kültürlerine, geleneklerine, birikimlerine sahip çıkabilirler, ileriye taşıyabilirler. Yine ancak böyle olursa ABD tek güç olmaktan çıkar. Bölge üzerinde tek hakim güç olmaz. Dolayısıyla da istediği gibi bir yapılanma kuramaz, tam tersine uzlaşmak, halklarla egemenliği paylaşmak zorunda kalır. Bu da Ortadoğu'da daha demokratik, özgürlüklere daha açık bir sistemin yaratılmasını sağlar. Ortadoğu'da böyle bir sistem oluşursa, bu, yeni dünya sisteminin de eskiye göre özgürlüklere daha açık, daha demokratik, daha paylaşımcı olmasını sağlar. Bir gücün despotik hakimiyetindeki bir dünya sistemi değil de veya birkaç gücün kendi arasında paylaştığı despotik, oligarşik bir dünya sistemi değil de, halkların iradesini de gözeten, dikkate alan, bütün güçlerin katıldığı demokratik uzlaşmaya dayalı, daha demokratik bir küresel sistem ortaya çıkar. İşte bunu sağlayabilmek için en azından ABD'nin başlattığı bu müdahalenin ikinci aşamasında halkların demokratik müdahalesini de geliştirmek gerekmektedir.

> "Türkiye Cumhuriyeti yönetimi mevcut durumda Osmanlı yönetimi gibidir. Hiçbir reformu yapma gücünü gösterememektedir. Oligarşik yapı, bürokrasi taş gibi oturmuştur. Kırılıp yıkılabilir, ama esneyip değişemez. Osmanlı yönetimi de öyleydi ve sonunda I. Dünya Savaşı'nda paramparça olup yıkılmıştır. Mevcut politikaları ile bu yönetim Türkiye'yi de bu duruma getirmiştir. Peki bu durumda ne kadar ayakta kalabilir? ABD baskıları karşısında ne kadar direnebilir? Bu çok zordur"

Bütün Kürtler meşru savunmalarını yapabilecek bir düzeye gelmelidir

Biz bu sürece böyle yaklaşmalı ve sürecin mücadelesini bu temelde ele almalıyız. Bunun için de Kürdistan'ın bütün parçalarında böyle bir anlayışla mücadeleyi geliştirmeliyiz. Özgürlük hareketimiz böyle bir çizgide seyretmektedir. Bunun için Kuzey'de değişemeyen, tıkanmış, kilitlenmiş, giderek ABD'ye teslim olma tehlikesini taşıyan sistemi değişime uğratma görev ve sorumluluğu Kürdistan'dan gelişecek demokratik halk müdahalesine düşmektedir. Böyle bir demokratik müdahaleyi yapabilmeli, bunun gerektirdiği demokratik siyasal mücadeleyi yürütebilmeli, örgütlenmeyi yaratabilmeliyiz. AKP, Türkiye'yi böyle bir değişime götürememiştir. AKP'ye alternatif olmak isteyen DYP, Erkan Mumcu gibi bazı güçler ise, daha gerici, daha despotik, ABD'ye teslim olacak bir yapılanmayı ortaya çıkarma durumundadırlar. Bunlar tehlike arz etmektedir. Bu durumda Türkiye'yi demokratik değişime uğratabilecek, bu kemikleşmeyi kırabilecek tek güç, halklara dayalı demokratik siyaseti geliştirmek olacaktır. Bu bakımdan demokratik toplum hareketinin geliştirilmesi, Kürt, Türk ve diğer topluluklardan demokratların, yurtseverlerin bir hareket içerisinde birleştirilerek AKP'ye alternatif, Türkiye'yi demokratik değişime uğratacak siyasal yapıyı ortaya çıkartmaları büyük ve hayati bir zorunluluk arz etmektedir. Bu durumda artık daha fazla gecikilemez.

Oysa bu noktada halen dar yaklaşımlar vardır. Önderlik çabalarıyla, demokratik siyaseti ve örgütlülüğü geliştirme yönünde çalışmalar sürmektedir, ama zayıftır. Parçalıdır, gelişmeleri çok anlayan konumda değildir, çok üretken değildir, halklara, emekçilere, kadınlara, gençlere güçlü bir biçimde hitap etme konumunda değildir. İddiası zayıftır ve dar bir yaklaşım içerisindedir. Tarihsel sorumluluğunu görememekte, ortaya çıkan fırsat ve imkanları anlayamamakta, tarihsel sorumluluk ve görev altına güçlü bir biçimde girememektedir. Bu yaklaşımların aşılması gerekmektedir. Kürt yurtseverlerinin, demokratlarının, özellikle de Türkiye demokratlarının bu durumu kesinlikle aşmaları gerekmektedir. Eğer böyle yapmazlarsa, mevcut durumda AKP'ye alternatif olarak orduyu ve ABD'yi uzlaştıracak, yeni bir despotizmi, İran'a karşı savaşı geliştirecek bir iktidara yol verirlerse, tarih Türkiye demokratlarını affetmeyecektir. Onları bir hiç olarak mahkum edecektir. Bunun bilinmesi gerekmektedir.

Bununla birlikte Suriye'ye yönelik politikalar da önemlidir. Güneybatı Kürdistan'daki halka da büyük görevler düşmektedir. Öncelikle meşru savunmasını yapabilecek bir konuma gelmesi gerekmektedir. Diğer yandan demokratik Suriye'yi ortaya çıkartacak bir demokratik çizginin oluşturulması gerekmektedir. Buna göre kendini örgütlemek durumundadır ve aynı zamanda da ittifaklarını geliştirebilmelidir. Öyle ki zaten aşılmakta olan mevcut gerici yönetim kliği ortadan kalkarken, alternatif olarak halkçı demokratik sistem gelişmelidir. Bunda da Kürt halkının demokratik örgütlülüğü kesinlikle rol oynayabilmeli, bu konuda aşiretçi feodal Kürt milliyetçiliğine yer vermemek gerekmektedir. Güney Kürdistan'a dayanarak, KDP ve YNK'den güç alarak, Güneybatı Kürdistan'da da bu güçler halk üzerinde egemenlik kurmak isteyeceklerdir. Şimdiden de istemektedirler. Bunları teşhir etmek, daraltmak gerekmektedir. Onların böyle bir mücadelede yerleri, halkı temsil etme güçleri yoktur. Halkın demokratik örgütlülüğünü geliştirerek bunlara kesinlikle ortamı bırakmamak gerekmektedir. Güneybatı Kürdistan halkının özgürlüklere dayalı demokratik örgütlülüğünü en ileri düzeyde geliştirmeyi bilmek ve bu temelde Suriye'yi halkçı demokratik bir yapıya kavuşturmak için mücadele edilmelidir. ABD'nin ve ona bağlı KDP ve YNK gibi güçlerin Irak'tan Arabistan'a kendi demokrasilerini dayatmalarına karşı, Güneybatı Kürdistan'da halkın demokratik örgütlülüğüne dayalı olarak Suriye'de geliştirilecek halkçı demokrasi, demokratik halk önderliği çizgisi de kendi demokratik seçeneğini Arap sahasına dayatabilmelidir. Devletçi sistemin demokratik görünüm altında Irak'tan Arap sahasına dayattığı modele karşı, halkçı demokratik sistem de Suriye üzerinden Arabistan'a kendini dayatacak hale gelmelidir. Güneybatı Kürdistan'daki halkın duruşu ve hedefi bunu yaratmak olmalıdır. Oraya yönelik politikalar, çalışmalar böyle bir çerçevede yürütülebilmelidir. Bunun için güç ve imkan vardır. Duyarlı olunursa bu kritik süreçte, varolan devlet sistemi dağılırken böyle bir düzey yaratılabilir.

Diğer yandan Doğu'da İran'a karşı da demokratikleşme ve siyasal çözüm seçeneğini dayatmak temel bir politika olmalıdır. İran rejimi geçen yıl Türkiye'ye destek verirken en büyük hatayı işlemiştir. Sağlam bir duruşla onun hesabının sorulması gerekiyordu, fakat bu yeterince gösterilememiştir. Önderlik sağlam bir duruş içinde olunmasını istemiş, ama biz öyle bir politik sağlamlığı ve etkinliği sergileyemedik. İran, şimdi daha da daralmış bir konumdadır. İran rejimine de demokratikleşme ve Kürt sorununun demokratik siyasal çözümünü dayatmak en temel görev olmalıdır. Bunun için gerekli meşru savunma tedbirleri alınmalıdır. Daha aktif bir savunma mevzilenmesi içinde olunmalıdır. Yine İran'ın müdahaleden kurtuluşunun yolu olarak da demokratikleşmek ve Kürt sorununun demokratik siyasal çözümüne yaklaşmak olduğu vurgulanmalıdır. Böyle bir siyaset izlenmeli ve İran bu şekilde zorlanmalıdır. Eğer böyle bir çizgiye gelirse, elbetteki bu büyük bir gelişme anlamına gelir. Gelmezse de mevcut gericilik teşhir edilerek halkın hem siyasal, hem silahlı örgütlülüğü bu temelde geliştirilebilmelidir. Böyle olursa ABD'nin İran'la çelişki ve çatışma ortamından halkların özgürlükçü demokratik mücadeleleri yararlanacaktır. Dolayısıyla da kazanan demokratik halk seçeneği, Kürt sorununun demokratik çözümü olur. Şöyle bir durumu dayatmak en doğrusudur; "ya mevcut rejim demokrasiye ve Kürt sorununun siyasal çözümüne evet diyecek ve böyle bir değişimi yaşayacak, özellikle Kürt halkı dolayısıyla İran müdahaleden kurtulacak, ya da böyle bir çatışma sürecinde halk kendini örgütleyerek, özellikle Kürt halkı kendi demokratik örgütlülüğünü geliştirerek kendi özgür iradesini ortaya çıkartıp sorununu çözecektir." Böyle bir yaklaşım, duruş ve buna göre pratikleşme en doğrusudur.

> "Halk örgütlülüğünü geliştirmek için gerekli ortamı yaratmak üzere demokratik bir mücadele içinde olmak gerekmektedir. Böyle olunursa, kendini özgür temsil etme, halk iradesini özgürce ortaya çıkarma gerçekleşirse, Irak'ın federal sistemi o zaman demokratik bir yapı kazanacaktır. Eskisini tekrar eden bir despotik devletçi sistemin ortaya çıkması engellenir. Dolayısıyla da Kürdistan bir demokrasi alanı haline gelir. Kürt sorununun demokratik çözümünün önü açılabilir."

Güney Kürdistan'daki mevcut durumun ortaya çıkmasını sağlayan birinci güç PKK'dir

Güney'de durum biraz daha farklıdır. Irak'ta gerçekten gelişmelerin nasıl seyredeceği çok fazla belli değildir. Belli bir sistem geliştirmek için çalışılmaktadır. Ortadoğu'nun protipi de yaratılmak istenmektedir. Fakat kendi başına da sonuçlanmayacaktır. ABD'nin bölge müdahalesiyle birlikte gelişecek ve büyük bir ihtimalle bölgesel bir sistem ortaya çıkacaktır. Böyle bir sistemin Irak'ta yalnız başına şekillenmesi zor olacaktır. Mevcut sistemin demokratik federal bir yapı arz etmesi, bundan geriye düşmemesi önemlidir. Bunun dayatıcısı olmak yerindedir. Çünkü çok halkçı olmayacaktır, egemen sınıflara, baskı ve sömürü sisteme dayanacaktır. Yine de kısmen demokratik yapı kazanması, federal bir yapıda olması, demokrasiye duyarlı bir devlet oluşumu açısından belki daha ileri bir durumu arz edebilir.

Mevcut durumda aslında hem Irak muhalefetinin şii güçleri hem de Kürdistan'daki KDP ve YNK gibi güçler ABD'nin Saddam'ı yıkmasının ortaya çıkardığı elverişli imkanlara konmuşlar, Saddam'a karşı mücadele etmişlerdir, bunu inkar etmemek gerekir. Sonuçlarına tümden hakim olmak istemektedirler. Saddam devleti yıkılırken, yerine yeni bir devlet kurmak istemektedirler. Halk örgütlülüğüne çok fazla dayanmayı esas almamaktadırlar. Bir sömürücü, baskıcı düzen yıkılmakta, yerine yeni bir sömürücü ve baskıcı düzen ortaya çıkmaktadır. Bunu sınırlandırmak, bu sistemin demokratik olmasını dayatmak, halkı örgütleyip demokrasiyi geliştirme çabası içerisinde olmak gerekmektedir. Bu konuda zayıf kalındığı da açıktır, bunu seçimler açık bir biçimde göstermiştir. Neden zayıf kalındığı irdelenmelidir. Aslında devletçi sistemden ve zihniyetten kopamamak birinci etkendir. Egemen sınıftan, feodal burjuva güçlerden kopamamak bir nedendir. Yine milliyetçi düşünceden, dolayısıyla da devlet yapılanmasından kopamamak bir nedendir. Demokratik, özgürlükçü ve halkçı bir güç ve irade olamamak bir nedendir. Özgür bağımsız bir düşünce, irade ve örgüt haline gelememek temel neden olmaktadır.

Öncelikle şu tespit edilmelidir; nasıl ki Ortadoğu'daki statükoyu yalnız başına ABD yıkmıyorsa, yıllardır bu statükoya karşı halklar ve en başta da Kürt halkı savaşmışsa, Güney Kürdistan'da ortaya çıkan durumu da KDP ve YNK yaratmamıştır. En fazla KDP ve YNK mücadele etmemiştir. Burada ciddi bir yanılgı vardır. PKK'nin öncülük ettiği halk mücadelesinin bir sonucu olarak Güney'deki bu durum ortaya çıkmıştır. En az KDP ve YNK mücadelesinin etkisi kadar, hatta ondan daha fazla Güney'deki mevcut durumun ortaya çıkmasını sağlayan güç, PKK'nin başta Kuzey Kürdistan olmak üzere, Kürdistan genelinde yürüttüğü halkçı özgürlük ve demokrasi mücadelesidir. Bu olmasaydı Güney'deki mevcut durum asla olmazdı. Bu konuda da Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim etmek gerekmektedir. Bir yanılgı vardır. 'KDP-YNK şu kadar güçlenmiş, devlet kuruyor, almış başını gidiyor' diye milliyetçilik yoğun propaganda yapmakta ve halkı aldatmaya çalışmaktadır. Bu konuda aldanılmamalı ve doğrular tespit edilebilmelidir. Kendileri yaratmamış, konjonktürden yararlanmışlardır.

Güney Kürdistan'daki federe yapı, 12 yıl boyunca PKK'ye karşı yürütülen savaşın karşılığı olarak Türkiye tarafından korunmuştur. PKK olmasa ve savaşmasaydı, 36. paralelin kuzeyi diye bir şey asla olmayacaktı. Son bir iki yıldır da ABD'nin Ortadoğu müdahalesi, Irak'ta geliştirdiği savaşa dayalı olarak ortaya çıkmaktadır. Yani Güney Kürdistan'daki mevcut durumun ortaya çıkmasını sağlayan birinci güç PKK'dir. İkinci güç de ABD'dir. KDP ve YNK ancak üçüncü ve dördüncü sırada gelebilirler. Fakat sonuçlarına şimdi onlar konmuş, ele geçirmişlerdir. Ortaya çıkan imkanları onlar elde etmişlerdir. Ama bu imkanları kimin ortaya çıkardığını doğru tespit etmek gerekmektedir. Mevcut kazanım KDP ile YNK'nin yarattığı bir durum değildir. Bunun için binlerce şehit verilmiştir. Şimdi de hala PKK'nin duruşuyla, Türkiye karşısındaki konumlanışıyla ayakta durmaktadırlar. PKK'nin zorlaması olmasa, Türkiye ABD ile böyle bir çelişkiye hiçbir zaman girmez. Dolayısıyla da Kerkük'ü veya başka bir yeri KDP ve YNK'ye vermez. Eğer bu hala oluyorsa, PKK'nin mevcut mevzilenmesi ve yarattığı durum karşısında olmaktadır. Yine ABD politikaları da bunda etkilidir. Bu gerçekleri doğru bilmek ve doğru yaklaşım göstermek gerekmektedir. KDP ve YNK yaratmıştır denilemez. Genelde Kürt halkının mücadelesi ve özgürlük hareketinin direnişinin dolaylı sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Diğer yandan buna karşı duruş ve politik yaklaşımların bu temelde doğru olması gerekmektedir. PKK ve ABD mücadelesi ile ortaya çıkan imkanları konjonktürel olarak bu feodal burjuva güçler ele geçirmekte, devletleşmektedirler. Aslında belli düzeyde bir ilerleme yaşanmaktadır. Bu gerçekleri görmek, gerçek sahibine teslim etmek ve bu temelde sahiplenmek gerekmektedir. Her ne kadar konjonktür yaratsa da ileri bir düzeyi ifade etmektedir. Bu anlamda Kürt sorununun çözümünü zorlayan bir etken haline gelmektedir. Bunu böyle değerlendirmek gerekmektedir. Bu bakımdan da karşı olmamak gereklidir. PKK mücadelesiyle, ABD mücadelesiyle, KDP ve YNK'nin mücadelesiyle ortaya bir durum çıkmıştır. Şimdi bunun doğru yapılandırılması önemlidir. Mevcut durumda KDP ve YNK'nin dar yaklaşımları söz konusudur. Tümüyle kendi tekellerine almakta, devletçi bir sistem geliştirmeye çalışmaktadırlar. Kendileri için Kürt devletleşmesini de geliştirsinler, ama halkın demokratik örgütlenmesinin gelişmesine de açık olmalı, engel olmamalı, duyarlı yaklaşmalı, onu reddetmemeli ve yeni bir despotizm ortaya çıkarmamalıdırlar. Bu koşullar temelinde KDP ve YNK yönetiminin gelişmesine karşı olmamalıyız. Onlar da demokrasiye duyarlı olmalı, halkı örgütlememize, halkın demokratik örgütlülüğünü geliştirmemize engel çıkartmamalıdırlar. Böyle bir uzlaşma arayışı içerisinde olmak iyidir. Ama bu kendiliğinden olmaz. Mücadele etmek gerekmektedir. Halka bilinç götürebilmeyi, her şeyden önce de doğru, halkçı, demokratik, özgürlükçü bir duruş sahibi olmayı; milliyetçi devletçi sistemi aşabilmeyi, ondan kopabilmeyi gerektirmektedir. Bu sağlandığı ölçüde yapılabilir. Bu tam olarak sağlanamadığı için halk önünde bir seçenek olamadık. Halkı fazla örgütleyemediğimiz ortaya çıkmıştır. Bir de demokratik bir seçim durumu fazla söz konusu değildi. Baskılar söz konusuydu ve her şey denetimdeydi.

Mevcut durum demokrasiye açık bir durumu ifade etmemektedir. Bu bakımdan Güney'e yaklaşımımızın daha doğru ele alınması, duyarlı olunması gerekmektedir. Bize karşı saldırmadıkça KDP ile YNK'yle çatışmamak, çatışmalı konuma düşmemek doğru ve gereklidir. Fakat ABD'nin de talepleri doğrultusunda Türkiye'nin dayatmaları söz konusudur. Her an için böyle bir ittifaka da girebilirler. Ondan kopmuş ve uzaklaşmış değillerdir. Bu yüzden tedbirli, dikkatli, duyarlı olmak gerekmektedir. Mevcut kazanımları en çok halk mücadelesi yaratmıştır ve bu temelde de sahiplenmelidir. Demokrasiye açıklık ve Kürt demokrasisini geliştirme temelinde ulusal birlik politikasını yürütmek gerekmektedir. Mevcut devletleşme demokrasiye duyarlı oldukça da karşıt olmamak, halkın demokratik örgütlülüğünü geliştirmek gerekmektedir. Engel olursa, halkın örgütlenmesine, demokrasiye karşıt olursa, bu karşıtlığı ortadan kaldırmak, halkın özgür yaşamının ve demokratik örgütlülüğünün önünü açmak için gerekli demokratik mücadeleyi bu çevrelerle yürütmek gerekmektedir. Halk örgütlülüğünü geliştirmek için gerekli ortamı yaratmak üzere demokratik bir mücadele içinde olunmalıdır. Böyle olunursa, kendini özgür temsil etme, halk iradesini özgürce ortaya çıkarma gerçekleşirse, Irak'ın federal sistemi demokratik bir yapı kazanacaktır. Böylece eskisini tekrar eden bir despotik devletçi sistemin ortaya çıkması engellenir. Dolayısıyla da Kürdistan bir demokrasi alanı haline gelir. Kürt sorununun demokratik çözümünün önü açılabilir. Irak'ta gelişen durum, Kürdistan'ın diğer parçalarını da demokratik çözüme yöneltir veya diğer parçalarda demokratik çözümün gelişmesinde bir etken olarak rol oynayabilir.

2005 NEWROZU on yıllardır süren Özgürlük mücadelesinin ve halkımızın eseridir

KONGRA GEL BAŞKANLIĞI

Kürt özgürlük mücadele tarihinde önemli bir Newroz'u yaşadık. Bu yılın Newroz'u birçok yönden büyük önem teşkil etmektedir. Güçlü biçimde kutlanması, Kürt halkının özgürlüğü ve siyasal gelişmelerin bu yönlü olması açısından büyük etki yapacaktır.

Bilindiği gibi Newroz, halkımızın ve bölge halklarının tarihinde önemli bir gündür. Birlik ve direniş günüdür. İnsanlık yaratıcısı coğrafya olan Ortadoğu'nun güzel değerlerini bin yıllardır taşıyan ve bugünlere ulaştıran gündür. Fakat geçmiş yıllarda Kürdistan'da asimilasyon politikalarını yürütme temelinde ulusal ve direniş ruhu zayıflatıldığı Newroz ateşi de durgunlaştırılmıştı. Fakat Önderliğimiz öncülüğünde Kürdistan çapında başlatılmış olan yeni Med hareketi insanlık yaratan coğrafyanın güzel değerlerini yeniden canlandırma hareketi olarak Newroz'u yeniledi, Newroz ateşini gürleştirdi. Newroz'u yeniden direniş, özgürlük günü ve zafer yolu haline getirdi.

Newroz ateşi PKK ile harlandı, direniş özü PKK ile gürleşti. Çağdaş Kawalar olan Mazlum Doğanlar ve diğer arkadaşlar bedenlerini Newroz ateşini gürleştirmek için özgürlük meşalesi haline dönüştürdüler. Böylece Newroz'u arkasındaki tarihe ve içindeki öze uygun bir gün haline getirerek her Newroz'u direnişin yükseliş günü haline getirdiler. Bundan dolayı ***Çağdaş Kawa Mazlum Doğan*** ve ölümsüz komutan ***Mahsun Korkmaz (Agit)*** yoldaşın kişiliğinde bütün Newroz şehitlerini, devrim şehitlerini bugünün anlamıyla tekrar saygıyla anıyor, anıları önünde eğiliyoruz. Bu şehitlerimize ve halkımızın özüne bağlılığın gereği Newroz ateşini daha fazla gürleştirecek, özgür ve demokratik bir Kürdistan yaratana kadar mücadele meşalesini elimizden bırakmayacağız. Kürt halkının özgürlüğü temelinde Ortadoğu'da halkların kardeşliği ve demokrasisini sağlayacak, böylece Newroz'un özüne uygun olarak Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi'ni gerçekleştireceğiz.

2005 Newrozu'nda başta Diyarbakır olmak üzere Kürdistan'ın tüm il ve ilçelerinde halkımız demokrasi ve özgürlük serhildanını çok güçlü katılımla gerçekleştirdi. Özgürlük ve demokrasiyi kazanma andı biçiminde geçen bu Newroz, halkımızın mücadele gücünün ne düzeyde olduğunu bir daha ortaya koydu. Halkın birliğinin yükseldiği özgürlük ve demokrasi taleplerinin net olarak dillendirildiği, halkın Önderliğine ve Özgürlük hareketine sahiplenmesinin sesi haline getirilen bu Newroz, inkarcı şovenist çevreleri korkuturken, halkımıza ve dostlarımıza büyük moral kazandırdı. Halkın kendi gücünü bu düzeyde ortaya koyması kendine özgüvenini bir kat daha arttırdı. Kürt demokratik devriminin Kürt Halk Önderinin açılımlarıyla daha da derinleştiği ve boyutlandığı görüldü. Kürt halkı demokratik konfederalizmle kendisinin daha fazla özne haline geleceğini hissederek demokratik konfederalizm bayrağını yükseltti. On yıllardır kutlanan Newroz, her yıl içerik olarak daha da zenginleşirken, mücadele ruhu ve düzeyi de katlanarak bir diğer yıla taşındı. 2005 Newrozu'nun güncel, siyasal nedenleri yanında böyle bir tarihi ve arka planı da vardır. Bu Newroz'u güçlü biçimde kutlayan halkımızı saygıyla selamlıyor, 2005 Newrozu'nun tüm Ortadoğu halklarına özgürlük ve demokrasi getirmesini diliyoruz.

Newroz ateşi halkın özgürlük ve demokrasisi için meydanlara çıkması açısından bir işarettir

Newroz'un bu düzeyde kutlanmasının arkasındaki tarihi ve güncel nedenleri konusunda çok şey söyleyebiliriz. Her şeyden önce özgürlük ve birlik bayramı olduğu halkın bilincine yerleştirilmiştir. Özellikle son otuz yıldır halkın Newroz'u güçlü biçimde kutlaması, bir direniş ve birlik günü olarak kutlama geleneği ortaya çıkarmıştır. Artık Newroz halk için güçlü kutlanması gereken bir sorumluluktur. Kawa Destanı'nda olduğu gibi Newroz ateşi halkın özgürlük ve demokrasisi açısından meydanlara çıkması açısından bir işarettir. Bir nevi Kawa'nın Newroz ateşi yakması bugün çağdaş bir yoruma kavuşmuştur. Kürt özgürlük mücadelesi Başkan Apo'nun öncülüğünde bundan yirmi yıl önce '85 Newroz gününde ERNK'yi ilan etti. ERNK'nin ilan edilişi ile birlikte halkın Newroz ruhuyla birliğini pekiştirmesi ve mücadele duygusunu arttırması '90'lı yıllarda serhildanları ortaya çıkardı. ERNK Newroz ruhuyla donanırken Newrozlar ERNK'nin katlanarak güç olmasını beraberinde getirdi. Kürdistan'da büyük bir halk cephesi gelişti. Ve o günden bugüne kadar yürütülen mücadelede halklaşma ve halkın katılımı gittikçe daha fazla yaygınlaştı ve genişledi. Newrozlar halkın birlik ve mücadele düzeyinin gelişmesinin sembolü haline geldi. Günümüzde kendi sistemini yaratmanın demokratik temeli bu çerçevede gelişti. Kürt demokratik hareketinin Newroz ruhuyla yarattığı gücü, Önderliğimiz 2005 Newrozu'nda yeni bir aşamaya ulaştırmak için demokratik konfederalizmin ilanını yaptı ve hemen inşa edilmesi çağrısında bulundu.

2005 Newrozu Kürt halk tarihinin en büyük iki kazanımını gözler önüne serdi. Birincisi, meydanlara çıkan milyonlarca Kürt demokratik gücü, ikincisi ise bu güce dayanarak ilan edilen demokratik konfederalizmdir. Eğer Kürtler için kazanımlardan söz edilecekse bunun ilk iki sırası böyledir. KONGRA GEL, Önderliğimizin çağrısını değerlendirerek bunun gereklerinin hemen yerine getirilmesi kararına ulaştı. Newroz'un güçlü biçimde geçmesi bu kararlılığın da bir sonucu ve ifadesidir. Demokratik konfederalizmin ilanı Kürt demokratik devrimiyle ortaya çıkan Kürt dem okratizminin ilerletilmesi ve derinleştirilmesidir. ***Koma Komaleyên Kürdistan****'ın* ilan edilişi ile Kürdistan özgürlük mücadelesi yeni bir sürece girmiştir. Bu ilan Kürdistan özgürlük mücadelesinin ve demokratik örgütlenmesinin netleştirilmesi ve çağdaş formülleştirilmesidir.

Bilindiği gibi günümüz dünyasında her alanda bir kriz söz konusudur. Bu kriz kapitalist sistemin bütün çabalarına ve tedbirlerine rağmen gittikçe derinleşmekte ve bir kaos içinde çıkmaza sürüklenmektedir. Bu kaosun aşılıp, çıkmazdan kurtulmanın işaretlerini görmemektedir. Kapitalist sistemin krizi, insanlığın geleceği üzerinde büyük bir tehlike geliştirmektedir. Kapitalizm her ne kadar bunu aşmak için çaba sarf etse de yeni bir model geliştirememiştir.

İnsanlık tarihinde ilk devrim Zagros-Toros dağ kavisinin eteklerinde yani Kürdistan topraklarında gelişti. Köy devrimi bu topraklarda gelişti. İnsanlık sanayi devrimine kadar bu temel üzerinde gelişti, ilerledi. Sanayi devrimi kendisiyle birlikte ulus devletleri geliştirdi. Sanayi devrimi ile gelişen ulus devlet zihniyeti ve ona yön veren ideolojiler günümüzde insanlığın gelişimi önünde, özgürlüğün ve demokrasinin gelişimi önünde ciddi bir engel oluşturmaktadır. İnsanlığın yaşadığı krizin temeli de bu zihniyet kalıplarının kırılıp bilimsel teknik devrimin imkan verdiği bir sosyal, siyasal, ekonomik sistemin kurulamamasıdır. Bundan dolayı insanlığın bu krizden çıkmasının tek bir yolu vardır. Bu yol, milliyetçilik ideolojisinin şekillendirdiği ulus devlet biçiminde değil, halkın demokratik temsilini yapan bir sistem olan demokratik konfederalizmin yaşamsallaştırılmasıyla gerçekleşebilir. Yani kapitalist sistemin krizinden çıkmak, sistemin öncü gücünün yaptığı gibi sömürü ve baskının yeni biçimine uyarlanmış restorasyonlardan değil halkların tarih içinde kazandıkları özgür ve demokratik yaşam bilincine ve ihtiyacına cevap veren bir sistemin geliştirilmesinden geçmektedir. Bu da demokratik konfederalizmin yerel, bölgesel ve küresel uygulanışıyla mümkündür. Kürt sorununda Ortadoğu'daki sorunlarının çözümlenmesi için de tek yol budur. Demokratik konfederalizmin ilanı çarpıtmalarda ifade edildiği gibi bir devlet ilanı değil, Kürt sorununun sınırlara karışmadan demokratik yoldan çözümüdür.

Demokratikleşme ve tüm sorunların gerçek çözümü olan bu projelerin pratikleşmesi için Kürt halkının rolünü oynaması gerekiyor. Kürt halkının öncü rolünü oynaması ve insanlık sorunlarına cevap olabilmesi için Koma Komaleyên Kürdistan ilan edildi. Koma Komaleyên Kürdistan özgürlüğü ve demokrasiyi gerçek anlamda yaşamsallaştıracak bir örgütlenme modelidir. Bu örgütlenme modeli ekonomik, siyasal, kültürel ve diğer tüm ihtiyaçlara cevap verebilecek bir sosyal yaşam çizgisidir. Koma Komaleyên Kürdistan Kürt halkına insanlığın ilk çıkışına ve devrimine yol açan ataları gibi bir rol biçmektedir. Koma Komaleyan Önderliği konfederalizmin geliştirmesini, kendini özgürleştirmek ve bu temelde bölgenin tüm sorunlarına çözüm modeli olmak rolünü bir strateji olarak Kürt halkının önüne koymuştur. Bu aynı zamanda tarihin önümüze koyduğu ve kaçamayacağımız bir misyondur.

Koma Komaleyên Kürdistan projesi ve Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi daha etkili mücadele etmenin örgütlenme stratejisidir. Bu stratejiyi uygulamak mücadele kararlılığı ve bunun iradesini gösterme gücü gerektirir. Kürdistan özgürlük mücadelesinin geliştirilmesi, bölge halklarının birliği ve özgürleşmesi için demokratik konfederalizm çağın perspektifidir. Bundan sonra da tarihin emri ve halklarımızın özlemi olan en temel stratejidir.

Hareketimizi tasfiye çabalarına en büyük cevabı halk vermiştir

Önderliğimiz bu Newroz'da halkları irade yapan, kaderini kendi ellerine veren bu projeyi Kürt halkına armağan etti. Bu aynı zamanda hepimiz için sürecin bir görevi olarak önümüze konulmuştur. Kadro ve militanlar olarak demokratik konfederalizmin geliştirilmesinde rolümüzü oynamak halkımıza ve insanlığa karşı sorumluluğumuzun gereğidir. Bu çizgiyi pratikleştirmek bırakılım gevşemeyi daha büyük bir inanç ve mücadele azmi gerektiriyor. Halkımız sadece ve sadece bu perspektif ile tarihsel amacına ulaşabilir.

Kürdistan'ın dört parçasının kendi aralarında Kürt demokratik konfederalizmini oluşturmaları ön açıcı bir örnek olabilir sınırlara dokunmadan özgürlüğün ve demokrasinin geliştirilmesinde halklar arası bir köprü rolünü oynayarak Ortadoğu'da demokrasi dinamizminin gücü haline gelebilirler. Bundan dolayı hem ulusal görevlerimiz için hem de bölgesel ve uluslararası sorumluluklar açısından Önderliğimizin ortaya koyduğu çizginin pratikleştirilmesi ciddiyetle ele alınması gereken bir konudur. Koma Komaleyên Kürdistan çizgisinin militanları olmak için kendimizi ideolojik, politik, örgütsel ve moral düzeyde güçlü biçimde hazırlama gereği vardır.

Kürdistan'ın birçok yerinde Newroz, halkımızı coşkuya, demokrasi ve özgürlük düşmanlarını korkuya düşüren biçimde kutlanmıştır. Aylar öncesi başlayan hazırlıklar, haftalar öncesi başlayan kutlamalar KONGRA GEL bildirisindeki çağrılar temelinde 21 Mart'ta zirveye ulaştırılmıştır. Kürt halkı 2005 Newrozu'nda önemli bir hamle gerçekleştirerek siyasal sürece müdahale anlamına gelecek bir tavır koydu. Önderliğin çağrısına bağlı kalarak Önderliğe ve Kürdistan demokratik konfederalizmine büyük bir bağlılık ve sahiplenme gösterdi.

15 Şubat'ta uluslararası komplonun güçlü biçimde kınanması Newroz'un güçlü biçimde kutlanacağının habercisiydi. Önderliğimizin ve KONGRA GEL'in olası savaşın önünün alınması ve demokratik çözümün gerçekleşmesi açısından aylar önce başlattığı eylem çağrısı ve kampanyası Newroz'da zirveye ulaştırılmıştır. Newroz'un bu düzeyde kutlanması ve demokratik konfedaralizmin güçlü biçimde karşılanması, Koma Komaleyên Kürdistan Önderliği'ne sahiplenilmesi Kürt sorunuyla ilgili olumlu olumsuz her çevreye verilmiş güçlü bir mesajdır. Tabii ki Özgürlük hareketi için de verilmiş bir mesajdır. Biz bu mesajı aldık ve gerekenleri daha fazlasıyla yerine getireceğiz.

Bu Newroz, KONGRA GEL'siz ve Önderliksiz Kürt siyaseti ve işbirlikçi Kürt'ü yaratmak isteyenlere de verilmiş en büyük cevaptır. İhanetçi kaçkınlara verilmiş bir cevaptır. Kürt halkı Önderliği ve büyük bedellerle yarattığı özgürlük hareketi konusunda o kadar hassastır ki bunlara yönelik her güce ve harekete karşı büyük bir öfke duymaktadır. Halk binyıllar sonra ilk defa ağaların, beylerin değil, kendisinin güç olduğu bir özgürlük hareketi ve çizgisi oluşturmuştur. İlk defa kendisine özgüven kazandıran bir Önderlik ve bir örgütlülük ortaya çıkarmıştır. Bunun değerini tarihsel deneyimi, kolektif bilinci ve hafızasıyla çok iyi bilmektedir. Bu nedenle Özgürlük hareketine ve Önderliğine saldırılar yapıldığında bu saldırılar nereden gelirse gelsin büyük bir tepkiyle karşılamış, birliğini pekiştirip mücadeleye güç katarak en iyi cevabı vermiştir. Bu Newroz'da halkın ayağa kalkışı ve Önderliğine sahiplenmesi bu gerçekliğin sonucudur. Önderliğinin esaret altında ve zor koşullarda tutulmasının tamamen özgürlük ve demokrasi mücadelesi kararlılığı sonucu olduğunu ya-

☼

"Demokratik konfederalizm devleti esas almıyor. Devlet sınırları içinde Kürtlerin demokratik örgütlenmesini dil, kültür, kimlik özgürlüğünü yaşamasını ifade ediyor. Demokratik konfederalizm devleti değil, halkın gücünü ve örgütlenmesini esas alan bir sistemdir. Kürt halkı bütün toplumsal kesimleriyle demokratik temelde örgütlenecek, esas gücün tabanda olduğu bir örgütlenme temelinde bölgesel ve/veya genel koordinasyon ve meclislerle kendisini irade haline getirecektir. "

şadığı deneyimlerle çok iyi bilmektedir.

Amed'te temsilini bulan halk gerçekliği farklı bir olgudur. Artık bu halkı Kürt ağalığının, beyliğinin ya da bunların himayecilerinin kontrolüne almak mümkün değildir. Bu halka kullanılacak bir nesne olarak bakılamaz. Bir dostluk ve ittifak değeri olabilir, ancak kullanım değeri olan bir olgu olarak görülemez. Dolayısıyla herkes halkımızın Newroz'da ayağa kalkışından ve ortaya koyduğu taleplerden ders çıkarmalıdır. Newroz'un mesajını doğru almayanlar ve ders çıkarmayanlar kaybetmeye mahkumdur. Çünkü hiçbir güç, kuvvet halkın, halkların bu gücünü aşamaz. Herkes bunu görmeli ve yanlış hesap yapmamalıdır. Yanlış hesap Amed'ten döner.

Uluslararası komplo bu hareketi tasfiye etmek, marjinalleştirmek için çok yönlü çalıştı. Askeri saldırılar yaptılar, psikolojik savaş yürüttüler ve bayatlamış propagandaları yeniden servise soktular. İçimize el atarak soysuzlaşan kişiliklere Apo'dan ve savunduğunuz ideolojiden vazgeçin dayatması yaparak, ihanetçiliği geliştirdiler. İhaneti ve kaçkınlığı ortaya çıkarmak için iç ve dış saldırılar askeri, örgütsel, politik, ideolojik ve psikolojik baskıyı sürekli gündemde tuttular. Böylece dağınıklık yaratarak hareketimiz zayıflatılmak ve marjinalleştirilmek istendi. Ancak Önderliğimizin güçlü iradesi kadrolarımızın bağlılığı ve çabası, savaşçılarımızın fedailiği bu emelleri boşa çıkardı. Hareketimiz ayakta kaldığı müddetçe bu halkın moral düzeyi ve kararlılığını hiç kimse kıramaz. İnançsızlığa düşenler olabilir, ama halkımızın kolektif bilinci bu hareketten moral ve güç alarak her türlü saldırıyı boşa çıkarabilir. Hareketimize yapılan saldırılar başka bir güce yapılsaydı herhalde on kere tasfiye olurdu. Özgürlük hareketi bırakalım tasfiye olmayı mücadelesini boyutlandırıyor ve derinleştiriyorsa bunun nedeni otuz yıllık tarihinde ve gerçekleştirdiği demokratik devrimle ortaya çıkardığı halk karakterinde aranmalıdır. Hareketimiz demokratik halk gücüne dayanmaktadır. Demokratik halk gücü bir kere ortaya çıktıktan sonra tasfiye edilemeyeceğine göre hareketimiz de mücadele azmi ve kararlılığı gösterdiği müddetçe hiçbir biçimde tasfiye edilemez, siyasete müdahale eden özne durumundan çıkarılamaz. 2005 Newrozu bir yönüyle de bütün baskılara rağmen hareketimizin ayakta kalmasını halkımızın kutlaması olarak değerlendirmek gerekir. Hareketimizi tasfiye çabalarına en büyük cevabı halk vermiştir.

Kürt sorununun en doğru çözümü ulus devlet değil demokratik konfederalizmdir

Halk bu Newroz'da Önderliğine daha fazla sahip çıktığını her zamankinden daha fazla sıcak bir ruhla *"Biji Serok Apo"* sloganlarını haykırarak ortaya koydu. "Slav, slav ji bo İmralı hezar slav" sloganları büyük bir coşku ile meydanlarda yükseldi. Bundan daha açık bir mesaj ve irade beyanı olamaz. Bu mesajı herkesten önce Kürdistan üzerinde egemenlik kuran devletler doğru değerlendirmeli ve gereğini yerine getirmelidirler. Kürdistan halkı bundan sonra eskisi gibi egemenlik altında tutulamaz. Bu halk baskılara boyun eğmez, teslim alınamaz. Bütün teslimiyet yolları tıkanmıştır. 2005 Newrozu'yla birlikte inkarcı sömürgeci politikalar çöp tenekesine atılmıştır. Kürt halkı özgücüyle her türlü değerlerine sahiplenecek ve özlemlerini başarıya götürecek bir düzeye ulaşmıştır. Dinamik, özgürlükçü, demokratik bir güç bu topraklarda ortaya çıkmıştır. Böyle bir halk gerçeği ortaya çıkarmak bir daha vurgulamalıyız ki en büyük kazanımdır. Kazanımların kazanımıdır. Bu topraklarda insanlık yaratıldı. Bu topraklarda insanlık vicdanı ayaklandırıldı. İlk özgürlük düşünceleri ve direnişi bu topraklarda ortaya çıktı. Çağdaş demokrasiyi ve özgürlüğü gerçek anlamda gerçekleştirecek güç de bu topraklarda ortaya çıkacaktır. 2005 Newrozu'nda meydanlara dökülen Kürt halk iradesi bunun kanıtıdır.

2005 Newroz'u ve bu Newroz'daki ruh büyük bir tıkanmayı yaşayan insanlık açısından temiz bir soluktur. Newroz ruhu insanlığın üzerindeki bütün kirleri, pasları silecek güzellikleri taşımaktadır. İlk bu topraklarda ortaya çıkan teknik devrim bugün dünyada baş döndürücü bir düzeye ulaşmıştır. Ne var ki bu teknik devrimlerin anasının bu coğrafya olduğu unutulmakta anasını bilmeyen bir çocuk durumuna düşürülmektedir. Teknoloji çok gelişmiştir, ancak mevcut zihniyet ve sosyal, ekonomik projeler tıkanmayı aştıracak bir çıkış yaptıramamaktadır. Bunun nedeni kökünü anlayamama ve bu nedenle yüzeysel kalmaktır. Bu nedenle çözümü tekrar insanlığın tüm değerlerinin yaratıldığı kök üzerinde ortaya çıkarmak bilimsel ve kaçınılmaz bir durum olarak önümüzde durmaktadır. Nasıl ki uygarlık bu topraklarda ortaya çıktı ve yaratıldı, günümüzde de ortaya çıkacaktır. Tarih de böyle özüne geri dönüyor. Bunu herkes bilmelidir. Newroz, bu toprakların bu rolü günümüzde de oynayacağını gösteren en büyük şereftir.

Güney Kürdistan'da ortaya çıkan federasyon da Kürt halkının geldiği bu düzeyin sonucudur. Onlarca yıl verdiğimiz mücadelemizin atmosferi içinde ortaya çıkan bir oluşumdur. Tabii ki bu oluşumu demokratikleştirmek, Önderliğimizin ortaya koyduğu demokratik konfederalizm çizgisinde halkın

güç olduğu bir oluşum haline getirmek çağdaş bir görev ve sorumluluktur. 2005 Newrozu nasıl bir demokrasi ve özgürlük yaratılması ve nasıl bir halk olunması açısından Güney Kürdistan halkı açısından önemli bir örnektir. 2005 Newrozu Kürt milliyetçiliğine karşı Kürt demokratizminin halk tarafından tercih edildiğinin kanıtıdır. Kürt halkı şunu çok iyi bilmektedir ki, yurdunu ve halkını sevmeyi, ulusal değerleri olan kimliğine, kültürüne, diline sahiplenmeyi bu halkın bir parçası olmada onur duymayı PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesi ile öğrenmiştir. Ulusal demokratik değerleri ve özgürlüğü için yaşamın feda edilmesini bu hareket öğretmiştir. Yaşamı uğruna ölünecek kadar sevmek PKK ile bu topraklarda kök salmıştır. Kürt halkının özgüven kazanması ve kendisiyle barışık hale gelmesi Kürt halk Önderi Abdullah Öcalan'ın yaşam ve mücadele felsefesiyle sağlanmıştır. Kürt ağalarının, beylerinin Kürt halkının özlemlerini sömürmesinin ifadesi olan milliyetçilik değil, halkı güç yapan Kürt demokratik devrimi ve bunun yarattığı zihniyet Kürtlere bugün varolan her şeyini kazandırmıştır. Bu nedenle dış güçler tarafından beslenen ve desteklenen milliyetçilik değil, Kürt halkının özgücüne dayanan yurtsever demokrat bilinç ve özgürlük çizgisini sahiplenme bu Newroz'da en güçlü biçimde dışa vurulmuştur. Kürt halkı kimliğini, varlığını, bütün değerleriyle gurur ve onur duymasını milliyetçilikte değil, Kürt Halk Önderi'nin özgürlükçü demokratik ve halkların kardeşliğini esas alan çizgisinde bulmuştur. PKK öncülüğünde Kürt halkı demokratik uluslaşma sürecine girmiştir. Demokratik konfederalizmle demokratik uluslaşma gerçeği derinleştirilmekte, boyutlandırılmakta ve zenginleştirilmektedir. Bu gerçeği hiç kimse değiştiremez ve saptıramaz. Saptıranlara ve demagoji yapanlara Kürt halkı fedai ruhla bugün olduğu gibi her zaman gereken cevabı verir.

Biz, Kürt halkını egemenlik altında tutan devletlere Newroz gerçeğini görün ve bu sorunu demokratik reformlar temelinde çözün diyoruz. Devlet istemiyoruz. Bugün için de yarın için de devlette gözümüz yoktur. Çünkü devleti ideolojik olarak reddediyoruz ve halklar için gerekli olmayan bir araç olarak görüyoruz. Bu tutumumuz taktik değil, ideolojik ve ilkeseldir. Bu nedenle Kürt sorununun en doğru çözümü ulus devlet değil, demokratik konfederalizmdir, diyoruz. Bu temelde tüm parçalardaki Kürtlerin devlet kurma zihniyeti ve pratiğine girmeden Kürt demokratik konfederalizmini sağlayarak Kürt sorununa her parçada ve bölgesel düzeyde en doğru çözümü gerçekleştirebileceğini söylüyoruz. Demokratik konfederalizm devleti esas almıyor. Devlet sınırları içinde Kürtlerin demokratik örgütlenmesini dil, kültür, kimlik özgürlüğünü yaşamasını ifade ediyor. Demokratik konfederalizm devleti değil, halkın gücünü ve örgütlenmesini esas alan bir sistemdir. Kürt halkı bütün toplumsal kesimleriyle demokratik temelde örgütlenecek, esas gücün tabanda olduğu bir örgütlenme temelinde bölgesel ve/veya genel koordinasyon ve meclislerle kendisini irade haline getirecektir. Sosyal, kültürel, ekonomik örgütlenmelerini de bu temelde gerçekleştirecektir. Bir devleti değil de kendi kendini yönetmeyi tercih edecektir. Ulus devleti değil, demokratik ulusu geliştiren bir sistemdir. Kürtler için en iyi çözüm formülü budur.

Kürtler tercihlerinin bu olduğunu Newroz'da ortaya koymuşlardır. O halde gelin bu projeyi tartışalım ve çözümü geliştirelim. Lozan'da ısrar etmeyin, artık o geçti. Fakat biz de Sevr'i oluşturmak istemiyoruz. Gelin bir diyalog yoluyla çözüm geliştirelim. Gelmezseniz biz kendimizce yine özgürlük ve demokrasi temelinde demokratik konfederalizmi geliştireceğiz. Tutumumuz da, cevabımız da budur. Halkımızın verdiği mesajdan da doğru sonuç çıkarılmalıdır.

Her fırsatta özgürlük hareketi terör olarak damgalanmaktadır. Terör demekle, terörist sözleriyle kimse terörist olmaz. Bu ,dünyada hiç görülmemiş bir şeydir. Bir hareketin milyonlarca sempatizanı ve üyeleri olacak, en demokratik eylemler yapacak, en makul çözüm önerileri sunacak ama sizler yine de teröristtir, diyeceksiniz. Bu yaklaşımın terk edilmesi gerekir. Bizim ve halkımızın ortaya koyduğumuz tutum sizin için de bir gerekliliktir. Bunun gereğini yapmazsanız aşılırsınız. Çünkü Kürt halkının köleliği yeniden kabul etmesi mümkün değildir. Halkımızın mesajı bölgenin ulus devletler için budur.

Bilindiği gibi biz bundan önce çözüm ve diyalog çağrısı geliştirmiştik. Önderliğimiz iki aylık bir süre vermişti. Newroz'a kadar zaman verilmişti. Verdiğimiz süre tamamlandı. Ancak ne Türkiye devleti ne de İran ve Suriye çözüm için adımlar attı. 17 Aralık'tan sonra gelişme olacağına gittikçe bir gerileme yaşandı. Daha fazla çözüm şansı değil, savaş isteme ve baskılar gelişti.

Bu süreçte uluslararası güçlerin Kürt sorunuyla ilgilerinin arttığı görülüyor. Uluslararası güçler Kürt sorununa ve bölgesel duruma Türkiye gibi bakmıyorlar hatta çelişki içindeler. Türkiye doğru temelde Kürt sorununu çözmediği takdirde iç ve dış politikada yaşadığı tıkanmayı aşamayacağı gibi sorunun çözümsüzlüğünden kaynaklanan zayıflık nedeniyle dış güçler karşısında etkisiz kalacaktır. Hatta bölge politikaları üzerinde hiçbir etkisi olmayan bir güce dönüşecektir. Dış güçlerle çelişkilerini de çözemeyecektir. Türkiye ya dış güçlere tam teslim olacaktır ya da Kürt sorununa çözüm bularak iradeli ve kişilikli bir politik duruşa sahip olacaktır.

Kara Kuvvetleri Komutanlığı rahatsızlıklarını dile getirdi. Irak politikamız yok diye açıklamalar yaptı. Şunu açıkça vurgulamalıyız ki, Kürt sorunu çözülmediği takdirde Türkiye'nin politik değeri olan ne Irak politikası, ne Ortadoğu ne de dünya politikası varolacaktır. Politikasızlık içinde her gün daha fazla batacaktır.

Önderliğe sahip çıkmak kendimize sahip çıkmaktır

Biz hem Türkiye'de gelişen durumları hem de uluslararası güçlerde yaşanan güncel gelişmeleri dikkatle takip ediyoruz ve etmeliyiz. Bizim açımızdan önemli olan Ortadoğu'da ve tüm ülkelerde Kürt sorununda çözüm kanadının gelişmesi, tıkanma kanadının geriletilmesi için serhıldan örgütlenmesi ve geliştirilmesidir. Özellikle önümüzdeki aylar "savaşa geçit vermeyeceğiz" sloganı adı altında serhildanlar, politik hareketler güçlendirilerek yükseltilmelidir. Dış dinamikler ve iç dinamikler eğer birbirini tamamlarsa sonunda adım atılacaktır. Bu konuda umutsuz değiliz. Fakat her şeyden önce ciddi bir mücadele gerekiyor. Bu kutsal günlerde bu Kürdistan demokratik konfederalizmin ilan edildiği günlerde biz herkese net bir biçimde şunu söylüyoruz; biz demokratik çözümde ısrar edeceğiz ve önümüzdeki süreçte bu çabalarımızı daha da büyüteceğiz. Halkımız demokratik mücadelesini serhıldanla daha fazla geliştirecektir ve biz politik, diplomatik çalışmalarla demokratik istemimizin gündeme girmesi için gerekli olan ne ise onu yerine getireceğiz. Bunun yanında meşru savunma hazırlıklarımızı daha da güçlendireceğiz. Bize yönelik saldırılar geliştirilirse aktif meşru savunma hakkımızı geliştireceğiz ve bunun sorumlusu biz olmayacağız.

Bu bahar aylarında demokratik konfederalizm çözümünü geliştirmek için bütün gücümüzü seferber edeceğiz. Savaş isteyenler, inkar ve imha siyaseti uygulamak isteyenler, diyaloga gelmeyenler gelişecek savaştan sorumlu olacaklardır. Bu Newroz'da halkımızın da verdiği mesaj budur ve biz hareket olarak bu mesajı bu çerçevede ele alıyoruz. 2005 baharının önemli olduğunu defalarca vurguladık. Bu nedenle 2005 Newrozu'na büyük değer biçiyoruz. Bu yıl Ortadoğu alanının şekilleneceği gelişmelere sahne olacaktır. Dolayısıyla mücadeleye yüklenmek demokrasi ve özgürlük doğrultusunda gelişmeleri sağlatma sorumluluğumuz vardır. Biz hiçbir noktada geri adım atmayız ve basit şeylerle oyalanamayız. Biz zaten makul yaklaşımımızı ortaya koymuşuz. Artık gerisi devletlerin ciddi adım atmasıdır. Halkımızın sabrı kalmamıştır. Kürt sorununun tek bir çözüm yolu vardır. O da Önderliğin özgürleşmesi ve çözüm diyaloğunun başlamasıdır. Önderliğimizin özgürleşmesi halkımızın özgürleşmesidir. Halkımızın varlığını kabullenmesi, halkımızın özgürleşmesi bir bütün olarak buradan geçiyor. Bundan dolayı her yerde ve her platformda halkımız her zamankinden daha fazla Önderliğe sahip çıkmalıdır. Önderliğe sahip çıkmak Kürt halkının hem kendisine sahip çıkması hem de davasını her yerde sürdürmesidir. Öte yandan bu çizgide halkımız politik, hukuksal, diplomatik, örgütsel mücadelesini her boyutta temsil etmeli ve yürütmelidir. İçinde bulunduğumuz süreç bu sorumlulukları halkımız ve kadrolarımızın önüne koymuştur.

Önderliğimizin ve halkımızın kadrolara verdiği mesaj "bu hareketin üyeleri, militanları süreci iyi kavramalı, demokratik devrimi derinleştirerek, özgürlük ve demokrasiyi kazanma görevlerini ciddiyetle yerine getirilmelidir" biçimindedir. Bu süreç özel savaş merkezlerinin geliştirdiği parazitleri dinleme süreci değil, bu süreç Amed meydanını dinlemektir, Önderliği dinlemektir, kendini daha fazla güçlendirmek ve mücadeleye katmaktır.

Önümüzdeki süreçte gelişecek meşru savunma savaşı geçen yıl gibi olmaz. Geçen yıl biraz cevap verildi. 1 Haziran kararından sonra HPG güçleri meşru savunma hakkını kullandılar. Fakat bu yeni süreçte meşru savunma daha gelişerek sürecektir. Bu temelde meşru savunma güçleri de çözüm için sonuna kadar sorumluluk duymalı ve bunun gerektirdiği ağırlığı hissettirmelidir. İnkarcı zihniyete ve saldırılara bu cepheden de ciddi cevap verilerek, çözümsüz politikalar bu güçlere terk ettirilmelidir.

Hareketimiz çok önemli bir sürece girmiş bulunmaktadır. PKK'lileşmenin geliştirilmesi, Kongreleşmenin geliştirilmesi ile Apocu ruhun yüceltilmesi ve bu temelde Kürdistan özgürlük mücadelesinin yeni bir aşamaya sıçratılması Newroz'la birlikte başlamıştır. Askeri ya da siyasi alanda bütün militanların bu sürece doğru cevap verme sorumlulukları vardır. Koşullar ve imkanlar bu rolümüzü oynamaya müsaittir. Özgürlük mücadelesinin değerlerine pratikte sahiplenmemiz gerekiyor. Başarıyı bu değer ve imkanlara dayanarak güçlü geliştirmemiz gerekiyor. Bu tarihi süreçte imkanlar da riskler de vardır. Tabii ki biz imkan ve fırsatları doğru değerlendirerek risklere kapıyı kapatacağız. Dolayısıyla bu süreçte pratiğin üzerine yürümede tereddütlü olmamalıyız. Daha fazla kararlılık ve cesaretle dönem görevlerini yerine getirmeliyiz. Özgürlük ve zafer uzak değil, yakındır. Apocu ruhla katılım gösterildiğinde sonuç alınacaktır.

Halkımızın Newroz'da verdiği mesajı, Önderliğimizin verdiği perspektifleri dürüstçe karşılamamız çok önemlidir. Bu mesajlara layık olmak için bunun gerekliliklerini ve yaşam biçimini pratikte uygulamamız ve göstermemiz gerekiyor. Bu temelde bir katılım sağlanırsa sonuçları çok büyük olacak ve zafer bizim olacaktır. Ve gelecek teminat altına alınmış olacaktır. Bu inançla tekrar halkımızın Newroz'unu kutluyor ve "Biji Rêberiya Koma Komaleyên Kürdistan" diyoruz.

21 Mart 2005

NEWROZ ÖZGÜR YAŞAM İÇİN MÜCADELE ÇAĞRISIDIR

Her Newroz, daha güzel bir yaşamı arama ve bunun için mücadele etme günüdür. Halk için umutlarını arttırma sömürücü ve baskıcı güçler için ömürlerinin kısaldığını görme günüdür. Halkımızın ve Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi değerlerini kendinde yaşatan ve geleceğe taşıyan gündür. Newroz halkı olan Kürtler, bugünü her yıl büyük bir coşkuyla kutlayarak özgürlük ve demokrasinin öncüsü olma onurunu yaşamaktadır.

2005 yılı Newroz'u, binyılların birikimi ve halkımızın bugünkü demokrasi ve özgürlük özlemiyle birlikte özgür ve demokratik geleceğimizi müjdeleyecektir. Her günü Newroz coşkusu ve güzelliği haline getirme mücadelesi veren halkımızın ve tüm Ortadoğu halklarının Newroz'unu selamlıyor ve kutluyoruz.

Newroz, tarihin ilk özgürlük bayramıdır. Kürtler de etrafında oluşan köleci devletler ve imparatorluklara karşı özgürlük mücadelesi veren ilk halktır. Özgürlük düşüncesi ve pratiğini insanlığa kazandıran halktır. Kürt halkı, kimliği ve kültürünün oluşumundaki bu özelliğiyle Newroz'u sahiplenmiş ve bugüne kadar taşımıştır.

Newroz, bir özgürlük bayramı olduğu gibi, demokrasi ve kardeşlik bayramıdır. Newroz'da yediden yetmişe her toplumsal kesimden insan kol kola halaya durur. Ortadoğu'nun birçok halkı bu bayramı kardeşçe kutlar. Kürt halkı binyıllardır bu özlemlerin gerçekleşmesi için mücadele ederek Newroz halkı olma kişiliğini kazanmıştır. Newroz'u Newroz yapan, Kürt halkının özgürlük umudunu yaşatması ve bunun mücadelesinin en fazla yükseltildiği gün olmasıdır.

Newroz'un oluşumunda ve tarihinde varolan özgürlük düşüncesini harlandıran PKK olmuştur. PKK ile birlikte Newrozlar farklı kutlanmıştır. Newroz artık çağdaş değerlerle donanarak özgürlük ve demokrasi mücadelesinin zirveleştiği gündür. Halkın ayağa kalkışı ve bugünlerde verilen şehitler, Newroz'u Kürt halkı için özgürlük ve demokrasi andı haline getirdi. Kürtlerin halk olarak bugün güçlü olmasında ve özgürlük mücadelesinin Kürdistan'ın her parçasında gelişmesinde Newroz'a kazandırılan bu özün rolü büyüktür. Newroz heyecanı haftalar ve aylar öncesi yaşanıyorsa, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini hiçbir güç durduramaz. Newroz, hem Kürt halkını güçlü biçimde birleştiriyor hem de gücünü her yıl bir kat daha arttırıyor.

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir kat daha artacağı ve birliğinin pekişeceği 2005 Newrozu'nu çok farklı yaşayacağız. Çünkü tarih, 2005 Newrozu'nu güçlü gerçekleştirmemizi ve özgürlüğü yakalamamızı emrediyor. Kürt halkı, on yıllardır verdiği mücadele ve özgürlük bilinciyle böyle bir Newroz'u yaşatmayı ve özlediği hedefe ulaşmayı başaracak güçtedir.

Yurtsever halkımız

Newroz ruhuyla on yıllardır verdiğiniz mücadelenin meyvelerini alacağınız günler gelmiştir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi derinleşerek ve genişleyerek sürmektedir. Hiçbir olumsuzluk ve engelleme bu mücadeleyi durduramıyor. Halkımız yürüttüğü mücadeleyle kendi cephesinden Kürt sorununu önemli oranda çözmüştür. Şimdi bunu Kürt halkı üzerinde egemenlik kuran devletlere ve uluslararası güçlere kabul ettirmeye çalışıyor. Bu yolda önemli sonuçlar da almıştır. İnkarcılığı sürdürmede direnen şovenist güçler olsa da, bu inkarcı çember kırılmış, halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesi meşruiyetini kabul ettirmiştir.

Kürt halkının yaşadığı her yerde ve her düzeyde verdiği özgürlük mücadelesi, bunun yarattığı atmosfer, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki halkımızın ulusal demokratik kazanımlar elde etmesine imkan vermektedir. Güney Kürdistan halkımızın özgürlük ve demokrasi alanında kazanımlar elde etmesi, bir bütün olarak Kürdistan halkının mücadelesinin geldiği düzeyin sonucudur. Dış koşullar, böyle güçlü bir mücadelenin ortaya çıkardığı güç ve atmosfer temelinde değerlendirilebilecek etkenlerdir. Mücadelenin ve kazanımların bundan sonra ilerletilmesi ve güvenceye alınması, dün olduğu gibi bugün de örgütlülüğün ve mücadelenin geliştirilmesiyle sağlanacaktır.

İnkarcılığın hala sürdürülmek ve özgürlük mücadelesinin bastırılmak istendiğini her gün yaşayarak görüyoruz. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin önünü kesmek isteyen gerici güçlerin çeşitli saldırı ve komplolarıyla her gün karşılaşıyoruz. Özellikle Türkiye'nin inkarcı ve baskıcı zihniyeti sürdürmedeki kararlılığını ve bu yönlü saldırılarını her gün yaşamaktayız. Türkiye, inkarcı politikasını bırakmak istemediği gibi, diğer parçalarda da Kürt sorununun çözümünü engellemeye çalışmaktadır.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve talebinin yükseldiği bu süreçte, bu ülkeler ya Kürt sorununu çözecek ya da bastırma ve tasfiye etme yoluna gidecektir. Türkiye'nin tutumunda görüldüğü gibi, tercih edilen demokratik çözüm değil, bastırmadır.

Değerli halkımız ve dostlar

Önümüzdeki yılların çatışmalı geçmesine yol açacak politikaları boşa çıkarmak ve demokratik çözümün önünü açmak sizlerin elindedir. 2005 Newrozu, Kürdistan'ın tüm parçalarında, Avrupa'da ve dünyanın her köşesinde coşkulu ve kitlesel biçimde kutlanarak inkarcı ve bastırmacı güçler geriletilmelidir. Halkımız, 2005 Newrozu'nda sonuç alıcı bir ayağa kalkışla tarihimiz açısından yeni bir dönemi başlatmalıdır. İmkanlarla kazanma fırsatları, tarihimizde ilk defa bu düzeyde bir araya gelmiş bulunmaktadır. Bunun için başta gençlerimiz ve kadınlarımız olmak üzere, yediden yetmişe Newroz alanlarını doldurmalıyız. Amed, Mahabat, Qamışlo, Hewler başta olmak üzere her yerde meydanlar dolup taşmalı, özgürlüğün ve demokrasinin zaferi bu Newroz'da ilan edilmelidir.

Newroz, halkın birliğinin ve gücünün farkına vardığı gündür. Bugün herkesin gözü Kürt halkının üzerindedir. Newroz güçlü geçerse, inkarcı güçlerin son çırpınışları ve direnişleri kırılır. Binyılların özlemini ve on yılların mücadelesini taçlandırmak bu Newroz'la gerçekleşir. Kürt halkı, Newroz'u bu bilinçle 21 Mart'ta zirveleştirecek biçimde günlerce kutlamalıdır.

Kürt halkı ve tüm Ortadoğu halklarının özgürlüğünün güvencesi demokratikleşmedir. Demokratikleşmenin sağlanmasının yolu, Kürdistan ve Ortadoğu demokratik konfederalizmini kurmaktan geçer.

Kürdistan'ın her parçasında Kürt halkının demokratik konfederalizmi örgütlemesi, Kürt halkının gücünü zirveye ulaştırır, inkarcı güçleri çözüme zorlar. Demokratik konfederalizmi inşa etmek, Kürt halkının özgür yaşamını önemli oranda pratikleştirmektir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi deneyimi, demokratik konfederal örgütlenmeyi sağlamaya imkan vermektedir. Tüm toplumsal kesimler, tüm köyler, kasabalar ve şehirler demokratik yapılanmasını gerçekleştirerek demokratik konfederalizmi kurumsallaştırmalıdırlar. Demokratik konfederalizm toplumu demokratik iradeye kavuşturacağı gibi, güç ve imkanların birleşmesini sağlar.

Tüm parçalardaki Kürt halkı, devlet sınırlarını engel değil köprü olarak değerlendirip, bu demokratik yapılanmaları demokratik konfederal bir ilişki içinde bir araya getirerek KONGRA GEL öncülüğünde Kürt demokratik konfederalizmini kurmalıdır.

Kürt halkı, Kürt demokratik konfederalizmiyle Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de zihniyet değişikliği ve demokratikleşmeyi sağlayarak Ortadoğu demokratik konfederalizmini yaratmanın yapıcısı rolünü oynamalıdır.

Kürt Halk Önderi'ni ve KONGRA GEL'i sahiplenmek, Kürt halkının iradesini, kimliğini ve özgürlüğünü sahiplenmektir!

Kürt halkının iradesini kırmak ve halkımızı yine istedikleri gibi yönetmek ve kullanmak isteyenler, Önderlik ve KONGRA GEL'den kurtulmak için her türlü çirkin saldırıyı yürütüyorlar. Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan ve PKK'nin bu topraklara ektiği özgür düşünce, özgür duruş ve demokratik iradenin kökü kazınmak isteniyor. '98 yılında gerçekleştirilen uluslararası komplo, kök kazımayı tamamlayarak özgür ve iradeli halk gerçeğinden kurtulmayı hesaplıyor. Bunun için, Kürt siyasetçileri, aydınları ve halkı üzerinde "Apo'yu ve KONGRA GEL'i bırakın" baskısı arttırılıyor. Uluslararası komplonun kurduğu baskı ve teslimiyetin Kürt siyasetine ve halkına dayatılması günlük olarak sürdürülmektedir.

Kürt halkı ne 30 yıl önceki halktır ne de Kürdistan halkının iradesi bu baskılara boyun eğer. Kürt Halk Önderi'ne ve örgütüne sahip çıkarak, Kürt halkının iradesine, kimliğine ve özgürlüğüne sahip çıkalım! Kürt halkının özgür iradesini ve demokratik duruşunu Newroz'la birlikte başlayacak yeni sürecin ilk adımı olarak ortaya koyalım!

Serhildanı yükseltelim, demokratik konfederalizmi kuralım

Newroz, Kürt halkının varlığı ve gücünün dünyaya gösterildiği gündür. Dünya ve Ortadoğu, yeni siyasi dengelerin kurulacağı bir süreçten geçiyor. Bu süreçte kim örgütlülüğünü ve eylemini geliştirirse, siyasi gelişmelere ağırlığını koyma ve buna göre dengelerde yer alma imkanına kavuşur. Bu Newroz'da güçlü ayağa kalkış, Kürt halkını özgürleştirmede güçlü bir adım olacak ve Ortadoğu'nun temel gücü olarak siyasi dengelerde hak ettiği yeri alacaktır.

2005 Newroz'u tarihin en büyük serhildanı haline getirilmelidir. Özgür Kürdistan'ın en iyi biçimde demokratik konfederalizm ve Kürt demokratik konfederalizmiyle sağlanacağını 2005 Newrozu'nda ortaya koyarak, Kürt ve Kürdistan tarihinde yeni bir dönemi başlatalım!

Newroz'da, Kürt sorununun demokratik çözümünü tekrar yüksek sesle haykıralım, bölge ülkelerinin inkarcılıktan vazgeçmesi için çağrı yapalım! Barışı savunma kararlılığı kadar, meşru savunmaya da hazır olduğumuzu gösterelim! Halkımız örgütlülüğü, manevi ve maddi desteğiyle; kadınlarımız, serhildanlara zılgıtları ve öncü düzeyde katılımlarıyla; gençlerimiz, coşkulu katılımıyla meşru savunmayı güçlendirip saldırıları püskürterek Kürt'ün iradesinin kırılmazlığını bir kez daha ortaya koyalım!

– Yaşasın Halkımızın İradesi Demokratik Konfederalizm!
– Yaşasın Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi!
– Yaşasın Başkan APO!
– Yaşasın Halkların Özgür, Demokratik ve Kardeşçe Birliğinin Günü NEWROZ!

KONGRA GEL Başkanlığı ve Yürütme Konseyi
14 Mart 2005

DEVLETİN TUTUMU SAVUNMA SAVAŞINI ZORUNLU KILIYOR

HPG Meclisi

Özgürlük hareketine karşı çok yönlü bir saldırı konseptinin yürürlükte olduğu bilinmektedir. Her türlü kirli yöntemin kullanıldığı bu saldırı kampanyasının merkezine Apocu hareketin konulması tesadüfi değildir. Ortadoğu ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler dikkatli bir şekilde irdelendiğinde bu durumu görmek zor olmayacaktır. Bu açıdan bölgeyi yeni projeler temelinde dizayn etme arzusu ile Apocu hareketi etkisizleştirme çabaları arasında bağ kurmak yanlış olmayacaktır. Bu bakımdan bölgeye müdahaleyi 9 Ekim komplosuyla başlatmak daha doğru olacaktır. ABD, yapacağı müdahalenin kendi açısından sonuç alıcı olabilmesi için engel olarak gördüğü Özgürlük hareketini tasfiye etmeyi, planlamasının önemli bir bileşeni olarak ele almıştır. Uluslararası komploda ABD'nin aktif rol oynaması bu yaklaşımın bir sonucu olarak gelişmiştir. Saldırının birinci aşamasını oluşturan komplo, Özgürlük hareketinin beynini etkisizleştirmeyi, komuta kontrol sistemini dağıtarak hareketi başsız bırakmayı hedeflemiştir. Böylece başsız kalan gövdenin dağılacağını varsaymışlardır. Önderliğin halk ve kadrolar üzerindeki büyük etkisi bilindiğinden, bu güçten mahrum kalan ve morali bozulan kadro ve kitlenin örgütten kopacağı hesaplanmıştır. Saldırı hareketini yürütenlerin bu planları, Önderlik duruşu, halkın ve kadronun Önderliğe olan büyük bağlılığı sayesinde büyük oranda boşa çıkarılmıştır. Devrimci hareket ağır darbe almış, ama komplocular amacına ulaşamamıştır.

Hareketimize yönelik saldırının esas mimarı ABD

ABD'nin bölgeye müdahalesi ile Kürdistan ve bölge açısından eski sistemin köklü değişimi bütün ağırlığıyla gündeme oturmuştur. Aslında yaşananları kendine özgü III. Dünya Savaşı olarak nitelendirmek mümkündür. Zira bölgedeki dönüşümler çok kapsamlıdır ve ancak bir dünya savaşının yapabileceği niteliktedir. Kürtler açısından da geri dönülmez bir sürecin başladığını belirtmek abartılı olmayacaktır. Kürtleri artık eskisi gibi yok sayarak yönetmek mümkün değildir. Kürtler, bölgedeki demokratik dönüşümün temel dinamiklerinden biridir. Bölgedeki güç dengelerinde giderek kilit bir rol oynayacakları açıktır. Bunun yanısıra ABD'nin bölgeye müdahale planlaması içerisinde Kürdistan'ın stratejik ve taktik bir değeri vardır. ABD, Kürtleri Ortadoğu politikasında en temel dayanaklardan biri olarak görmektedir. Bu yüzden Apocu hareketi, Kürt siyasetinde kendisi için en büyük engel olarak görmekte ve tasfiyesi için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmemektedir. Apoculuk ayrı bir stratejiyi ifade ettiğinden, yani halkların özgür iradesini ve birliğini öngördüğünden, ABD onu kendi girişimleri önünde bir engel olarak görmektedir. İşbirlikçi ihanetin örgütlendirilmesi ve Özgürlük hareketinin parçalanıp dağıtılmasının hedeflenmesi, Önderliksiz ve Özgürlük hareketinin yer almadığı bir çözümün öngörülmesi bu nedenlerden ötürüdür.

Komplonun ikinci aşaması olarak ifade edebileceğimiz yeni saldırı konsepti çerçevesinde örgüt içerisinde bir operasyon yapılarak yönetim, kadro ve örgüt sistemi dağıtılmak istenmiştir. Önderlik üzerinde yoğun tecrit ve izolasyon uygulanarak sürecin dışında tutulmaya çalışılmıştır. Öte yandan işbirlikçilik ve ihanet örgüt içerisinde örgütlendirilmiş ve örgüt tümden Önderlik hattından koparılıp teslimiyetçi ve işbirlikçi bir zemine çekilmek istenmiştir. ABD'nin başını çektiği bu plan, Önderliğin müdahalesi, halkın ve kadronun sağduyulu yaklaşımı ve Önderlik etrafında kenetlenmesi ile bir kez daha boşa çıkarılmıştır. Hareket toparlanma sürecine girerek bu büyük tehlikeyi bertaraf etmesini bilmiştir.

Hareketimize yönelik saldırının esas mimarı ABD olmakla birlikte tek başına değildir. ABD ile Ortadoğu politikalarında görüş ayrılığına düşen ve çelişkili bir durum arz eden AB'nin de Özgürlük hareketine yaklaşımı ABD'den pek farklı değildir. Bununla birlikte bölgedeki çağdışı gerici rejimlerin, özellikle de Kürdistan üzerinde egemenlik kurmuş olan İran, Suriye ve Türkiye gibi devletlerin yaklaşımı tamamen imha etme temelindedir. Bunun için her türlü açık ve gizli en kirli ittifaklara girmiş durumdadırlar. Yine bölgedeki Kürt ilkel milliyetçiliği bu saldırı oyununda kendine biçilen rolü oynamaktan çekinmemektedir. Saldırılar tek boyutlu değil, çok yönlüdür. İdeolojik, politik, askeri, psikolojik vb olmak üzere oldukça kapsamlı, örgütlü ve planlı bir şekilde yürütülmektedir. Özellikle 2003 yılı ortalarından itibaren bu saldırı dalgasının aktifleştirildiğini, bu biçimde mücadeleyi tasfiye etmeye çalıştığını unutmamak gerekir. Ama bu haince çabaların Önderliğin müdahalesiyle önemli oranda boşa çıkarıldığını belirtmek mümkündür. Önderliğin 'Bir Halkı Savunmak' adlı savunmasıyla sürece müdahalesi, bu saldırıları önemli oranda bertaraf etmiş, hareketi ve halkı saldırılar karşısında ayakta tutmuş, bilinçli, örgütlü ve dirençli bir pozisyona ulaştırmıştır.

1 Haziran hamlesi bu gelişmelerden etkilenerek ortaya çıkmış, bu hamleyle bütün bu saldırılar karşılanmaya çalışılmıştır. Hamle, hem içten ihanetçi dayatmaları aşmak hem de sürecin beraberinde getirdiği devrimci görevleri yerine getirmek için geliştirilmiştir. Bu süreçte gerilla; Önderliği, halkı ve mücadele kazanımlarını her türlü fedakarlığı göstererek savunacağını direnişiyle göstermiştir. Kahramanlık eylemleri, teslimiyetin ve ihanetin teşhir edilerek yenilgiye uğratılmasında ve siyasal sürecin kazanılmasında önemli bir rol oynamıştır. Kürt sorununun demokratik çözümünün daha yoğun bir şekilde tartışılmasını beraberinde gündeme getirmiştir.

1 Haziran hamlesi, Özgürlük hareketinin tercihi sonucu gelişmemiş, tarihsel bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir. Esasta Özgürlük hareketinin mevcut sorunları aşmadaki tercihi, demokratik siyaset yöntemidir. Ancak Türk devletinin halihazırdaki yaklaşımları buna imkan tanımamaktadır. Türk Devleti, Kürt sorununun demokratik çözümünde Özgürlük hareketinin yaptığı büyük fedakarlıklara ve barış sürecine yapmış olduğu büyük katkılara karşılık verme yerine, yok sayma politikasında ısrar etmekte, diyalog ve çözüme yanaşmamaktadır. Kuzey Kürtlerinin en sıradan demokratik ve halk olmaktan kaynaklı haklarını anlamsız bir şekilde reddettiği gibi, Güney Kürdistan başta olmak üzere diğer parçalardaki Kürt halkının kazanımlarını engellemek için de tüm imkanlarını seferber etmektedir. Olası gelişmeleri sınırlamak ve kontrolünde tutmak istemektedir. Önderliğimize, halkımıza ve Özgürlük hareketine karşı uluslararası desteği de arkasına almaya çalışarak savaş ve imha planları yapması, saldırılarını pervasızlaştırması, meşru savunma savaşını zorunlu kılmaktadır. Yakın süreçlerde yaşanan Kızıltepe, Şırnak ve Şemdinli olayları, gerillaya yönelik imha amaçlı operasyonlar, Önderliğin çağrılarının ve uyarılarının cevapsız bırakılması, tecrit ve izolasyonun derinleştirilmesi kaçınılmaz olarak sıcak bir çatışmaya işaret etmektedir. Türk devletinin ateşle oynadığı açıktır. Olası kanlı bir sürecin ve büyük bir maddi manevi yıkımın gelişmesinden sorumlu olacak taraf, Türk devletinin kendisidir. HPG olarak bütün bu olup bitenlere karşı sessiz kalmamız mümkün değildir. HGP, bu sıcak gelişmeler içerisinde üzerine düşen tarihsel görevi başarıyla yerine getirecektir.

Gençliğin gerillaya katılımı demokratik mücadele yürütmek kadar önemlidir

Apocu hareketin doğuşu ve gelişimi hep gençlik ruhunun esas alınması sayesinde olmuştur. Özgürlük hareketinin ütopyaları, gelenekleri ve açığa çıkardığı mücadele gücü bunun tartışmasız böyle olduğunu göstermektedir. Önderlik başta olmak üzere Apocu hareket hep genç kalmayı başarmıştır. Gençliğin ideallerine, umutlarına ve hayallerine bağlı kalarak gençliğin enerjisini ve dinamizmini zorlu tarihsel görevlerin başarılması için esas almıştır.

Apocu hareket bir gençlik hareketi olarak doğmuştur. Bir avuç bilinçli ve inançlı gencin büyük tehlikeler ve imkansızlıklar içinde attığı mütevazı, ama kararlı adımlarla Kürdistan Devrimi'nin tohumları atılmıştır. Apoculuk ve gençlik veya Kürdistan Devrimi ve gençlik birbirinden koparılamayacak iki olgudur. Bu açıdan PKK'de gençlik özgün bir anlama sahiptir, zengin bir ideolojik politik içerik kazanmıştır. Halkların önemli tarihsel dönüşüm anlarında gençliğin rolü her zaman belirleyici olmuştur. Ama Kürdistan Devrimi'nde gençliğin rolü daha çok belirleyici ve özgündür. Kürdistan'da devrimci düşüncenin demokratik ve özgürlükçü yaşamın öncülüğünü Apoculuk şahsında gençlik yapmıştır. Yine halkımızın çağdaş bir öncü örgüte kavuşturularak devrime kanalize edilmesi, gençlik sayesinde olmuştur. Gençlik, mücadele gerçeğimizde her zaman tarihin açığa çıkardığı zorlu görevleri hiçbir kaygıya düşmeden omuzlayarak en ön saflarda yer almayı bilmiştir. Nice kahraman genç yoldaşlarımız hiçbir zaman zorluğu, tehlikeyi, ölümü devrimci görevlerin önüne engel olarak koymamış, halkın kurtuluş davasının başarıya gitmesi için gerektiğinde kahramanca ölmesini bilmiştir. Yani halkımıza yeni yaşam yolunu açmak için gerektiğinde ölümüyle özgür yaşamı yaratmasını bilmiştir. Bu nedenle gençlik, Apocu hareket içinde hep onurlu bir yere sahip olmuştur. Ve onurlu yerini her zaman koruyacaktır.

Gençlik, bilinci, enerjisi, dinamizmi ve yaratıcılığı ile gerilla mücadelesi temelinde yakıcı bir savaş seçeneğinin tarihsel bir zorunluluk olarak gündeme gelmesiyle birlikte en ön saflarda yer almasını bilmiştir. Gerilla esasta bir gençlik hareketi olarak dağlarda filizlenmiş, boy vermiş ve bir halkın umudu olmasını bilmiştir. Gerillayı salt bir askeri olgu olarak ele almak, beraberinde yetersiz bir yaklaşımı da getirir. Kürdistan'da gerilla farklı bir içeriğe ve kapsama sahiptir. Gerilla halka bilinç taşıyarak, onu örgütsel zemine çekerek çok önemli tarihsel dönüşümlere yol açmıştır. Bu bakımdan gerillanın demokratikleştirici ve özgürleştirici gücünü görmek önem arz etmektedir. Yine gerillanın ulusallaştırıcı, siyasallaştırıcı ve toplumsallaştırıcı etkisini iyi irdelemek gerekmektedir. Gerilla bu bakımdan çok önemli tarihsel bir görevi şimdiden başarıyla yerine getirmiştir.

Bugün eğer yok oluşa doğru giden bir halkın dirilişinden bahsedebiliyorsak, bu, gerillanın kahramanlığı sayesinde olmuştur. Gerilla direnişi olmasaydı, halkımızın bugün Kürdistan'ın dört parçasındaki kazanımlarından bu kadar bahsetmek mümkün olmayacaktı. Dolayısıyla herkesin, özellikle de günümüz gençliğinin bunu çok iyi bilmesi gerekmektedir.

Özgürlük hareketi bilindiği gibi uluslararası komplo sonrası kendisini stratejik ve taktik açıdan yeniden tanımlayarak yyapılandırmıştır. Kendisini yeni bir ifadeye kavuşturarak çizgisini iki temel ayak üzerine oturtmuştur. Ayaklardan biri en geniş kesimlerin örgütlülüğüne dayanan halkın demokratik eylemliliğiyken, diğer ayağı da meşru savunma çizgisinde örgütlenmiş,mücadele kazanımlarının koruyucu gücü olan gerilla olarak tanımlanmıştır. En temel mücadele dinamikleri olarak da gençlik ve kadını kendisine esas almıştır. Özgürlük hareketi, demokratik siyasal mücadelenin geliştirilmesi, bunun için toplumun tepeden tırnağa kadar örgütlenmesinde gençliğe önemli roller biçmiştir. Gençliğin serhildanlarla sürecin önünü açmak için arzuladığımız kapsamda olmasa da belli bir çabası olmuştur. Böylece demokratik yaşamın örgütlenmesinde gençlik rol oynamaya çalışmıştır. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, bu süreçte çeşitli yanılgılı tutumlar da gözlemlenmiş, gerillanın yeni stratejimizdeki rolünü yeterince kavrayamama durumları yaşanmıştır.

Devamı sayfa 13'te

❖

> "Özgürlük hareketi bilindiği gibi uluslararası komplo sonrası kendisini stratejik ve taktik açıdan yeniden tanımlayarak yapılandırmıştır. Kendisini yeni bir ifadeye kavuşarak, çizgisini iki temel ayak üzerine oturtmuştur. Ayaklardan biri en geniş kesimlerin örgütlülüğüne dayanan halkın demokratik eylemliliğiyken, diğer ayağı da meşru savunma çizgisinde örgütlenmiş mücadele kazanımlarının koruyucu gücü olan gerilla olarak tanımlanmıştır"

❖

HPG III. KONFERANSI AÇILIŞ KONUŞMASI

MEŞRU SAVUNMA TEMELİNDE DİRENİŞİ GELİŞTİRELİM

Konferansımız olağanüstü bir konferans değildir. HPG yönetmeliğine göre belirlenen zamanda yapılmaktadır, fakat içinde bulunduğumuz süreç ve koşullar olağanüstüdür. Kapitalist uygarlık sisteminin yaşadığı tıkanmalar, bunun Ortadoğu'ya yansımaları ve bölgede yaşanan derin tarihi ve güncel sorunlar, sistemin tıkanmanın ve kaosun en üst düzeyini yaşadığını göstermektedir. Bu durum, Kürdistan ve Özgürlük hareketimiz üzerinde de büyük etkilere neden olmuştur. Bundan dolayı her ne kadar konferansımız olağan bir konferans olsa da dünya, bölge ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu olağanüstü koşullar, konferansın ağırlığının ve yükünün olağanüstü olmasını beraber getirmektedir.

Bilindiği gibi kapitalist sistem yaşadığı kaosu aşma amaçlı Ortadoğu'ya yönelik olarak ilk önce Irak üzerinden müdahalesini başlatarak siyasi, toplumsal, askeri ve kültürel bütün alanlarda yoğun bir süreci yaşamaktadır. Amerikan seçimlerinde yeni kabinenin oluşturulması ve Irak seçimleriyle kaostan çıkma çabalarının ikinci aşamasına geçirildiğini belirtebiliriz. Birinci aşama bölgede varolan eski statükoları kökten sarstı ve bu, geçmiş yüzyıl boyunca oluşturulan durumu ortadan kaldırdı. Böylece statükocuların kendilerini yaşatmasının objektif zemini de kalkmış oldu. Fakat her ne kadar bu eski statüko kökten değiştirilmişse de, yerine yeni bir sistem hala kurulamamış, istikrar ve barış sağlanamamıştır. Dünya sistemlerinin bölgede yaşadığı çelişkiler de en keskin biçimleriyle yansımalarını göstermektedir. Yine müdahaleyle birlikte bölge halklarının oligarşik ve diktatör rejimler altında dondurulan, boğdurulan çelişkilerinin tümü bir kez daha diriltildi ve bu şekilde çelişkiler en canlı ve güçlü biçimleriyle ortaya çıktı. Bütün güçler kendileri için en uygun bir biçimde bu çelişkileri sonuca ulaştırma arayışı içerisine girmiş bulunmaktadır. Bundan dolayı bütün ilgili güçler hem uzun, hem de kısa vadeli, hatta günlük olarak gelişen durumları gözden geçiriyor ve günlük siyaset geliştiriyorlar.

Görülüyor ki, ikinci aşamayla da yakın süreçte bölgede bir barış ve istikrar ortamının yaratılma ihtimali zayıf. Müdahaleci güçler varolan çelişkileri çözümlemek yerine müdahaleyi daha da genişletmek ve çelişkilerin çözümünde de zora daha çok önem vermektedirler. Buna karşı hem Kürdistan üzerinde egemenlik kuran devletlerin hem de bölgede kendi statükolarını korumak isteyen diğer devletlerin alternatif bir siyasetle bu çelişkileri bölge halklarının çıkarları doğrultusunda çözüme kavuşturacak bir duruşları da yok. Bundan dolayı öyle görünüyor ki, önümüzdeki süreçte özellikle de içinde bulunduğumuz 2005 yılında Irak'ta varolan istikrarsızlık sadece Irak'la sınırlı kalmayacak, komşu devletleri de etkileyecek ve birçok tarzda genişletilerek devam ettirilecektir. Bundan dolayı gerek genel hareket olarak ve gerekse de hareketimizin bir kolu olan Meşru Savunma Güçleri olarak HPG'nin, yani bizlerin bu yeni durumu ve bütün güçler arasındaki zorlu mücadeleyi objektif ve doğru bir şekilde görüp yerinde tespitler yapma; bu durumun bizim üzerimizde yaratacağı etkileri netleştirme, yürüteceğimiz siyaset ve atacağımız adımların neler olacağını tartışmak sürece cevap olma açısından kaçınılmaz bir durum ve önemli bir ilk adım olacaktır. Bu konferansın birinci derecede en önemli görevi budur.

Önümüzdeki süreçte bölgede devam edecek olan zorlu mücadele süreçlerini ve ortaya çıkabilecek gelişmeleri doğru ele alarak, buna göre siyasal, diplomatik, hatta meşru savunma çalışmalarında atacağımız adımları tespit ederek kendimizi hazırlayacağız. Buna bağlı olarak Kürdistan üzerindeki egemen devletlerin durumu eskiden daha zayıf bir konum arz etmektedir. Irak'a yapılan müdahaleyle birlikte bu rejimler ömürlerinin son demini yaşamaktadırlar. Bundan dolayı hem İran, hem Suriye hem de Türkiye büyük bir korku içerisindedir. Kendi zayıf durumlarından dolayı bölgedeki sorunların çözümünde ve bölgenin demokratikleştirilmesinde doğru bir projenin sahibi olmadıkları için daha çok savunma pozisyonu içinde kendilerini tutmaktadırlar. Daha katı, daha saldırgan ve keskin bir tutum içerisine girmeleri ihtimali de oldukça yüksektir. Bu devletler arasında geliştirilen ittifaklar Kürtlere ve dolayısıyla da Kürt özgürlük hareketine karşıtlık anlamını gelmektedir. Eğer Kürt özgürlük hareketimiz, stratejik yönden eksikliklere girmezse, bu devletlerin saldırgan politikaları onları güçlendirmeyecek, krizden çıkarmayacak, hatta kriz durumunu daha da derinleştirecek ve sonlarının gelmesini daha da yakınlaştıracaktır. Bundan dolayı başta İran, Suriye ve Türkiye olmak üzere bölge üzerindeki müdahalenin ikinci aşamasına ve bölgede rant savaşı yürüten devletlere karşı bütün özgürlük hareketimiz ve özellikle de Halk Savunma Güçleri olarak net bir yaklaşıma ulaşmak, meşru savunma savaşının içeriğini, bunun Kürdistan'ın dört parçasında yürütülme biçimini netleştirmek konferansımızın önemli bir görevidir. İran ve Suriye ile yürütülen eski siyasetin tekrar etmesi artık mümkün değildir. Buna ne bizim hareketimizin ne de o devletlerin pozisyonu yol vermektedir. Yine uluslararası koşullar da böyle bir şeye uygun bir zemin sunmamaktadır. Bilindiği gibi bölge devletlerinin yaşadığı krizin içeriğinde çözülemeyen Kürt sorunu bulunmaktadır. Bölgedeki bütün sorunların çözümü –oligarşik ve diktatör rejimlerin aşılması, demokrasiye doğru adım atılması– Kürt sorununun çözümünden geçmektedir. Doğru bir çözüm, yani Kürt halkının hakları tanınmadan bu krizin aşılması mümkün değildir. Bölgede Kürt sorununun demokratik siyasal yönden çözümü önünde duran ve krizin devam etmesinde rol oynayan birinci güç, Türkiye devletidir. AKP hükümetinin Kürt hareketine karşı yürüttüğü bu siyaset sadece Kürdistan ile sınırlı tutulmamakta, bütün bölgede üst düzeyde etkisi görülmektedir.

Önderliğimizin de belirttiği gibi dünya ve bölgede yaşanan gelişmelerle Türkiye artık bir yol ayrımına gelmiştir. Bu anlamda en zor durumu yaşayan devlet sistemi Türkiye, hükümet de AKP hükümetidir. Ya Kürtlere karşı sürdürdüğü klasik inkar siyasetini aşacak, demokratikleşmeye doğru gidecek, Türkiye'yi bu zorluktan çıkartacak, bölgedeki tüm sorunların bir anahtarı veya bir başlangıcı olacak ya da şimdiye kadar sürdürdüğü siyasetinde ısrar edecek ve bu da rejimin yaşadığı çözümsüzlüğü daha da derinleştirecektir. Altı yıllık tek taraflı ateşkese, başta Önderliğimiz olmak üzere bütün hareketimizin tek taraflı olarak yaptığı fedakarlıklara devletin verdiği cevap şu olmuştur: Bunlara karşı nasıl zaman kazanabiliriz? Bölgedeki uluslararası siyaset dengesini kullanarak hareketi daha fazla nasıl zayıflatabilir, tecrit ve tasfiye edebilir ve dağıtabiliriz?

HPG sert bir kaya olmalıdır

Özellikle Irak'a yapılan müdahaleden sonra ortaya çıkan yeni durumla birlikte varolan krizin çözümü ve yeni bir sistemin yaratılmasında Kürtlere büyük bir rol düşmektedir. Kürtler için büyük bir fırsat doğdu. Bu durum ortaya çıktıktan sonra AKP hükümeti inkar ve imha siyasetini daha açık ve keskin bir şekilde yürüttü. Hem Önderlik üzerindeki psikolojik işkenceyi arttırmış ve tecridi derinleştirmiş hem de dış siyasetini hareketimize karşıtlık temelinde yürütmüştür. Bölge güçleriyle ve uluslararası güçlerle her yönüyle bir ittifak geliştirmek istiyor. Hareketimize karşıt bir cephe oluşturmak için bu güçlere her türlü tavizi vermeye de hazırdır. Bu saldırı siyaseti çerçevesinde bilindiği gibi geçen yıllarda hareketimiz yeni bir komployla karşı karşıya kaldı. Komplo özünde Önderliğe karşıydı. Önderliği halktan ve hareketten koparmak amaçlanmıştı. Buna karşı hareketimiz gecikmeli de olsa 1 Haziran kararını verdi. Önderlik 'Bir Halkı Savunmak' adlı eseriyle hem durum değerlendirmesinde hem de gerekli cevapların verilmesinde hepimize yol gösterdi. Hem Önderliğimiz hem de hareketimiz savaşın daha fazla derinleşmemesi için siyasi çözüm yolu temelinde birçok defa çağrılarda bulundu. Fakat özellikle de 17 Aralık Zirvesi'nin kararından sonra hükümetin yürüttüğü siyaset gösterdi ki, hareketimize karşı inkar ve imha siyasetini sürdürmede netliğe ulaşmışlar. Bu siyasetin özü, özgür Kürt'ün inkarı, bağımlı Kürt'ün kabulüdür. Bu anlamda yeni bir siyaset ve kararla karşı karşıyayız.

1 Haziran Hamlesi'nin kararı içerik olarak siyasi bir karardır. Geliştirilen eylemlerin kontrol altında yürütülmesi gerekiyordu. Fakat ortaya çıkan gelişmeler ve ulaştığımız nokta bizlerden bu siyaset ve saldırıya karşı büyük bir direniş ve mücadeleye göre hazırlamamızı istiyor. Kapsamlı bir direniş planıyla, bu siyaset ve kararın pratik olarak uygulanmasını sonuçsuz bırakabiliriz. Ayrıca Kürt sorununun çözümü için uygun koşulları yaratıp sonuca ulaşabiliriz. Bunun için başta Kuzey Kürdistan'da böyle bir görevle karşı karşıyayız. Önderlik her şeye rağmen kendi konumunu tehlikeye düşürerek bizlere talimat ve perspektif verdi. Konferansımızın bir görevi de siyasal gelişmelere göre kapsamlı bir meşru savunma planlamasını yeni dönem ve gelecek için geliştirmesidir.

HPG II. Konferansı'nda özerkleşmeyle yeni örgütsel modelin oturtulması için birçok çalışma yürütüldü. Hem örgütsel biçim ve anlayış hem de içeriğinin doldurulmasına ilişkin HPG'nin yeniden yapılandırılmasını doğru yorumlayıp, eksik ve yanlış yönlerini açığa çıkartarak bu çalışmayı sonuca ulaştırmalıyız. Artık askeri örgütsel sistem netleşmeli ve her alanda oturtulmalıdır. Konferansımızın diğer önemli bir görevi de budur.

Bilindiği gibi sistemin içindeki krize ve hareketimizin yaşadığı tıkanıklığa karşı Önderlik siyasi ve örgütsel, bilimsel ve felsefi yönden yeni bir bakış açısı geliştirdi. AİHM Savunması bunun temeliydi. Üçüncü savunması bunu çok açık biçimde karşımıza çıkardı. Önderliğin geliştirdiği yeni paradigma temelinde HPG'nin salt örgütsel yönde değil, zihniyet, yaşam, komuta ve yapı düzeyinde de kendini yeniden yapılandırması ve yeni paradigmaya göre bir açılım yapması gerekmektedir. Bu temelde adım atması gerekir.

Konferansımızın üzerinde durması gereken diğer bir konu da, güçlü bir ve bilinçli bir komutanın yaratılması noktasıdır. Bilindiği gibi, 20 yıla yakın bir süredir yürütülen silahlı savaşımımız, uzun süreli halk savaşına dayanıyordu. Önderliğimizin 2 Ağustos 1999 kararıyla, tüm güçlerimiz Güney'e çekildi. 'Yeni strateji temelinde, şiddet anlayışımız ve savaşa bakış açımız ne olacak? Mücadele yöntemimiz nasıl olacak ve bu temelde gerilla mevzilenmesi nasıl olacak?' noktalarında yoğun tartışmalar yürütüldü. HPG I. Konferansı bu soru ve tartışmalara bir cevaptı. Yani uzun süreli halk savaşı stratejisinin aşılması ve yeni strateji temelinde geliştirilen meşru savunma çizgisinin anlaşılması açısından önemli bir konferanstı. Bu anlamda HPG I. Konferansı gerillanın yeni dönemdeki rolünü netleştirdi. HPG II. Konferansı'nda Önderliğin KONGRA GEL için belirttiği yeniden yapılandırılması projesi temelinde HPG'nin de özerkleşmesi ve buna göre kendini şekillendirmesi, yeni komuta anlayışını yaratması önemli görevler olarak belirlenmişti. İkinci görevi de, bölgede hızla gelişen yeni gelişmelere göre kendini mevzilendirmesi ve meşru savunma savaşı için hazırlamasıydı. Bunun kararlılığıyla II. Konferans önemli bir noktaydı. I. Konferans, gerillanın yeni dönem rolünü tespit etmesi, meşru savunma perspektifinin oluşturulması için önemliydi. II. Konferans yeni dönem perspektifini oluşturmak ve HPG'nin yeniden yapılandırılması temelinde güçlü bir meşru savunma savaşı çizgisinin ve perspektifinin oluşturulması anlamında önem taşıyordu. Bugün HPG'nin III. Konferansını yapmaktayız. Bu konferansın görevi de hem anlayış düzeyinde hem de örgütsel olarak yeniden yapılandırma çalışmalarını tamamlamaktır. Bu yönde önemli bir çalışmadır. Bu konferansımızın diğer önemli bir görevi de, Kürdistan ve bölgede ortaya çıkabilecek her türlü gelişmeye karşı başta Kuzey olmak üzere bütün parçalara yönelik geniş ve güçlü bir direniş mücadelesi için bir planlamaya ulaşmasıdır. Meşru savunma çizgisinde bu konferans görevini başarabilir. Bu plan çerçevesinde kendisini yeniden mevzilendirmesi, bütün eğitim ve pratik çalışmalarını yeniden geliştirmesi gerekmektedir. Bu iki noktada da konferansımız tarihi ve yaşamsal bir görevle karşı karşıyadır.

Hem pratik hem de örgütsel yönden içinde bulunduğumuz durumu göz önüne aldığımızda, kendimizi tüm görev ve sorumluluklara göre hazırlayabiliriz. Bu çerçevede kararlılık ve iddia düzeyimiz, yeniden yapılanma ve çözüm yönünde kendisini göstermelidir. 15 Şubat komplosuna vereceğimiz cevap da bu yönlü olmalıdır. III. Konferansımız tüm savunma güçleri adına, Önderliğe bağlılığın, ***Kemal Pir*** ve ***Bêrîtan*** yoldaşların direniş çizgisi temelinde kararlılığın gösterilmesinin adımı olmalıdır. Bütün şehitlerimize ve özellikle 1 Haziran şehitlerimize ancak bu temelde cevap olabiliriz. Önderliğimizin önümüze koyduğu görevleri, halkımızın büyük ve güçlü umutlarını ancak böyle cevaplandırabiliriz.

Bir kez daha şunu diyoruz: Başta Önderliğimiz ve 30 yıllık mücadelemizin ortaya çıkardığı miras ve tecrübeler temelinde HPG'yi yenilmez bir aşamaya ulaştırabiliriz. Bununla HPG'yi tüm hareketimize, Önderliğimize yönelik geliştirilen planları tersine çevirebilecek konuma ulaştırabiliriz. HPG, sert bir kaya olmalıdır. Hareketimizin tarihinde olduğu gibi HPG'yi yaşamın yaratıldığı ve direniş çizgisi temelinde kahramanlık tutumlarını ortaya çıkartmaya devam eden bir sahaya ulaştırabiliriz.

Ve diyoruz ki; konferansımız Önderliğe bağlılık ve kararlılığımızın güçlenmesi, yenilenmesi konferansı olsun. Önderlik çizgisi özgür yaşam çizgisidir ve bu çizgi kazanacaktır, diyoruz. Hepimiz kendimizi Apocu fedai ruhuyla direniş çizgisinde derinleştirelim.

– Kahrolsun Her Türlü İhanet ve Teslimiyet Çizgi!
– Bijî Serok APO!
– Biji Gerilla

20 Şubat 2005.

"Başta Önderliğimiz ve 30 yıllık mücadelemizin ortaya çıkardığı miras ve tecrübeler temelinde HPG'yi yenilmez bir aşamaya ulaştırabiliriz. Bununla HPG'yi tüm hareketimize, Önderliğimize yönelik geliştirilen planları tersine çevirebilecek konuma ulaştırabiliriz. HPG, sert bir kaya olmalıdır. Hareketimizin tarihinde olduğu gibi HPG'yi yaşamın yaratıldığı ve direniş çizgisi temelinde kahramanlık tutumlarını ortaya çıkartmaya devam eden bir sahaya ulaştırabiliriz."

HPG III. Konferans bildirgesi

APOCU RUHLA ÖZGÜR YAŞAMDA VE DİRENİŞTE ISRAR

HPG Meclisi

Tüm HPG komuta ve savaşçı yapısına

Bilindiği üzere HPG III. Konferansımız 20 Şubat-7 Mart 2005 tarihleri arasında delege arkadaşların yoğun ve aktif katılımıyla başarıyla gerçekleştirilmiştir. Konferansımız hemen hemen tüm alanlarımızın temsilini bulmakla birlikte KONGRA GEL'in birçok kurumunda bulunan arkadaşlarla toplam 179 delegenin katılımıyla yapılmıştır. Açılış konuşmasıyla başlayan konferansımız, divan seçimi ve gündem maddelerinin belirlenmesinin ardından gündem çerçevesinde mesajların, Önderliğimizin perspektiflerinin ve ordulaşma tarihimizi anlatan değerlendirme yazısının okunması ile devam etmiştir. Faaliyet raporlarının okunmasından sonra da sırasıyla siyasal askeri durum değerlendirmesi, taktik, örgütsel durum ve HPG'nin yeniden yapılanması gibi gündem maddeleri temelinde yoğunluklu tartışmalar gerçekleştirilmiştir. Tartışılan birçok husus karar tasarıları gündeminde de netleştirilmiştir. Dokuzuncu gündem maddesi olarak da eleştiri, özeleştiri ve platformları yapılmıştır. Son gündem olarak, HPG Meclis seçimleri gerçekleştirilmiş ve 16'sı bayan, 26'sı erkek toplam 41 arkadaşımız meclis olarak seçilmiştir. Kapanış konuşması ile de konferansımız başarıyla sonuçlandırılmıştır.

Yaşadığımız süreç gelişmeleri dikkate alındığında HPG olarak bir konferans tartışması ve kararlılığıyla sürece giriş yapmak oldukça önemlidir, önemli olduğu kadar da tarihseldir. Siyasal gelişmelerin bize öngördüğü görevleri, yaşadığımız konferans gerçekliği ile kararlaştırmak ve planlamak kuşkusuz yerinde bir adım olmaktadır. Bu anlamıyla Önderliğimiz, halkımız ve hareketimiz üzerinde oynanan oyunlar ve uygulanan politikaların derinliğine dayatıldığı bir dönemde, sürecin açığa çıkardığı sorumluluğu yüklenmede HPG III. Konferansımız kendini bu konuda misyon sahibi kılarak, iddia ve kararlılığını yürüttüğü tartışmalar, geliştirdiği eleştiri ve özeleştiri düzeyiyle ortaya koymuştur. Geleceğe dönük olarak da, olası her türlü saldırıya karşı meşru savunma savaşını daha da güçlendirerek cevap olma hedefini belirtmiştir. Dolayısıyla hem geçen sürecin yetersizliklerini bilince çıkarmada hem de geleceğin emrettiği görevleri belirlemede konferansımız gelişmelere denk bir yaklaşım düzeyini ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda önemli gelişmelere gebe olduğumuz 2005 yılının ilk aylarında yapılan HPG III. Konferansımız önemli bir kazanım niteliği taşımaktadır.

Değerli arkadaşlar

Konferansımızda önemle tartışılan ilk gündem maddesi, siyasal ve askeri durum değerlendirmesi olmuştur. Yürütülen tartışmalarda dünyada ve Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler değerlendirilirken, hareket olarak yeni dönem görevlerimiz de belirlenmiştir. Konferans tartışmalarımızdan hareketle sürece dönük yaklaşım düzeyimizi şu şekilde ifadelendirebiliriz: Üçüncü küreselleşme aşamasını yaşayan kapitalist sistem yeni bir kriz dönemine girmiştir. Küresel sistemin önderliğini yapan ABD ise, krizden çıkış yolunu aramaktadır. Bunu yaparken de 19. yüzyılda olduğu gibi klasik sömürge alanları yaratmak ne de 20. yüzyılda olduğu gibi savaşla paylaşımı esas almaktadır. Klasik ve yeni sömürgecilik politikaları yerine küreselleşen kapitalizmin ihtiyaçlarına uygun politikalara yönelmektedir. Üçüncü küreselleşme aşamasındaki koşulların eski koşullara benzemediğinin farkındadır. Bilim teknikteki ilerleme kapitalist sisteme yeni kar alanları ve imkanları vermektedir. Küreselleşme ile birlikte uluslararası şirketlerin karlarında artışlar görülmüştür. Azami karı elde etme amacıyla hareket eden uluslararası şirketler, siyasal sistemin ihtiyaçlarına göre düzenleyip uygun hukuki çerçevelere sokarak hakimiyet kurmaktadırlar. Azami kar elde etme yönünde engel teşkil eden siyasal yapılanmalara da müdahale ederek etkisiz hale getirmeye çalışmaktadırlar.

1989'da reel sosyalizmin çözülüşü ile iki blok arasındaki dengelere dayanarak ayakta durmaya çalışan ulus devletlerin dönemi aşılmıştır. Reel sosyalizmin çözülüşü, uluslararası şirketlerin karlarında artışlar yaratsa da esas olarak küresel kapitalizmin lehine değil, aleyhine bir gelişme olmuştur. Çünkü bu çözülüşün ardından kendini boşlukta bulmuştur. Dünyanın tüm sorunları ABD'nin başını çektiği kapitalist sistemin omuzlarına yüklenmiştir. Diğer yandan sistemin temsil gücü olan güçlerin kendi aralarında yaşanan ilişki ve çelişkiler de söz konusudur. AB ülkeleri, ABD karşısında kendi güçlerini koruyabilmek için kendi ölçülerinde insan haklarını dillendiren ve çifte standartlı ve çıkar özürlü demokrasi anlayışıyla ulus ötesi siyasi bir birlik haline gelmeye çalışmaktadır.

Bizim açımızdan esas olarak değerlendirilmesi gereken coğrafya sistem krizinin en derin yaşandığı yer olan Ortadoğu'dur. Ortadoğu varolan siyasi, ekonomik ve askeri yapılanmasıyla küresel kapitalizmin önünde en temel engeli oluşturmaktadır. ABD önderliğindeki sistemin sermayenin serbest ve güvenilir dolaşımını esas alan yayılımına karşı klasik siyaset mantığı ve ulus devlet örgütlenmesiyle direnmeye çalışmaktadır. Küresel sermayenin örgütlü devlet organizasyonu olan ABD İmparatorluğu, kendi gerilemesini durdurmak için, Ortadoğu'yu hedeflemektedir. 11 Eylül olayları sonucunda Afganistan'a ve ardından 2003'te Irak'a müdahale etmesi sistem kaosunu aşma amaçlıdır. Küresel sistem kar ve güvenliği esas aldığı için direnç gösteren Ortadoğu'ya müdahale etmektedir.

> **"Sürecin açığa çıkardığı sorumluluğu yüklenmede HPG III. Konferansımız kendini bu konuda misyon sahibi kılarak, iddia ve kararlılığını yürüttüğü tartışmalar, geliştirdiği eleştiri ve özeleştiri düzeyiyle ortaya koymuştur. Geleceğe dönük olarak da, olası her türlü saldırıya karşı meşru savunma savaşını daha da güçlendirerek cevap olma hedefini belirtmiştir. Dolayısıyla hem geçen sürecin yetersizliklerini bilince çıkarmada hem de geleceğin emrettiği görevleri belirlemede konferansımız gelişmelere denk bir yaklaşım düzeyini ortaya çıkarmıştır."**

Irak'ta federal bir devlet oluşumu ortaya çıkabilir

Irak'a yapılan müdahale Ortadoğu'nun tümüne yapılan müdahale anlamını taşımaktadır. ABD hamlesiyle bölgenin statükocu güçleri darbe yemiş ve eski güçlerini yitirmiştir. Müdahale ile bastırılan ve dondurulan çelişkiler kendini açığa vurmuş, çelişkili ve çatışmalı bir sürece girilmiştir. Tüm etnik, mezhep ve dini çelişkiler su yüzüne çıkmıştır. Koalisyon güçleri sınırlı bir askeri başarı elde etmelerine rağmen yeni bir düzen de kuramamışlardır. Milliyetçi ve dinci direniş, müdahale güçlerini askeri yönde zorlamıştır. Ancak Kasım 2004'te ABD'de ortaya çıkan seçim sonuçları tarzda ve ittifaklarını genişletme konusunda belli değişiklikler temelinde müdahaleye aynı proje kapsamında devam edileceğini göstermiştir. ABD seçimlerinin ardından İran ve Suriye'yi de hedefleyerek müdahaleyi genişletebileceğinin işaretini vermiştir. Ancak bölgede yaşanan çatışmalı durum küresel kapitalizmin kendi çıkarları doğrultusunda geliştirilmesinde bazı değişiklikler yapılmadığı takdirde bölge halklarının her yönlü özgürlük ihtiyacıyla uyuşmayacağından sonuca ulaşması ciddi zorluklarla karşılaşacaktır.

Bilindiği gibi, bölgede yaşanan gerici temeldeki direnişi kışkırtan ve destekleyen asıl güçler, bölgenin eski statükoculuğu ile beslenen bölge devletleridir. Tamamen monarşik, oligarşik ve teokratik sistemler biçiminde örgütlenen bu devletler, soğuk savaş döneminin bloklar arası dengesine dayanarak ömrünü bir yüzyıl uzatabilmiştir. Sovyetlerin yıkılışının ardından güç dayanağı oluşturmada zorlanan bu güçler, kendi halkları ile yaşadıkları yabancılaşmanın mesafesi gittikçe açılmıştır. Bu devletler dıştan küresel emperyalist sistemin yönelimleri, içten de bölge halklarının demokratik talepleri arasında sıkıştırılmaktadırlar. Yaşanan bu sıkışma ardından, eğer halkların demokratik çıkarları ekseninde demokratik dönüşüme doğru bir evrilme yaşamazlarsa, bu güçlere gerici karakterdeki seçenekleri tercih etme kalacaktır. Ya müdahale güçlerine boyun eğme yolunu seçecekler ya da gerici direnişi besleyip kendi ömürlerini uzatmaya çalışacaklardır. Bu yönlü derin bir kriz yaşamaktadırlar. Açılım yapamadıklarından tıkanma ve sıkışmadan kaynaklı gerici ittifaklarını eskiye oranla daha açıktan sürdürmektedirler.

Türkiye, Suriye ve İran gibi statükocu güçlerin Kürt halkına karşı geliştirdikleri anti Kürt ittifakı bunun somut göstergesidir. Statükocu güçlerden Suriye ciddi bir yol ağzındadır. İsrail ile olan çelişkilerini çözümlememiş, Kürt halkı üzerindeki baskılarını arttırmakta, Kürt sorununda başat rol oynayan Türkiye ile anti Kürt ittifakı temelinde hareket etmekte ve farklı etnik ve mezhepsel grupların sorunlarını çözmeye yanaşmamaktadır. Suriye rejiminin bu politikası kendisi açısından bırakılım tedbir olmayı daha da zayıflamasını sağlamaktadır. Artan baskılar sonucu Lübnan'dan askerlerini çekmesi de bunun bir sonucudur. Bu konumuyla farklı dini ve mezhepsel grupların sorunlarını çözemediği takdirde üzerindeki baskı arttırılarak daha da güçsüzleştirilmeye ve teslim olmaya zorlanacaktır. Eğer bu politikadan sonuç alınmazsa ikinci bir Irak olma akıbetine de uğrayabilir.

İran'da 2500 yıldır kökleşmiş klasik devlet geleneği, 21. yüzyılın çağdaş gerçekleriyle uyuşmamaktadır. İran mevcut durumuyla çağa ters düştüğü için zorlanmaktadır. İran'da demokratikleşme ihtiyacı giderek güncelleşmesine rağmen, dinin aşırı siyasallaşması demokratik açılımların önünde engel teşkil etmektedir. Aslında farklı halkların varlığı, bu konuda belli bir esneklik temelinde farklı halkları bir arada yaşatma geleneği ve tarihsel direniş kültürü, İran'da demokratikleşmeye yakın bir ortam oluşturmaktadır. Fakat İran'daki yönetim gerekli esnekliği göstermediği gibi savunmacı bir siyaset yürütmekte ve anti Kürt ittifakının bir parçası haline gelerek statükocu pozisyonunu devam ettirmektedir. Kürt halkının özgürlük taleplerine demokratik uzlaşı ile cevap vermemektedir. İran'ın Türkiye ile tarihsel ve siyasal çelişkileri olmasına rağmen, Kürt sorununda aynı paralellikte yaklaşım sergileyebilmekte ve Kürt halkı üzerindeki baskılarını arttırabilmektedir. İran Kürt sorununu çözerek herhangi bir dış müdahalenin zeminini ortadan kaldırmak yerine statükoyu koruma yaklaşımı ve siyasal gelişmelerden duyduğu korkuyla kendisini daha da daraltan politik uygulamalar içine girmektedir. Bu durum İran'ı zayıf düşürmekte ve ABD müdahalesine açık hale getirmektedir. Nitekim ABD İran üzerindeki baskısını arttırmakta ve istediği çizgiye getirmek için askeri seçenekleri dahil müdahaleyi gündemde tuttuğunu çeşitli biçimlerde dillendirmektedir.

Irak'ta ise mevcut çatışma durumu devam ederken ABD siyasal yöntemlerini daha fazla devreye sokarak belli bir istikrar oturtmaya çalışmaktadır. Irak'ta ağır çatışmalı bir ortamın yaşanmasına rağmen seçimlerin yapılmasında ısrar etmesi de bunun göstergesidir. ABD seçim öncesi belli planlamalar yaparak bu seçimi kendisi açısından bir hamleye dönüştürmek istemiştir. Müdahale öncesi gerilim yaşadığı AB ve Rusya ile ilişkileri düzeltmek ve bu temelde kendi cephesini genişletirken direnişçilerin güç aldığı siyasal atmosferi gidermek bu planlamanın önemli bir parçasıdır. Seçimleri bir meşruiyet zemini olarak değerlendirip ve bunu birçok çevreye kabul ettirerek müdahalesinin zeminini güçlendirmek amaçlanmıştır. Seçimlerden sonra Avrupa başta olmak üzere birçok gücün seçimlerin meşruiyetini kabul etmesi ve Irak politikaları konusunda ABD'ye eski sıkıntıyı yaşatmayacak açıklamalar yapmaları da seçim öncesi yapılan planlamanın sonuçlarıdır. Seçim sonrası ortaya çıkan tüm gelişmeler seçimden önce planlamış se-

"1 Haziran Hamlesi, demokratik çözüm yolunun önünü açma, ateşkesi çift taraflı hale getirme ve Önderlik, halk ve gerilla üzerindeki her türlü saldırıyı, ihanetçiliği durdurma amaçlı başlatılmıştır. Siyasi bir karar olarak gündeme etkili bir şekilde giren 1 Haziran Hamlesi sürecin başlamasıyla önemli gelişmelere neden olmuş, AKP hükümeti'nin politikalarında ciddi zorlayıcılıkları açığa çıkarmıştır."

çim zamanı ve sonrası uygulamaya konulmuştur. AB'nin olumlu yaklaşımları da ABD ile Avrupa'nın seçim öncesi yapılan diplomatik görüşmelerinin bir sonucudur.

Irak zeminindeki etnik ve siyasi yapılar açısından ise, son seçimlerle birlikte sunni kesimin seçimleri boykot etmesi siyasal etkinliklerinin azalmasına neden olabilir. Yeni anayasanın oluşturulmasında sunnilere yer verilmek istense de kısa vadede güçlü bir etkinlik sağlamayabilirler. Sunni kesim seçimlere katılması da siyasal sürece dahil olmak isteyen kesimleri bulunmaktadır. Ancak geri tarzdaki eski direnişin süreceği de diğer bir gerçektir. Sunni kesimlere ait siyasi partiler, hükümet oluşumlarında yer alsalar da sunni tabandan kopukturlar ve sunni tabanın çoğunluğu dini ve milliyetçi direniş örgütlerine destek vermektedir.

Şiiler ile Güney Kürdistanlı Kürt örgütleri yeni hükümetin temel taşlarını oluşturmaktadırlar. Kürtlerin federalizmi dayatması ile Irak'ta federal bir devlet oluşumu ortaya çıkabilir. Son seçimlerle birlikte açığa çıkan siyasi konjonktürde Güney'de ABD destekli bir Federe Kürt devletinin oluşturulma ihtimali bulunmaktadır. Milliyetçi temeldeki böyle bir oluşum Kürtlerin katliamlarla yüz yüze gelme riskini de bağrında taşımaktadır. ABD, bölgede milliyetçiliği kışkırtmakla bölge halklarını güçten düşürüp, bunun üzerinde hakimiyeti kurmayı hedeflemektedir. ABD, Kürtleri kullanmadan bu güçleri kendi politik çizgisine getiremeyeceğini iyi bildiği için kendi küresel çıkarları doğrultusunda Kürtleri 'sopa' olarak kullanmaktan da vazgeçmeyecektir. Bunun için de Kürt milliyetçiliğini kışkırtarak ve bu yönlü oluşumları Kürdistan'ın tüm parçalarında örgütlemeyi, teşvik etmeyi sürdürecektir. Ancak Güney Kürdistan'daki halkımız feodal burjuva önderlikli politikanın etkisini yaşasa da önemli bir bilinçlenmeyi ve hareketlenmeyi yaşadığı da bir gerçektir. Irak'ta Kürtlerin belli bir siyasi ağırlık kazanması söz konusu önderliklerin verdiği mücadele ya da örgütlü güçlerinden dolayı değil otuz yıllık mücadelemizin ortaya çıkardığı ulusal demokratik siyasal atmosferin ve Kürt halkının geldiği düzeyi ifade etmektedir. Hem Irak'ta hem de Güney Kürdistan'da bulunan halkların demokrasi talepleri yavaş yavaş da olsa gün ışığına çıkmaktadır. Hareket olarak Kürt halkının bu özlemini güçlendirmek, doğru bir demokratik yapılanmaya kanalize etmek esas görevimiz olmalıdır.

Kürt halk tarihi açısından birçok ilk PKK ile başlamıştır

Kürdistan'da yurt sevgisini ve halk sevgisini yüksek düzeye çıkaran PKK öncülüğündeki mücadele olmuştur. Kimlik, dil, kültür, özgürlük ve demokrasi için fedaice yaşamını vermeyi ve her türlü fedakarlığı yapmayı bu hareket ortaya çıkarmıştır. Kürt halkının kendi değerlerini sevmesi, tarihi ve değerleriyle gurur duyması ve kendine özgüven duyması bu mücadeleyle gerçekleştirilmiştir. Kürt halk tarihi açısından birçok ilk PKK ile başlamıştır. Dolayısıyla gerçek yurtseverliğin milliyetçilikten değil, Kürt Halk Önderi'nin bugüne kadar öncülük ettiği ulusal demokratik devrimle ortaya çıkarıldığını vurgulamak gerekir. Bugün yenilmez demokratik halk gücü bu mücadelenin eseridir. Bugün gerçek yurtseverliğin yolu demokratikleşmeden ve bu temelde halkı güç yapmaktan geçmektedir. Önderliğimizin de vurguladığı yurtsever demokratik yaklaşımı başta milliyetçiliğin çok bilinçli öne çıkarıldığı Irak olmak üzere tüm Kürdistan'da hakim kılmamız da önemlidir.

Bölgede üç çizgi mücadele halindedir: Birincisi; statükocu güçlerin katı ulus devletleşmesini esas alan milliyetçi muhafazakar çizgi, ikincisi; ABD öncülüğünde uluslararası güçlerin izlediği müdahaleci çizgi, üçüncüsü; Kürt özgürlük ve demokrasi hareketi öncülüğünde yürütülen halkların demokratik ve özgürlük çizgisidir. Milliyetçi muhafazakar çizgi çağla uyuşmamaktadır. Halkların demokratik ve özgürlük taleplerine karşı despotik yöntemlere başvurmayı esas almakta Kürt halkına karşı ise imha ve inkar siyasetini yürütmektedir. Müdahaleci güçler ne kadar bölge halklarına özgürlük ve demokrasi getireceğini iddia ediyor olsalar da, kapitalist sistemin yürütücüsü olduklarından ve küresel çıkarları doğrultusunda hareket ettiklerinden ancak maskeli özgürlük ve demokrasi savunucusu olabilirler. Ne statükocu güçler ne de müdahaleci güçler bölgenin sorunlarını gerçek anlamda çözebilirler. Ancak halkların demokrasi çizgisi temelinde her iki çizgiye karşı alternatif mücadele bölgenin temel sorunlarını çözme imkanı verir. Hareketimizin öncülük ettiği bu çizgi, demokratik ekolojik toplum paradigması ekseninde halkları özgürlük ve eşitliğe götürecek yegane kurtuluş çizgisidir.

Bölgenin demokratikleşmesinde motor güç rolünü oynayan ve oynayacak olan Kürt halkıdır. Kürt halkının demokrasinin motoru olma öncülüğünü yapan ise halkların küresel demokratik çizgisini temsil eden Kürt özgürlük hareketidir. Özgürlükçü demokratik çözümü kendi çıkarlarına göre uygun görmeyen çeşitli güçler hareketimizi etkisizleştirerek, Kürtleri denetim altına almayı ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı hedeflemektedir. Özgürlük hareketimiz demokrasi, özgürlük ve eşitliğe ulaşmayı ve bu doğrultuda halkların demokratik iradesini esas aldığından, dünyanın hegemon güçleri de ilkel milliyetçi Kürt örgütlerini destekleyip, güçlendirerek hareketimizi etkisizleştirmeye çalışmaktadırlar. Türkiye, İran ve Suriye hareketimiz öncülüğündeki halkların temel istemleri karşısında zorlandıkları ve zayıf düştükleri için anti Kürt ittifakına yönelmektedirler.

Anti Kürt ittifakının başını çeken Türkiye ise, hareketimizin sunduğu fırsatları demokratik çözüm ve barış temelinde kullanmadığı için kendisini krizden kurtaramaktadır. Önderliğimiz, 3 Kasım 2002 seçimlerinde tek başına iktidara gelen AKP hükümetine Kürt sorununun diyalog yoluyla çözümü için mektuplar göndermiş, ancak tüm bunlara rağmen hiçbir cevap verilmemiştir. '98'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığımız ateşkesin kalıcı ve anlamlı olabilmesi için Önderliğimiz, hareketimiz ve HPG olabildiğine duyarlı davranmıştır. Ne var ki tüm bu çabalara olumlu karşılık verme yerine olumsuz tutum ve uygulamalarda ısrar edilmiştir. AKP hükümeti, Kürt sorununu çözmeyerek zamana yayma, gündemden düşürme siyasetiyle hareketimizi çürütme taktiğini yürütmüştür. 11 Eylül olaylarından sonra Türk devlet yetkilileri ABD'nin antiterörizm hamlesini fırsat olarak görüp, hareketimizi tasfiye etme arayışlarına girmiştir. Bu arayışlarını günümüze kadar da devam ettirmişlerdir. 2003 yılından başlamak üzere 2004 yılında hem uluslararası hem de bölgesel güçlerle aynı paralelde anti Kürt ittifakını geliştirerek hareketimizi kıskaca almaya çalışmışlardır.

AKP hükümetinin yürüttüğü anti Kürt politikasına karşı 1 Haziran kararı gecikmeli de olsa alınmıştır. HPG bu hamle ile Kürt halkının özgürlüğünü ve onu koruma görevini yerine getirmeye çalışmıştır. Önderliğe, harekete ve halka yönelik saldırılara karşı sessiz kalmayacağını ortaya koymuştur. Bununla teslimiyetçi ve ihanetçi çetenin amaçları teşhir ve boşa çıkarılmıştır. Buna paralel olarak yürütülen ideolojik mücadelede başarı elde edilmiş ve siyasal etkinleşme sağlanmıştır. 17 Aralık zirvesinden önce KONGRA GEL Geniş Yönetim ve HPG Genişletilmiş III. Meclis Toplantıları yapılarak demokratik çözüm ve barışın gelişmesi, halkların özgür ve eşit birlikteliği temelinde çözümleyici adımların atılması için çağrıda bulunulmuştur. Çift taraflı ateşkes, siyasal diyalog ve demokratik çözümün önünün açılması için Kürt tarafı ne gerekiyorsa hepsini yerine getirmiştir. Halkımız demokratik çözüm ve barış için meydanlara çıkmış ve taleplerini haykırmıştır. Aydın İnisiyatifi ve Barış Anaları'nın da bu yönlü büyük çabaları olmuştur. Türkiye ve Avrupa'daki çoğu kurum ve siyasetçilerle görüşmeler yapılmış, Kürt halkının zirveden bekledikleri açıkça dile getirilmiş ve taleplerimiz ilgili taraflara sunulmuştur. Bu dönemde HPG süreci zorlayacak tutumlara girmemiştir. Tüm bunlara rağmen AB ve Türkiye, yürüttükleri görüşmelerde Kürt halkının en asgari beklentilerini bile yerine getirmemişlerdir. AB, Kürt sorunundaki payını görmemiş, sorunu doğru tanımlamamış, azınlık gibi kavramlarla sorunu paragraf ve satırlar arasına sıkıştırmıştır. AB, Kürt sorununu diğer sorunlarını çözmek için pazarlık konusu yapmaktan vazgeçmemiştir. AB ve Türkiye arasındaki görüşmelerde Kürt sorunu şantaj aracına dönüştürülerek, Kıbrıs sorununun çözümü için kullanılmıştır. Yani soruna yaklaşımda çıkarlar esas alınmıştır.

Türk devletinin barışçıl ve demokratik bir çözüme yanaşmayacağı anlaşılmıştır

Önderliğimiz 'Bir Halkı Savunmak' adlı eserinde AB'nin Kürt sorununa yaklaşımında kendi kar çıkarlarına göre hareket edeceğini ortaya koymuştur. 17 Aralık zirvesi Önderliğimizi doğrulamıştır. Anlaşılmıştır ki Kürt halkını basit ekonomik çıkarları doğrultusunda ikiyüzlü ve çıkarcı politikası için kullanmaktadır. Kürt halkının böylesi bir tutumu kabul edemeyeceği bir gerçektir. 17 Aralık zirvesi Kürt halkının beklentilerine cevap olmayan bir zirve niteliğinde geçmiştir. Kürt halkı üzerinde yürütülen inkar ve imha siyasetinin inceltilmiş tarzda sürdürülmesine onay vermiştir. Zirveden sonraki gelişmelere dikkat edildiğinde tüm veriler bu politikanın önümüzdeki süreçte daha tehlikeli bir şekilde yürütüleceğini göstermektedir. Bundan dolayı HPG olarak, farklı bir beklentiye girmeden çıkabilecek olumlu olumsuz kararlara göre hazırlıklarımız devam etmektedir.

Daha sonraki süreçte Türkiye, ABD ile görüşmelerinde hareketimizin imhasını ön plana çıkartan bir politika izlemiştir. ABD-Türkiye ilişkileri İran nezdinde ciddi rahatsızlıklar yaratmaktadır. İsrail-Filistin ilişkilerinde ise, bölgede ABD'nin aracılığıyla barış görüşmeleri hız kazanmıştır. Filistin ve İsrail açısından yeni bir sürece girilmiştir. Yine Suriye boyutuyla da, ABD Suriye'nin etkinliğini kıracak, baskıyı arttıracak politikalar izlemiştir. Son yaşanan gelişmelerle birlikte bölgedeki anti Kürt ittifakının eski konumu kalmamıştır. AKP ise uluslararası ve bölge güçlerinden aldığı destek azaldığı için eski gücünü kaybetmiştir. Irak seçimleri karşısında ciddi bir zorlanmayı yaşamıştır. ABD Dışişleri Bakanı'nın Türkiye'yi ziyareti sonucunda yapılan İran pazarlığında AKP, hareketimizi gündeme koyarak taviz almak istemişse de ciddi bir sonuç alamamıştır. Türkiye yönetimi tüm bu gelişmelerin sonucunda zayıf bir konuma girmiş, ciddi bir sıkışmayı ve zorlanmayı yaşamıştır. Fakat Kürt sorununda özü itibariyle çözümsüzlüğü dayatmaktan da vazgeçmemiştir. Türk devletinin mevcut süreçte barışçıl ve demokratik bir çözüme yanaşmayacağı iyice anlaşılmıştır. Savaşta ısrar ve saldırı politikasını yürütmekle Kürt halkını aktif meşru savunma pozisyonuna zorlamaktadır. Gelinen aşamada kapsamlı bir direnişle bu savaşta ısrar ve saldırı pozisyonuna karşı aktif meşru savunma savaşını vermemiz kaçınılmaz hale gelmiştir. İran ve Suriye açısından da ele aldığımızda farklı biçimlerde de olsa benzer bir yaklaşım ve duyarlılık içinde olmamız gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu anlamda inkar ve imha siyasetine karşı tüm halkımızın direniş göstermesi ve bunun da öncülüğünü geliştireceği mevzilenme ve taktiksel duruşla HPG'nin yapacağı açıktır.

Değerli arkadaşlar

Siyasal durumu bu çerçevede değerlendirmeye tabi tutan konferansımız siyasal gündemin belirlediği eksen gerçeğinde geçen süreçte yürüttüğümüz taktik durumu da değerlendirmiş, geleceğe ilişkin taktik yaklaşımımızı ortaya koymuş ve konferansımızda en çok tartışılan gündemlerden biri olmuştur. Özellikle 1 Haziran hamlesi sürecinde açığa çıkan somut pratik gerçeklik ele alınmış, yaşanan gelişmeler kadar yetersiz kalan boyutlar da dile getirilmiştir.

Bilindiği gibi, HPG II. Konferansı'nda hem Kuzey hem de Güney'de meşru savunma çizgisi temelinde gerilla gücümüzün mevzilenmesi ve pratiğe geçirilmesi için gereken taktikler belirlenmişti. II. Konferans'tan önce, 1 Eylül 2003'ten itibaren tek taraflı ateşkes sürecinin anlamını yitirdiği, meşru savunma çizgisinin ikinci aşaması olan aktif savunma aşamasına girilmesi gerektiği net olan bir durumdu. Ancak teslimiyetçi ve ihanetçi çeteciliğin etkisiyle Yol Haritası'nın yok sayılması nedeniyle 1 Eylül'de aktif savunma aşamasına geçilememiştir. HPG ve hareketimizi karar almaması için oyalamışlardır. O süreçte KADEK yönetimi ve HPG üst komuta kademesi 1 Eylül 2003 kararını almada net bir tutum sergilemediğinden 1 Haziran Hamlesi'ne gecikmeli girilmiştir. 1 Haziran 2004 hamlesine kadar Güney ve Kuzey'deki güçlerimiz II. Konferans'ta geliştirilen taktik ve mevzilenmeye ilişkin verilen perspektife göre hazırlanmışlardır.

Şubat 2004'de gerçekleştirilen HPG Genişletilmiş Meclis Toplantımızda siyasal ve örgütsel durum değerlendirilmiş, süreci kapsayacak bir aktif meşru savunma pozisyonunun gerekliliği konusunda ulaşılan netlikle temel taktiğin belirlenmesine gidilmiştir. Bu temelde alınan karar doğrultusunda 1 Haziran Hamlesi belirlenen taktik üzerinden başlatılmıştır.

Konferansımız özellikle 1 Haziran Hamlesi'nin geliştiği zemini ve 1 Haziran sonrası geliştirilen taktik sürecin kapsamını değerlendirmiş, açığa çıkan sonuçları çözümlemeye tabi tutmuştur.

1 Haziran Hamlesi, demokratik çözüm yolunun önünü açma, ateşkesi çift taraflı hale getirme ve Önderlik, halk ve gerilla üzerindeki her türlü saldırıyı, ihanetçiliği durdurma amaçlı başlatılmıştır. Siyasi bir karar olarak gündeme etkili bir şekilde giren 1 Haziran Hamlesi sürecin başlamasıyla önemli gelişmelere neden olmuş, AKP hükümetinin politikalarını deşifre etmiş ve o güne kadar kurduğu suni dengelerde zorlamalar yaşamıştır. Kürtçe yayından eski DEP milletvekillerinin bırakılmasına kadar politika değişiklikleri gündeme girmiş olsa da, AKP özünde 1 Haziran Hamlesi'nin siyasal etkisini azaltmak için bunları yapmıştır. Bu temelde yoğun bir antipropaganda faaliyeti yürütmüş, orta sınıfın bazı kesimlerine dayanarak gerilla ve Önderliği halktan koparma amaçlı girişimlerde bulunmuştur. Diğer yandan dış güçler, AKP ve işbirlikçi güçler tarafından alternatif Önderlik oluşturma politikasını da yürütmüştür. Tüm bunlara rağmen 1 Haziran Hamlesi ile halkımız Önderlik ve gerilla etrafında kenetlenerek demokratik eylemler geliştirmiş ve şehit düşen arkadaşların cenazelerine sahip çıkmıştır. Halkımızın bu yaklaşımı devletin politikalarını etkisiz kılmış, ancak genel hareketimiz bünyesinde 1 Haziran Hamlesi'nin siyasal yönünü kamuoyuna aktarmakla sorumlu olan örgüt ve kurumlarımız bu rollerini tam oynayamamışlardır. Hamlenin siyasal yönü kitlelere iyi aktarılmadığından demokratik çözüm yolunun açılmasında da etki düzeyimiz zayıf kalmıştır.

1 Haziran Hamlesi ile birlikte Türkiye'nin AB'ye giriş tartışmaları gündemde iken, Kürt sorunu tekrardan tartışılır hale gelerek siyasal gündeme girmiştir. Diğer yandan 1 Haziran Hamlesi ile teslimiyetçi, ihanetçi çete teşhir edilerek, ideolojik mücadele güçlendirilmiştir.

Hamlenin yarattığı örgütsel ve siyasal etki bu temelde ele alınırken, askeri faaliyetlerimizin aktivite durumunda ortaya çıkan yetersiz ve yanılgılı boyutlar da değerlendirilmiştir. Genel anlamda belli düzeyde yürütülen eylemsel aktivite yine yapımızın ve komutamızın çabası, fedakarlığı olmakla birlikte eylemlerimizin süreci etkilemedeki sınırlı ve yetersiz kalan yönleri de görülmüştür. Taktiği zayıf uygulama olarak da ifadelendirebileceğimiz bu durum birçok boyutuyla konferans platformumuzda kapsamlı olarak değerlendirilmiştir. Her şeyden önce savunma stratejisine göre siyasal serhildan ve askeri mücadele arasındaki bağ yeterince bilince çıkarılamamış, bu temelde de tümüyle siyasal mücadelenin hizmetinde yaratıcı bir pratiğin ortaya çıkmasında zayıflıklar yaşanmıştır. Özellikle komuta duruşundaki genellemeci, ya klasik savaş tarzında takılı kalan ya da etkilerini tümüyle aşmayan, siyasal öngörüdeki dar ve yüzeysel tarz ile kendini yeni paradigmada derinleştirmeyen yaklaşımlar geliştirilen eylemlerin yetersiz ya da etkisiz oluşunda belirleyici faktörler olmuştur. Diğer yandan tüm gücümüzün potansiyelini harekete geçirmede de zayıf kalınmış, aktif savunma pozisyonumuz belli bir arkadaş kesimiyle sınırlı kalarak hayata geçirilmiştir. Konferansımızda 1 Haziran öncesi belirlenen taktik yaklaşımda herhangi bir yetersizliğin ya da netsizliğin olmadığı ortak görüş olarak açığa çıkarken taktiğin uygulamadaki dar, eskiyi aşmayan yaklaşımlar taktiğin tümüyle hayata geçmemesinde etkili olmuştur.

Bu temelde hem alt yapı hazırlıklarında hem de eylemsel faaliyetlerde tüm eyaletlerimizde eş güdümlü ve planlı harekete geçmede zayıf kalınmış, rasgele olmasa da koordineli bir hamle süreci yaşanmamıştır.

"Geldiğimiz aşamada 2005 yılının pratik sürecine girerken genel gücümüz açısından 1 Haziran sürecinin önemli bir tecrübe, birikim açığa çıkarttığı ve nitel bir gelişim sağladığı rahatlıkla belirtilebilir. 1 Haziran Hamlesi, HPG olarak kendimizi sınadığımız, güçlü ve yetersiz kalan yanlarımızı bilince çıkarttığımız bir süreç olmuştur. Bu anlamda açığa çıkan bu potansiyelin 2005 yılında güçlü kullanılması halinde önemli kazanımların yaşanacağı bir gerçektir."

HPG'nin sürece karşı etkili kılınmasında diğer önemli bir çalışma olarak öz savunma çalışması ele alınıp irdelenmiştir. HPG II. Konferansı'nda kararlaştırılan, fakat şimdiye kadar ciddi bir çalışma olarak ele alınmayan öz savunma çalışması kapsamlı değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Çalışmanın taktiğimiz açısından önemi HPG Şubat 2004 Genişletilmiş Meclis Toplantısı'nda tartışılmasına rağmen önemle ele alınmadığından bu çalışma hiçbir karargahımızda pratiğe geçmemiş, en çok zayıf kalınan bir çalışma sahası olmuştur. Meşru savunma savaşının geliştirilmesi ve taktiğin hayata geçirilmesinde öz savunma çalışmasının hem uzun hem de kısa vadede getireceği avantaj ve açılımlar değerlendirilmiştir. Süreç gelişmelerinin geldiği aşamada meşru savunma savaşının Kürdistan dışında da gerçekleşmesinde en temel rol oynayacak gücün öz savunma gücünün olacağı dikkate alındığında mutlaka ve hızla örgütlenmesine gitmek yerinde bir adım ve kazanım olacaktır. Bu temelde bu çalışma tüm alan karargahlarının önüne birincil görevi olarak belirlenmiştir.

Örgüt olmak varolmakla özdeştir

Diğer yandan dört parçaya yönelik taktik yaklaşımımızın ve mevzilenmemizin nasıl olması gerektiği, konularında kapsamlı değerlendirmeler yapılmıştır. Türkiye sahası başta olmak üzere İran, Suriye ve Irak sahasında Önderliğimizin dönem perspektifleri ve bu devletlerin halkımıza yönelik politikalarını dikkate alarak girilecek yaklaşımlar belirlenmiştir. Bu temelde uzun ve kısa vadede atılması gereken adımlar tespit edilerek somut taktik yaklaşım ortaya konulmuştur.

Tamamıyla siyasal sürecin hizmetinde açılımı ve kazanımı esas alan bir taktik duruş dile getirilirken çeteciliğe de dikkat çekilmiş, bu temelde de hem yaşam tarzımızda, hem komuta duruşumuzda, hem halka yaklaşımda, hem de eylemsel faaliyetlerimizde ideolojimize, örgütsel yaklaşımımıza ve meşru savunma anlayışımıza ters hiçbir yaklaşımın asla kabul edilemeyeceği dile getirilmiştir. Diğer yandan süreci sabote edecek eylem tarzlarına karşı da tüm komuta ve savaşçı yapısının duyarlı kılınması gerektiği de önemle vurgulanmıştır.

HPG'nin halkımıza ve örgütümüze yönelik gelişen tüm saldırılara karşı zamanında cevaplama ya da cevapsız bırakmama temelinde Apocu ruhun özüyle daha aktif bir durumda olması gerektiği dile getirilirken, geçen dönemde zaman zaman açığa çıkan pasif tarz eleştirilmiş, önümüzdeki dönem açısından bu konunun giderilmesine yönelik hassas bir yaklaşımın sergilenmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

Geldiğimiz aşamada 2005 yılının pratik sürecine girerken genel gücümüz açısından 1 Haziran sürecinin önemli bir tecrübe, birikim açığa çıkarttığı ve nitel bir gelişim sağladığı rahatlıkla belirtilebilir. 1 Haziran Hamlesi, HPG olarak güçlü ve yetersiz kalan yanlarımızı bilince çıkarttığımız bir süreç olmuştur. Bu anlamda açığa çıkan bu potansiyelin 2005 yılında güçlü kullanılması halinde önemli kazanımlar getireceği sonucuna varmıştır.

Konferansımızda diğer önemli bir gündem olarak örgütsel durumumuz değerlendirilmiş, bu temelde alanlar bazında ve komuta gerçeğimizde açığa çıkan durumlar somut değerlendirmeye tabi tutularak HPG'nin yeniden yapılanma gerçeğinde yapması gerekenler net bir biçimde ortaya konulmuştur.

Geçen sürecin açığa çıkardığı bir diğer gerçeklik de örgüt olma bilincinin, çizgimizin yaşamsal ve hakim kılınmasında birincil koşul olduğudur. Diğer bir yanıyla örgüt olmak, var olmakla özdeştir. Güçlü bir gelecek için örgüt gerçeğini korumak kadar bu konuda derinleşmek kendini dayatan bir olgu olmaktadır. Hem askeri bir örgütlenme olarak hem de halkımızın umutlarının kilitlendiği bir merkez olarak HPG açısından bu can alıcı bir husus olmaktadır. Süreç gelişmeleri ile dış saldırılar dikkate alındığında HPG'nin sağlam, sağlıklı ve kendi özgünlüğünde yeni paradigmaya denk bir örgütsel yapılanması vazgeçilmezdir.

"Uluslararası komployu boşa çıkarmanın temel bir boyutu HPG olarak aktif savunma yaklaşımımız kadar nitel, özellikle de nicel gelişime ağırlık vermemiz olmaktadır. Önderliğimizin de sıkça vurguladığı gibi HPG'ye katılımları hızlandırmak, nitelikli savaşçı alımını sağlamak ve gençleri özgür yaşamın merkezi dağlara çekmek konferansımızda belirlediğimiz esas hedefler arasında yer almıştır."

"Özgürlük hareketi olarak başarmaya ve kazanmaya mahkumuz. Çünkü içine girdiğimiz 2005 yılının çok kapsamlı ve şiddetli geçeceği bir gerçektir. İmha, savaş ve saldırı konseptinin Önderliğimiz, halkımız ve mücadelemiz üzerindeki planları dikkate alındığında daha kapsamlı bir emek, çaba ve disiplin içinde olmamız gerektiği açıktır."

Konferansımız geçen iki yıllık süreçte genel hareket olarak yaşadığımız örgütsel sorunlar kapsamında HPG gerçekliğini değerlendirmiş, HPG'nin çizgi karşısındaki duruşunu irdeleyerek yetersiz kalan yönleri dile getirmiştir.

Bilindiği gibi örgütsel kaos olarak da nitelendirebileceğimiz son süreç, Önderlik müdahalesi ile çetin bir mücadele yürütülmüş, Apocu çizgi hakim kılınmış, örgüt birliğimizi bozmak ve dağıtmak isteyen iç ve dış güçler etkisiz hale getirilmiştir. Yaşanan bu süreçler karşısında HPG, özellikle de Önderliğimizin verdiği perspektif ve güvenle net bir tavrı sergilemiştir. HPG'deki tavır netliği geç de olsa 1 Haziran kararı ile somutlaşırken genel hareketin toparlanmasında önemli bir etkileme düzeyini de açığa çıkarmıştır. HPG'nin genel yaklaşımı böyle ifadelendirilse de sürece yönelik üslenmesi gereken misyonunda zayıf kaldığı da eleştiri konusu olmuştur. Bu anlamıyla örgüt içi sorunlara dönük olarak savunmacı pozisyon ve öncülüğe tam soyunmama durumları değerlendirilirken, etkili ve aktif olmaması özeleştiri verilmesi gereken bir konu olmaktadır. Diğer yandan HPG'nin genel netlik pozisyonunun yanı sıra bireyler düzeyinde sürece anlam vermeyen muğlak ve istikrarsız kalan durumlar da görülmüş, net duruşun ideolojik, psikolojik, örgütsel içeriği tam doldurulamamıştır. Sürecin ağırlığı komuta duruşumuzdaki yetersizlikle birleşince gelişen pratik süreçte zorlanmalar gündeme gelmiştir. Konferansımız yaşanan bu süreci kapsamlı ele alarak HPG'nin yeni paradigma karşısındaki örgütsel yapılanmasını, anlayış düzeyiyle komuta tarzında değerlendirmiştir.

Önderliğimizin son savunma gerçekliğinde ele aldığı devlet, iktidar ve savaş eksenli zihniyet yapılanmasının HPG somutunda da gerçekçi ve güçlü bir mücadele tarzıyla sorgulama ve aşma zorunluluğu bulunmaktadır. Devlet, iktidar ve savaş eksenli beş bin yıllık sistem zihniyetinin yarattığı şekillenme, davranış, ilişki, kişilik, yapı ve komuta gerçeğimizde etkilerinin varlığını koruduğu, yaşadığımız süreçler somutunda açığa çıkmıştır. Özellikle de Önderliğimizin ortaya koyduğu eleştirilen yanlarımızın etkisiyle şekillenen ordu anlayışımızda ortaya çıkan klasik komuta tarzının güçlü çözümlenme gereksinimi kendini bir zorunluluktan ziyade, bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Aşırı benmerkezci, tahakkümcü, yetkici, bireyci, hiyerarşik ve devletçi zihniyetin dönüşüme tabi tutulması önemlidir. Bu anlamda derinlikli ve bilinçli bir mücadele ihtiyacı komuta ve yapı gerçeğimizde sağlanmalıdır. Bu eksende verilemeyecek çizgisel ve ideolojik durumun götüreceği noktanın kendi kendini tasfiye etme olacağı bilinmektedir. Önderliğimizin de savunmalarında dile getirdiği şekliyle özgürlük için yola çıkmış tüm hareketlerin beş bin yıllık zihniyeti çözmedikleri taktirde aynı akıbete uğramaktan kendini kurtaramayacakları bir gerçektir. Dolayısıyla böylesi bir mücadeleyi gerçekleştirirken özgürlük savaşı veren bir savunma gücü olarak emir komuta zincirinin varlığını doğru geliştirme yaklaşımından hareketle ideolojik sapmalara, yanılgılara girmeden hiyerarşi, demokrasi, iktidar, devlet ve savaşı doğru ele alma ve doğru mücadele etme ihtiyacı halen gündemimizdedir.

Özgürlük demokrasi kadar ciddi ve disiplin isteyen bir olgudur

Hiyerarşiyi çözümlerken bir askeri örgütlenme olma gerçeğinden hareketle yararlı ve pozitif yönüyle ele alma negatif yanlarından da kendimizi arındırma gereği vardır. Demokrasi adına anarşizme, liberalizme ve disiplinsizliğe kayma ya da kuantumun olasılık ve belirsizlik ilkesinden hareketle kararsızlığa, ikircikliğe, mücadelesizliğe ve nihilizme düşmemek önemlidir. Çünkü geçen süre zarfında, özellikle bu kavramlar yeterince anlaşılmadığı için yanılgılı birçok durum hem komuta hem de yapımızda yaşanmıştır ve halen de etkileri vardır. Bilhassa demokrasi olgusu adeta sorunlar karşısında mücadelesiz kalmayla özdeşleştirilerek liberalizmin doğallaştırılmasına yol açmıştır. Liberal duruş demokratik duruş olarak lanse edilmeye çalışılmıştır. Hatta bu gerçeklik altında çevresiyle mücadele içinde olmayan, deyim yerindeyse kimseyle arasını bozmayan komuta ve yapı duruşu ideal düzeyde ele alınabilmiştir. Buna bağlı olarak demokrasi adına HPG'nin bir meşru savunma gücü olarak temel alt yapı taşı olan disiplin olgusu ciddi anlamda gevşetilmiş, bireye göre disiplin ölçüleri ön plana çıkmıştır. Bazı alanlarımızda demokrasi ve birey iradesi adına talimatlar reddedilmiş, hatta talimat olgusu rahatsızlık uyandıran bir olgu olarak ortaya çıkmıştır. Şüphesiz demokratikleşme ihtiyacımız vardır, ancak disiplinden, emir talimat olgusundan vereceğimiz her taviz bizi bir savunma gücü olmaktan çıkaracaktır. Böylesi bir yapılanmanın bir halkın özgürlük mücadelesini yürütme iddiası da doğal olarak tükenmeyle yüz yüze kalacaktır. Demokrasi her şeyden önce örgütlü olmak, örgütlü mücadele yürütmek, özgürlükler için mücadele etme gücü göstermektir. Önderliğimizin *"demokrasinin dili eylemdir"* demesi anlamlıdır. Yine *"demokrat insan, halkı örgütleyen ve eyleme geçirendir"* vurgusunu yapmaktadır. Özgürlük demokrasi kadar ciddi ve disiplin isteyen bir olgudur. Önderliğimizin özgür bir insan olmanın yanında en disiplinli bir bireyi temsil düzeyi halkımız, örgütümüz, hatta düşmanlarımız tarafından bile bilinmektedir. Bu anlamıyla değişim ve dönüşümü yaşarken olguları yerli yerine oturtmak önemlidir.

Beş bin yıllık zihniyetin yarattığı tahribatı HPG olarak Önderliğimizin ortaya koyduğu egemen sistemin mezhebi olmaktan çıkacağımız yeni paradigma ışığında aşma iddiasında olduğumuz bir gerçektir. Kavramları yerli yerine oturtmadığımız takdirde sistemin mezhebi haline gelme tarihte görüldüğü gibi olası bir risktir. Bu anlamda değişim ve dönüşüm çizgisinde arayışlarımızda derinleşme çabalarımız vardır. En son III. Konferans gerçeğimiz ve ulaştığımız kararlaşma düzeyimiz bunun somut ifadesidir. Ancak değişim konusunda tümüyle tutuculuğu aşmama ya da ağır bir tempoda seyrettiğimiz temel bir eleştiri konusu olmaktadır. Demokratik ekolojik toplum gerçeğine model olacak bir savunma gücünü açığa çıkarmak HPG'nin temel görevleri arasındadır. Bunun için bu amacımıza ulaşmada esas alacağımız araç eğitimdir. Şu bir gerçek ki, eğitim olgusu aydınlanma ihtiyacını derinliğine yaşayan Ortadoğu ve onun insanı açısından hem bir araç hem de amaç niteliğindedir. Bu anlamda eğitimi ister toplu, ister bireysel olsun yaşamımızın her alanında hakim kılmak, bizim açımızdan kaçınılmazdır ve değişimin de birincil koşuludur. Her türlü düşman saldırısına karşı aktif savunma pozisyonunda olarak, cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum kurma doğrultusunda eski alışkanlık ve zihniyete karşı iç mücadeleyi derinleştirmek döneme cevap olma anlamını da taşımaktadır. Yani içinde bulunduğumuz yüz yıl gerçeğinde HPG olarak başarıyı hedefliyorsak hem düşmanlarımızla hem de kendimizle çok keskin bir mücadele içinde olmalıyız.

Konferansımız bu eksende HPG'nin Önderliğimizin ortaya koyduğu meşru savunma çizgisi karşısındaki duruşunu ele almış ve zayıf kalan, zihniyet devrimine giriş yapmayan yönlerini güçlü eleştirilere tabi tutmuştur. Özellikle komutada kendini açığa vuran tarzları ve durumları ele almıştır. Öncelikli olarak iktidarcı zihniyetten kaynağını alan yetkici ve özerk komuta duruşu değerlendirilmiştir. Geldiğimiz aşamada bu hususlarda kendini doğru çözmeyen, bu temelde değişimi kendinde oturtmayan komuta duruşlarının hem yapı hem de örgüt nezdinde kabul görmeyeceği önemle dile getirilmiştir. Yetkinin etkin bir hizmet ve daha çok çalışma aracı olarak kullanılması, yetkiye dayalı gelişecek kadro ve örgüt yaklaşımının hızla aşılması gerektiği belirtilirken yapıyı kapsayan ilişkilerinde tahakkümü değil, yoldaşlık ve örgüt ölçülerini esas alan komuta duruşlarının öngörüldüğü belirtilmiştir.

Bu anlamda örgütsel yapılanmada HPG'nin demokratik merkeziyetçilikte demokrasiye ağırlık vermesi, yetkiyi bireylerde sabitleştirmeyi aşması, alternatifli kadro ve komuta yaklaşımıyla kendini örgütlemesi, kurumlaşmalarının derinleştirilerek en üsten en alta kadar tüm komuta ve yapıda eğitim düzeyini geliştirerek ideolojik-örgütsel duruşun güçlendirilmesi, bunların yanında bilimsel yaklaşım kadar maneviyatın da hakim kılınması tartışmalarımızın özünü oluşturan konular olmuştur.

Önderliğin geçmiş savaş pratiğine yönelttiği eleştiriler ve ideolojik düzeyde verdiği özeleştiriler karşısında HPG'nin duruşunun alanlar somutunda açığa çıkan komuta duruşu ve yönetim tarzları somut değerlendirilerek eleştiriye tabi tutulmuştur. Bu anlamda da karargahlaşmalar sisteminin geçen süreçte istenilen düzeyde oturtulamadığı, esas ve tali işlerin örgütleme düzeyinde ve sistem yaratmada zayıf kaldığı, çalışmaların koordine arkadaşta merkezileştiği, ekip çalışmasından ziyade karargah yönetimlerinin birbirini işletmede yetersiz kaldığı, paylaşımcı ve kolektif yönetim anlayışının geliştirilemediği, koşturmacı ve parçalı kalan bir yönetim tarzının öne çıktığı, döneme denk bir yoğunlaşma kapsamı ile çalışmaları planlı ele alma yönünün eksik kaldığı, yine HPG'nin tüm çalışmalarını kendi çalışması olarak görmeme ve bulunduğu alanla sınırlı kalma, kadroya kapsayıcı yaklaşmama ve kadroyu işletmedeki zayıflıklar tartışılan konular arasında yer almıştır. Bu temelde eyaletler bazında somut eleştiriler geliştirilerek yönetim gerçeğimiz irdelenmiş ve eleştirilmiştir.

Konferansımızda önemle dile gelen diğer bir konu ise; HPG'nin yeniden yapılanma gerçeğinde öne çıkan özerkleşme statüsü olmuştur. Önderliğimiz HPG açısından özerkleşme gerçeğinin oturtulması yönünde önemli perspektifler sunmuştur. Bu temelde HPG'nin özerkleşme temelinde daha derinlikli kendisini ele alarak örgütleme, süreç karşısındaki görevlerini yerine getirme zorunluluğu dile getirilmiştir. Özellikle Kürt halkının savunma gücü olarak halkımıza karşı geliştirilen tüm saldırılara karşı anında cevap olma yönünde parçalara yönelik olarak alınacak kararlarda KONGRA GEL ile birlikte özerklik konumunun getirdiği koşullar değerlendirilerek HPG'nin karar ve pratik sahibi olma boyutu önemle belirtilmiştir.

Yine halka yaklaşım hususu da konferans platformumuzda tartışılan diğer bir konu olmuştur. Halka ideolojik ve örgütsel çizgimiz ışığında yaklaşımın gerekliliğinin önemi vurgulanırken, halka yönelik maddiyata dayalı ve günü birlik ilişkilenme tarzları ciddi eleştiri konusu olmuştur. İlişki geliştirme adına yurtsever kesimlere sorumsuz yaklaşarak korumayan ve deşifre eden yaklaşımlar değerlendirilmiştir. Önderliğimize bağlı olan yurtsever halkımıza karşı yaklaşımlarımızın tamamıyla Apocu militan ölçülerde olması gerektiği dile getirilirken, tüm saha ve bölgelerimizde bulunan komuta ve savaşçı yapımızın.

Yeni paradigma ekseninde kendini yeniden yapılandırma hedefinde olan HPG'nin diğer bir önemli çalışması ise, YJA STAR olmuştur. Bilindiği gibi HPG bünyesinde önemli bir potansiyele sahip olan kadın gücünün kendini yaşamın her alanında iradesel duruş sahibi kılınması, bu temelde de başta ideolojik yine örgütsel ve eylemsel faaliyetlerimizi güçlendirmesi değişim ve dönüşüm hedefimizde hayati önemdedir. Kadın özgürlük çalışmaları stratejik bir çalışma olduğuna göre meşru savunma çizgisinde kadının varlığını güçlendirmek kadın kurtuluş ideolojisini yaşamsal kılmanın diğer adı olmaktadır. Beş bin yıllık erkek egemenlikli zihniyetin ordu gerçeğinin aşılmasında ve savaş gerçeğine doğru yaklaşılmasında YJA STAR'ın HPG içinde göstereceği katılım düzeyi belirleyici olacaktır. Bu yaklaşımdan hareketle konferansımız YJA STAR çalışmalarını ele almıştır. YJA STAR, HPG II. Konferansı'ndan bu yana geliştirdiği ideolojik, örgütsel ve pratiksel çalışmalarda önemli bir duruş ve katılım sahibi olmuştur. Ancak süreç gelişmeleri ve Önderliğimizin kadın hareketine biçtiği rol dikkate alındığında misyona denk rol oynamada yeterli düzeyde etkin olmadığı belirtilmiştir. Temel bir mücadele konusu olan cins mücadelesinde gerekli iç mücadeleyi oturtmada liberal duruş öne çıkmış, çalışmaların ideolojik boyutuyla sisteme kavuşturma yönü zayıf kalmıştır. Diğer yandan hiyerarşinin doğru çözümlenmemesinin sonucu olarak kadın komuta duruşunda yetkiden kaçış ve istifaya varan duruşlar açığa çıkmıştır. Ayrıca pratik sahalarımızda kadına yönelik klasik erkek egemenlikli yaklaşımlar değerlendirilmiş ve eleştiri konusu olmuştur. Temel olarak bu eleştiriler konferans platformumuzda ele alınırken YJA STAR'ın gelecek dönemde daha etkin bir rol oynaması, bu temelde toplumdaki kadına yönelik saldırılara karşı misilleme hakkını kullanması ve genel HPG gerçekliğinde kadın komutanlaşmasının her düzeyde geliştirilmesine dönük kararlaşmalara gidilmiş, nicelik ve nitelik olarak da kadın gücünün güçlendirilmesine dönük değerlendirmeler geliştirilmiştir.

Uluslararası komplonun hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ettiği bir gerçektir. Komployu boşa çıkarmanın temel bir boyutu da HPG olarak aktif savunma yaklaşımımız kadar nitel, özellikle de nicel gelişime ağırlık vermemiz olmaktadır. Önderliğimizin de sıkça vurguladığı gibi HPG'ye katılımları hızlandırmak, nitelikli savaşçı alımını sağlamak ve gençleri özgür yaşamın merkezi dağlara çekmek konferansımızda belirlediğimiz esas hedefler arasında yer almıştır. Dolayısıyla savaşçı alımını kolaylaştıracak, dağlara gelme hedefinde olan tüm gençlere ulaşmalarını sağlayacak bir sistemi yaratmak önemli olmaktadır. Dört parçadan gelişecek katılımların çokluğunun da siyasal sürece ve gelişmelere yol açacağı, önemli bir etkide bulunacağı açıktır. Oldukça önemli olan bu konu temel görev olarak tüm karargahlarımızın önüne konulmuştur. Bu bağlamda da uluslar arası komployu boşa çıkarmak, uluslar arası kamuoyunda meşru savunma savaşının haklılığını sağlamak, HPG olarak kendimizi daha güçlü yansıtma amaçlı ajite ve propaganda dilini iyi yakalamak ve bu temelde de basın yayının güçlü kullanılması gerektiği önemle vurgulanmıştır. Bu konuda geçen sürecin zayıf kaldığı dile getirilirken HPG'nin kamuoyuna dönük açıklama girişimlerinin önemi ve gerekliliği belirtilmiştir.

Konferansımızda önemli bir diğer gündem maddesi ise, karar tasarıları olmuştur. Tartışılan tüm bu hususlar ister anlayış düzeyinde, ister pratik boyutunda olsun ayrıntılı ve somut kararlar haline getirilmiştir. HPG yönetmeliği yeniden düzenlenirken, yeniden yapılanmaya yönelik önemli kararlara ulaşılmış; bu temelde suç, ceza ve yargı yönetmeliği ile öz savunma yönündeki kararlaşmalar ile dört parçaya dönük mevzilenme hususları gündeme alınmıştır. Yine konferans boyunca tartışılan tüm hususlar ister anlayış düzeyinde, ister pratik boyutunda olsun ayrıntılı ve somut kararlar haline getirilmiş, toplam 28 karar tasarısına gidilmiştir.

Konferansımız hem genel anlayış düzeyinde, hem alanlar bazında ele alınan çalışmaları ve sonuçlarının daha fazla komuta tarzında somutlaştırma amaçlı hazır bulunan HPG meclis üyelerinin yer aldığı platformlara da gitmiştir. Yapılan platformlarda yapımızın yoğun eleştirileri ve değerlendirmeleri gelişmiş, platforma çıkan arkadaşlar eleştiri ve süreç karşısındaki net duruşlarını ortaya koyarak idia ve kararlılık düzeylerini belirtmişlerdir. Platformlarda ortak gelen eleştiriler ise şu şekilde olmuştur: Süreç karşısında kendisini yeterince sistemleştirememe ve örgütleyememe, ideolojik boyutta cevap olmada yetersiz kalma, alınan görev ve misyona göre katılım ve yoğunlaşmada zayıf kalma, merkezi çalışmalara göre kendini hazırlamama, bulunduğu alanla sınırlı kalma ve dar sorumluluk anlayışında kalma, yeni paradigma karşısında kendini tam değişime yatırmama, idareci tarz ve liberalizmdir. Bu esas eleştiriler temelinde gerçekleşen platformların konferans kararlaşmamızda önemli bir aşamayı teşkil ettiğini; güç ve güven verdiğini belirtmek mümkündür.

Değerli arkadaşlar

On altı gün boyunca yürütülen tartışmalarda konferansımız Başkan Apo çizgisinde yeni paradigmamızı özümseme, pratikleştirme ve her koşul altında mücadele edip başarıya ulaşma kararlılığını göstermiştir. Özgürlük hareketi olarak başarmaya ve kazanmaya mahkumuz. Çünkü içine girdiğimiz 2005 yılının çok kapsamlı ve şiddetli geçeceği bir gerçektir. Bunun için HPG'ye düşen görev ve sorumluluklar büyüktür. Konferansımız bu görev ve sorumlulukların yürütülmesinde önemli ve somut adım olarak kararlaşmayı sağlamıştır. İmha, savaş ve saldırı konseptinin Önderliğimiz, halkımız ve mücadelemiz üzerindeki planları dikkate alındığında daha kapsamlı bir emek, çaba ve disiplin içinde olmamız gerektiği açıktır.

Tarihi görevlerle karşı karşıyayız. Savunmalar ışığında büyük bir netlikle içine girdiğimiz 2005 yılında başarıyı sağlamak, tarihi görevlere cevap olmak, emeğe ve çabaya bağlı olmak esas olacaktır. Yeni doğuşun ve direnişin sembolü olan mart günlerini yaşarken Newroz ateşinin kutsallığında başta 1 Haziran şehitleri ve tüm şehitlerimizin anısına bağlılığın gereği olarak iddia ve kararlılığımız büyüktür. Öte yandan Agit yoldaşın şehadet yıl dönümüne doğru giderken 15 Ağustos Atılımı'nın ruhuyla HPG olarak sürece giriş yapmak, konferans gerçekliğimizi tüm HPG komuta ve yapısı olarak pratikleştirmek temel amacımızdır. Bu temelde konferansımızın ***"Özgür yaşamda ve direnişte Apocu ruhla ısrar"*** şiarı ile süreç görevlerini karşılarken konferans kararlaşmamızı denk bir yaklaşımla Dersim'den Kandil'e kadar tüm yapımızın meşru savunma çizgisinde ve yaşamda konferans kararlaşmamızın pratikleşeceğine dair olan inancımızı dile getiriyor, hamlesel bir ruhla tüm yoldaşların pratiğin dili olacağına dair güvenimizin büyük olduğunu belirtiyoruz.

– Yaşasın Özgürlük Güneşimiz Başkan Apo!

– Yaşasın Meşru Savunma Çizgisinde Kendini Yeniden Yapılandıran, Direnişte ve Özgür Yaşamda Israrı Kararlaştıran HPG!

– Kahrolsun Her Türden Teslimiyet, İhanet ve İşbirlikçilik!

17 Mart 2005.

DEVLETİN TUTUMU SAVUNMA SAVAŞINI ZORUNLU KILIYOR

Baştarafı, Sayfa 8'de

Adeta gerillaya katılmak çok da gerekli değilmiş gibi algılanmıştır. Elbette gençlik, toplumun demokratik tarzda örgütlendirilmesinde, özgür yaşamın geliştirilmesinde ve serhildanlarda en aktif bir şekilde rol oynamak durumundadır. Bu, güncel bir görev olarak her zaman gençliğin önünde durmaktadır. Ama gerillaya katılım görevi bu görevden daha az önemli değildir. Hele hele Önderlik üzerindeki tecrit ve izolasyon derinleşip imha tehlikesi giderek artarken, halkımız pervasızca saldırılara maruz kalırken ve demokratik siyasetin önü devlet tarafından tıkatılırken, gerillaya katılmak ve bu temelde inkar ve imha siyasetini parçalamak çok önemli bir devrimci görev olarak karşımızda durmaktadır.

Önderlik HPG'nin sayısının 50 bine çıkarılması gerektiğini sık sık söylemektedir. Herhalde yaşlılar ve çocuklar gelip dağlarda gerillayı büyütmeyecektir. Dolayısıyla yapılan bu çağrı tamamen gençliğedir. Bu anlamda Önderliğin bu çağrısına gençliğin en aktif bir şekilde yanıt vermesi gerekmektedir. Gençlik, düşmanın amansız saldırılarına seyirci kalmamalı, karakteri gereği bunları içine sindirmemelidir. Dolayısıyla gençliğin en örgütlü dinamik gücü olan gerillayı büyütmek için seferber olmalıdır. Demokratik siyasetin önünü açmak için gerillaya katılım bu anlamda bir tercih değil, zorunluluktur. Bu konuda kendimizi yanıltmamak önem teşkil etmektedir. Ağır baskı ortamlarında, gerilla direnişi olmadan demokrasiyi kurmak, demokratik siyasal mücadeleyi geliştirmek mümkün değildir. Bu açıdan gençliğimizi özgürlük alanları olan dağlarımıza çağırıyor, demokrasinin, özgürlüğün, Önderliğin ve halkın koruma gücü olan HPG'ye katılmaya davet ediyoruz.

Her şeyden vazgeçeriz ancak onur savaşımımızdan asla

Demokratik Konfederalizm Önderliği 'ya onurlu bir barış ya da onurlu bir ölüm temel şiarımızdır' belirlemesini yapmıştır. Bu, Apocu hareketin süreç karşısındaki tutumunun nasıl olması gerektiğini net bir şekilde dile getirmektedir. Zaten Özgürlük hareketi onuru kırılmak istenen bir halkın isyana kalkmış gerçeğini ifade etmektedir. Onuru ayaklar altına alınmış bir halk, halk olma özelliğini yitirmiş demektir. PKK, Kürt halkının onur kazanmış gerçeğidir. Özgürlük hareketi onur kırıcı her türlü uygulamaya maruz kalan Kürt halkına direniş temelinde kaybettiği onuru tekrar kazandırmıştır. Bu gerçeklikten hareketle şunu belirtmek mümkün; Türk devleti onurlu bir barış için yaptığımız bunca fedakarlığı görmezden gelmeye, imha ve inkar politikasında ısrar etmeye devam ederse, onurumuzu korumak için büyük bir direnişle en kapsamlı bir savaşı vermeye, bunun için gerekirse onurluca ölmeye hazır olduğumuzun herkes başta da Türk devleti tarafından iyi bilinmesi gerekir.

Kimseden af dilediğimiz yoktur. Barış ve kardeşlik temelinde ortak yaşamaya evet, ama teslimiyeti asla kabul edemeyiz. Bu, PKK'nin doğasına aykırı bir olaydır. PKK, onurlu direnişin kahramanlık temelinde Kürdistan'da boy vermesidir. Bu zorlu mücadele gerçeğimizde defalarca kanıtlanmıştır. Bu bakımdan kimse ham hayaller kurmamalıdır. PKK, üzerine kim gelirse gelsin asla teslim olmayacaktır. Gerekirse son ferdine kadar onurlu bir şekilde ölmesini bilecektir.

Önderlik üzerindeki uygulamalara, halka yönelik pervasızca saldırılara ve yargısız infazlara seyirci kalmamız, imha siyasetine gözlerimizi kapatmamız mümkün değildir. Bu, etik ve siyasal açıdan doğru olmaz. Dolayısıyla çözümsüzlük siyasetinde ısrar, bizi halk olarak onurlu bir direniş sürecini geliştirmeye zorlamaktadır. Mücadelemizin en dinamik gücü olan gerillaya bu anlamda önemli tarihsel görevler düşmektedir. Gerilla bunun bilincinde olarak üzerine düşen görevi yerine getirecektir. Kimsenin bundan kuşkusu olmamalıdır.

HPG, halkımızın en temel savunma gücüdür. Dolayısıyla barış ve demokrasinin en büyük teminatıdır. Bu yüzden halkımızın yüreğinde hep özel bir yer tutmuştur. Bu durum gerillanın halka olan bağlılığını kahramanlık temelinde defalarca kanıtlamasından ileri gelmektedir. Halkımız gerillayı her zaman güvencesi olarak görmüş ve ona güvenmiştir. Dolayısıyla düşmanın silahsız ve savunmasız halka saldırması karşısında halkın HPG'yi göreve çağırması anlaşılır bir durumdur. Bu bir yönüyle halkımızdaki meşru savunma bilincinin giderek geliştiğini göstermektedir. Meşru savunma görevi kapsamında HPG'ye ne kadar güvendiğini, onu benimsediğini ve ayrılmaz bir parçası olduğunu göstermektedir. Ancak meşru savunma gücü olarak sadece dağdaki gerillayı düşünmek dar bir yaklaşım olacaktır. Meşru savunma bütünlüklü bir olgudur. Sadece gerillayla sınırlı kalamaz. Bizzat halkın kendi öz savunma birliklerini hücreler biçiminde oluşturarak meşru müdafaasını yapması gerekmektedir. Bunun için her aile, adeta bir öz savunma hücresi gibi hareket ederek saldırılara karşı gereken karşılığı halkımızın yaratıcılığına yakışır bir tarzda vermesi gerekir. Her birey, adeta bir örgüt gibi hareket ederek saldırılara gereken yanıtı verebilmelidir. Halk içinde direniş kalelerini yaratmadan kapsamlı meşru savunma görevlerini yerine getirmemiz mümkün değildir. Başkan Apo 'kendini savunmayı bil' ilkesini bunun için geliştirmiştir. Dolayısıyla herkes kendini savunmayı bilmeli, her insanımızda savunma bilinci gelişmelidir. Öz savunma, bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyinde gelişmektir. Bütün bunların güvencesi olarak da HPG, üzerine düşeni yerine getirecektir. HPG, Önderliğimize, halkımıza ve mücadele değerlerimize yönelik her saldırıya karşı misilleme hakkını en etkili bir biçimde kullanmasını bilecektir.

Bahar hamlesi ve mevzilenme düzeyi

Apocu hareket, işbirlikçi ihaneti örgüt saflarından atarak bir toparlanma sürecine girmiş bulunmaktadır. Bütün enerjisini ve potansiyelini iç sorunlarla tüketen örgütsel durumdan kendisini hızla kurtararak 2005 mücadele yılına her zamankinden daha güçlü girmektedir. Yeniden partileşme, kongreleşme ve gerillalaşma temelinde kendisine her açıdan yeni bir yapılanmaya tabi tutmaktadır. HPG olarak da ideolojik ve örgütsel alanda kapsamlı bir hazırlık sürecini yaşamış bulunuyoruz. Hazırlıklarımız meşru savunma savaşının ihtiyaçlarına göre yapılmaktadır. Bu bakımdan HPG her zamankinden daha güçlü ve hazırlıklıdır. Kürt halkının 30 yıllık zorlu mücadeleyle yarattığı kazanımları savunma görevini yerine getirme kararlılığındadır. Gücü buna fazlasıyla yetmektedir. Başkan Apo'nun özgürlüğünün, Kürt sorununun demokratik çözümünün, Kürt halkı için demokratik örgütlenme kanallarının açılmasının, dil ve kültürünün özgürce geliştirilmesinin önündeki engellerin kaldırılması temel hedefimizdir.

Önderliğimiz, hükümeti sorunun çözümüne davet etmiş, bunun için süre tanımıştır. Gerekli adımlar atılmazsa, bahar hamlesi kaçınılmaz olacaktır. Hamlenin kapsamı ve alacağı biçim Türk devletinin tutumuna bağlı olarak gelişecektir. Her türlü olasılığı dikkate alan bir hazırlık ve mevzilenme düzeyine ulaşmış durumdayız. Mevzilenmemiz Kürdistan'ın dört parçasında giderek derinleştirilecektir. Her dört parçada halkımızı ve mücadele kazanımlarını koruyacak bir meşru savunma düzenini ve onun mevzilenmesini daha da yetkinleştireceğiz. Bu da Ortadoğu politikasında daha aktif rol oynama ve inisiyatif kazanma anlamına gelecektir. Mevzilenmemiz Kürdistan'la sınırlı kalmayacak, Karadeniz ve Akdeniz'e kadar uzanacaktır. Mevcut durumda her türlü kapsamlı eylemi yapma kapasitesine ve onun taktik anlayışına ulaşmış bulunuyoruz. Taktiğimiz, taktiğe göre komuta ve vuruş tarzımız kapsamlı tartışmalarla netleştirilmiştir. Mevzilenmemiz taktik esaslarımıza göre gözden geçirilerek daha da güçlü hale getirilmiştir.

Mevcut durumda Türkiye metropolleri, turizmi, sanayisi ve ekonomisi de dahil olmak üzere savaşa kaynaklık eden tüm yapıları felç etme, Türk devletinin askeri etkinliğini özellikle de Kürdistan'da kırma kapasitesine ulaşmış durumdayız. Ama tüm köprüleri hemen yıkmak istemiyoruz. Demokratik çözüm için geç kalınmış olsa bile, her şey bitmiş değildir, yapılabilecekler henüz vardır. Yeter ki sağ duyulu yaklaşımlar sergilensin. Umarız Türk devleti ateşle oynamaz, kanlı bir sürecin gelişmesine, Türkiye ve Kürdistan kaynaklarının boş yere heba olmasına yol açmaz, insanlarımızın anlamsız bir biçimde ölümlerine kendi eliyle zemin hazırlamaz. Ancak şunu açıklıkla belirtelim ki, Türk devletinin tutumu bu konudaki umutlarımızı azaltmakta, bizi bir savunma savaşı vermek zorunda bırakmaktadır. HPG olarak olup bitenleri görmezden gelmemiz mümkün değildir. Hem ahlaki açıdan hem de tarihi sorumluluklarımız açısından bu böyledir. Özellikle Önderliğimizin durumunu içimize sindirmemiz mümkün değildir. Çünkü İmralı sistemi tecrittir, imhadır ve insanlık dışı bir durumu ifade etmektedir. Gelişecek hamlemiz bu insanlık ayıbına son vermek için olacaktır.

8 MART KADIN KİMLİĞİNE SAHİP ÇIKMA GÜNÜDÜR

PAJK KOORDİNASYONU

Hangi halktan olursa olsun Ortadoğu kadınlarının ortak bazı değerleri vardır

8 Mart'ı kutlarken, Ortadoğu kadınının bu mirası sahiplenme bilincine kavuşması, bunun üzerinden kendi zeminine uygun mücadele araçlarını yaratması ve ana eksenli toplum düzeninin değerlerini yeşertmesi bir gereklilik olmaktan öte öz ihtiyaçtır. Uygarlığın ilk şekillendiği mekanında, uygarlık krizinin derinden yaşandığı, kördüğüm olmuş çelişkiler yumağında boğuntuya uğrayan kadın gerçeğini sistemin çarklarının dışına çıkarak yeniden tanımlamak ve yaşatmak, zor olduğu kadar, çok hayati bir çıkış yoludur aynı zamanda. Hangi halktan olursa olsun, Ortadoğu kadınlarının ortak bazı değerleri vardır. Ana tanrıça kültürünün ortaya çıkardığı bu değerlerin ürünleri, tarihte birçok halkın sentezi olan Sümerlerde birleşerek uygarlığı yaratabilecek kadar verimli olabilmişse, kadın yaratıcılığını yeniden ortaya çıkarma, yeni yaşam düzeneğini kurmada belirleyici role sahip olma zemini de vardır. Arap, Fars, Kürt, Türk, Asuri, Yahudi ve diğer halklardan kadınlar, insanlığın en köklü sorunlarının giderilmesine ön ayak olarak, en eski mekanda, en köklü çözüm alternatifini de geliştirmiş olacaklardır. Bu eksende hedef ve girişimlerle kadınların harekete geçmesi ve örgütlenmesi, Ortadoğu kadını ve halklarının çıkmazlarını aşabilmesi için çok önemli. Ancak mevcut durumu dikkate aldığımızda, her şeyden önce kadının yaşadığı gerçekliği çok boyutlu olarak çözümlemenin ihtiyacı ön plana çıkmakta. Her halktan kadınlar kendi ekseninde, kadın olmanın yarattığı sorunları kendi çapında sorgulasa, yine kendi çapında cevaplar geliştirmesi de güncel bazı kazanımların ötesine geçilemesine yol açıyor. Bunun tarih bilinciyle, özgür kadın bakışını yaratamamayla ve mevcut erkek egemen zihniyetin etkisinden çıkamamayla bağlantısı vardır. Kadının özgürleşme sorunları temel noktalardan sorgulanmayınca, tüm Ortadoğu kadınları kadın kimliği ilebir araya gelme zeminlerini yaratamıyor, ortak örgütlenemiyor ve istikrarlı ortak yürüyüşler geliştirilemiyor.

Her kadın grubu, içinde bulunduğu toplumsal yapının ve hatta siyasal akımın önceliklerı üzerinden hareket etmektedir. Mevcut kadın örgütlerinin büyük çoğunluğu halkının veya içinde bulunduğu siyasal akımın en aktif eylem gücü olurken, kadın kimliğini dillendirse de, aslında kadının kimlik sorunu hiçbir zaman birincil sorun olamıyor. Ortadoğu kadınlarının bir araya gelebilme sorunları bir yana, bu konumla alternatif çözümler yaratılamadığı gibi, mevcut zihniyetin bilinçli veya bilinçsiz aktif uygulayıcılığı yapılıyor. Kadınlar kendi halklarına karşı duyarlı olacaklardır elbette. Ancak duyarlılığın bu tarzı, sistemin değişimine katkı sunmadığı gibi, kadını da biraz daha sistem içileştiriyor, yaşanan kördüğüme biraz daha alet ediyor, kirli iktidar araçlarına daha çok bulaştırıyor. Her bir kadın örgütü, bünyesinde bulunduğu ideolojik siyasal yapılanmanın bir kopyası haline gelerek, aslında kadın özgürlük mücadelesinin özlü gelişimini de geciktiriyor ve yanıltıcı bir gelişim seyri oluşturuyor.

En bariz örneklerini Irak zemininde günlük olarak takip etmek mümkün. ABD askerleri işgalden hemen sonra soluğu Bağdat genelevlerinde alıp, bir de bunu kamuoyuna teşhir ederek böbürlenirken, Batı karşıtı bağnaz dinci militanlar da, Batı'ya özenmeyi önlemek adına, sokaklarda başı açık kadınların kelle avcılığını yapmakta. Ortadoğu değerlerini koruduğunu iddia edenlerle, Ortadoğu'ya demokrasi getireceğini iddia eden bu taraflar arasında nasıl bir fark var sormak lazım. Tek farkı birinin kadınları bedenen, ötekinin ruhen öldürdüğü. Ama roller bunun tersi de oluyor. Bağnaz kesimler, çağın çok gerisindeki tutucu ideolojileriyle, kadına düşünmeyi, konuşmayı ve sosyal ilişki geliştirmeyi yasaklamakla beraber, kadın olmayı potansiyel suç gibi görüp, cezalı yaşamasını reva görmekle ruhen ölmesini sağlarken, ABD, kendi imparatorluğunu kurabilmek için, binlerce kadın ve çocuğun ölümüne yol açan asrın savaşını başlatmakta. Demek ki aslında, kadına yaklaşım boyutuyla tarafların birbirinden çok fazla farkı yok. Dahası, kan davası haline gelen, milliyetçiliğin kısır döngüsünde boğuşan halklar arası savaşlarda, kadınların payına düşen büyük trajediler oluyor. Arap-Yahudi çıkmazında, Kürt-Türk çatışmasında, Irak-İran savaşında, Suriye,Lübnan-İsrail çelişkisinde uzun vadeli acılar çeken hep kadın ve çocuklar oldu. İşgal edilen toprakların ilk önce kadınlarına tecavüz edilmesi, hiçbir ataerkil ahlaka aykırı olmadı. Savaşlarda erkeklerle beraber savaşan kadınlar, buna ek olarak 'Havva, Adem'e hizmet için yaratıldığından!' bir de kadın olarak görevlerini yerine getirmek zorunda kaldı. Her kadının bir sahibi olmasının şart olduğu ataerkil düzende, savaşta sahipsiz kalan kadınların durumu başlı başına bir handikap. Savaşta çok kayıp veren, erkeklerin nüfusunun kadınlardan daha düşük olduğu ülkelerde her bir erkeğe resmiyette dört, ama aslında daha fazla sayıda kadın düştü. Tabii bir de islamiyetin erkeğe tanıdığı bir hak olması itibariyle, bu kadar kadınla evlenmenin kazandırdığı meşruiyet, her evde bir haremin yaratılmasına sebep oldu. Kadının buna karşılık söyleyeceği bir şey olamıyor. Çünkü kendi yaşamını idame etme hakkına sahip değil. Bu hakkı olsa bile, gerçekleştirebilmesi için gerekli olan toplumsal anlayış söz konusu olmadığından özgüven sahibi olamıyor. Bu koşullara rağmen, savaş süreçlerinde çocuklarını besleme, kollama, yetiştirme ve tabii namusunu koruma sorumluluğunu da yerine getirmek zorunda.

> **"Ortadoğu kadınının, yaşadığı çıkmazlara doğru tanımlar getirerek özgür kadın kimliğine sahip çıkmak ve özgür, demokratik, barışçıl ortamlar yaratmak için mücadele etmesi çok önemli. Kadınların geliştireceği ortak buluşma zeminlerinde, sorunlarına cevap olabilecek projeler üretmeleri, barış ortamını kadınlar arasında sağlamaları ve Ortadoğu'nun tüm zenginliklerini kadın ortamlarında yaşatmaları, çıkmazları aşmada temel bir rol oynayacaktır."**

Uygarlığın ilk yasaları kadına karşı değişmeden sürüyor

Kadının karşı karşıya olduğu trajediler listesini, günlük olarak Ortadoğu'da yaşanan olaylarla uzatmak mümkün. İşin özü, etnik, dini, kültürel her türlü milliyetçilik, her türlü egemenlik kadını paramparça ederek öldürüyor. Kürtçe'de bir beddua vardır. 'Xweliya miriya serewebê' (başınıza ölü külü serpilsin.) Bu beddua, kadının yaşadığı gerçekliği anımsatıyor. Üzerine ölü külü serpilen kadınlar, ölü külü serpilen toplum oluyor. Çürüyen kördüğümler, Ortadoğu kaosunun derinleşerek sürmesine yol açıyor. Bu handikaplara yol açan zihniyetin, ne Ortadoğu kadınına ne de Ortadoğu insanına kazandıracağı bir şey olamaz.

İdeolojik siyasal tıkanmanın sonuçları kadına böyle yansırken, toplumsal töreler, başlı başına bir kadın katliamını yaşatmakta. Üstelik sadece Arap halkı gibi daha kapalı toplumlarda da değil, AB'ye girmenin eşiğinde olan Türkiye'de bile bu böyle. Bu anlamda aslında Ortadoğu'da hala kadınlar yaşam hakkını elde edememiştir. Uygarlığın ilk kanunları olan Hamurabi ve Asur yasalarında, kadının tecavüze uğraması halinde, kadını mağdur eden kişinin kadının fiyatını ödemesi şart koşulur, ödeme yapıldıktan sonra istenildiği gibi kullanılabilir ve hatta öldürülebilirdi. Fiyatı ödeyenin insafına kalıyordu artık. Fiyatı ödeme koşulları yoksa, babası veya kocası kadını öldürme hakkına sahipti. Aradan binyıllar geçti. İnsanlık dünya sınırlarını aştı. Uygarlık sorgulanır oldu. Ama uygarlığın ilk yasaları kadına karşı değişmeden sürüyor. Değişim dönüşüm süreçleri, tıkanan sistemi yenileme arayışları çok dillendirilen kavramlar olsa da, değişimin turnusol kağıdı kadındır. Kadının köleleştirilmesi üzerinden büyüyen uygarlık, kadının bağımsızlık, özgürlük yolunda atacağı adımlarla ters orantılı olarak temellerinden sarsılacaktır. Bu anlamda değişim dönüşümün Ortadoğu'da yaşamsallaşması için, kadın özgürlük hareketlerinin mücadele aktivitesi hayati önemdedir.

Ortadoğu kadınının, bu çıkmazlara doğru tanımlar getirerek gerek özgür kadın kimliğine sahip çıkmak adına, gerekse de özgür demokratik ve barışçıl ortamlar yaratmak adına mücadele etmesi çok önemli. Kadınların geliştireceği ortak buluşma zeminlerinde, sorunlarına cevap olabilecek projeler üretmeleri, barış ortamını kadınlar arasında sağlamaları ve Ortadoğu'nun tüm zenginliklerini kadın ortamlarında yaşatmaları, çıkmazları aşmada temel bir rol oynayacaktır. Yahudi ve Arap kadınları, Kürt ve Türk kadınları, şii ile sunni kadınlar, Kerkük'ün Türkmen, Kürt, Sunni Arap, Asuri kadınlarının kuracağı dostluk ilişkileri, sorunların savaşsız da çözülebileceğinin somut kanıtı olacak. Kadının barış ve demokrasi mücadelesi, kadının yaratacağı yaşam alanlarında özgün tanımlara kavuşacaktır. Ancak kadın bakış açısı ile mevcut sorunların ele alınabilmesi için, bağımsız kadın zeminlerine ihtiyaç var. Mevcut erkek egemen ideolojik siyasal yapılarının etkisinden çıkarak, Ortadoğu kadınının feminal dünya bakışını yaratmak, yaşamı bunun ekseninde yeniden şekillendirmek gerekli. Yani sisteme alternatif seçeneklerin oluşturulması ve giderek gelişecek olan kadının yaşam alanı üzerinden mevcut rejimlerin uygulama alanlarını daraltmak gerekmektedir. Toplumsal yaşamın tamamen dışında kalarak, salt cins kurtuluşu üzerinden hareket etmekten söz edilmiyor elbette. Bu, kısa sürede marjinalleşmeye götürür. İhtiyaç olan toplumsal sorunların çözümü için, kadın bakış açısı temelinde özgürlükçü alternatif zeminler oluşturmak ve erkek egemen sistemin verili yaşamının gölgesinden çıkmaktır. Yeni yaşam alanı kadın eksenli olup, tüm toplum kesimlerinin özgünlüklerini koruyarak kapsamayı esas almakta. Bunun yanında mevcut toplumsal, siyasal, hukuki mücadeleyi sistem içerisinde yürütmek de ertelenemez bir ihtiyaç. Ancak mücadelenin niteliği, araç ve yöntemlerini doğru belirlemek çok önemli. Mücadele araçları verili sistemin verili araçları değil, kadın karakterine uygun, yaratıcı ve yaşamsallığı ifade eden araçlar olmak durumunda. Bunların gerçekleşebilmesi için, sistemin oluşturduğu etnik, dini, kültürel, coğrafik vb sınırları önce zihniyette aşmak, toplumun hücrelerine sinmiş olan 'böyle yaşadık, böyle yaşamaya devam edeceğiz' tarzındaki kaderciliği yenmek gerekmekte. Ortadoğu'nun tanrıça kültürünün binyıllarca yaşayan tarihsel gerçeği, kadınların, yaratıcı ve öz güç sahibi olduklarının en büyük kanıtı. Dolayısıyla kadınlar insanlığın ilk toplumsal şekillenmesinde belirleyici bir rolün sahibi olabildilerse, özgün yaşam alanları kadar, özgün mücadele araçları ve insani yöntemlerle değişim dönüşümü sağlama gücünü de yaratabilirler. Maalesef belli bir entelektüel düzeyi olan az sayıdaki kadının dışında, Ortadoğu kadınlarının büyük çoğunluğu ne bu tarihin ne de kendilerinde mevcut olan, ama ortaya çıkarılması için çok çaba harcanması gereken potansiyelin bilincindeler. Uygarlık tarihinin kadına ait tüm değerleri belleklerden silmek, ideolojik bombardımanı kesintisiz uygulamasının bir sonucu olan bu bilinçsizliğin giderilmesi için bir aydınlanma sürecine ihtiyaç var. Önderliğimizin kadın rönesansı olarak ifade ettiği bu mücadele süreci, tüm Ortadoğu'yu ve giderek insanlığı kapsayan bir süreç olacak. Zaten içinden geçtiğimiz süreçte, halkların birbirinden bağımsız, tek başlarına gelişim seyrinde olması, kaos durumundan dolayı mümkün değil. Bütün halkların aktivitesi, birbirini çok yoğun olarak etkilemektedir. Aynı şey, tabii ki kadınlar için de geçerli. Bu sebeple ortak mücadele zeminlerinin gelişebileceği çok avantajlı olabilecek bir dönemin tüm imkanlarını kullanarak özgürlükte karar kılmak ve bunun mücadelesini yükseltmek gerekli. Sistem içinde demokratik mücadele araçlarının geliştirilmesi ile beraber, sivil toplum biçimindeki alternatif yaşam seçeneklerinin oluşturulması, iki temel mücadele alanı olarak birbirini besleyecek ve devrim niteliğindeki gelişmelere yol açacaktır.

Özgür dağlarda kadının yaşam alanını oluşturmaya çalışan Kürdistanlı kadınlar olarak, kadın rönesansının gerçekleşmesinde önemli bir rol sahibi olmanın zemini oldukça güçlüdür. Özgürlük mücadelesinde verilen bedellerin manevi gücü, demokratik, ekolojik, cinsiyet devrimi temelinde şekillenen alternatif ideolojik yapısı, binlerce kadının özgürlük tercihindeki ısrarı ve sistemin dışındaki özgür mekanlardaki konumlanmasıyla, bu rolü oynayabilmesinin imkan dahilinde olduğu açıktır. Savaş ortamında ordulaşma, ideolojik siyasal alanda partileşme ve daha sonra üç ayrı (ideolojik, siyasal ve meşru savunma temelinde) örgütlenmeye kavuşan kadın hareketi, artık çok daha geniş bir örgütlenme olan ***Koma Jınen Bılınd*** tarzında örgütleniyor.

Devamı sayfa 23'te

AGİTTTTT...

İlk kurşun sıkılalı bir yıl bile olmamıştı. Kimseler inanmamıştı; ne uğruna mücadele verdikleri halk ne de kurşunu sıktıkları düşman binyılların kölelik zincirlerine sıkılan bu ilk kurşunlara. Düşman tüm hıncıyla 'bir avuç eşkıyadır, üç günde bitiririz, bunlar kılıç artıklarıdır' gibi haberleri sık sık yayınlıyordu. Halk içinde ilk kurşunun klasik bir isyanın tekrarı değil de modern bir gerilla savaşı olduğu anlaşılınca hem şaşkınlık hem de en derinlerde bir umut kıpırtısı belirmişti. Halk için Apocular artık zafer tutkusuyla çarpan bir yürek, bir beyin ve kaleşnikoflarıyla vazgeçilmez tek umut olmuştu.

1985 yılının Haziran ayıydı. Karlar erimiş, coğrafya tüm bereketini sunuyordu. Abbas (Duran Kalkan), Mustafa Yöndem(Erdal), Zeydin, Haşim, Veysi, Kemal, Gürcan, Zozan, Cihan(Mahmut Baksi'nin kız kardeşi,) Azime ve ismini hatırlayamadığım altı yedi arkadaşla beraber Zap'tan Haftanin'e doğru hareket etmek üzere kendi içimizde örgütlendik. O zaman Behdinan alanı şimdiki gibi denetimimizde değildi. Bir de İran-Irak Savaşı'ndan dolayı Irak ordusu her zamankinden daha çok duyarlıydı. Kullanıldığını bildiği bütün yollara pusu atıp top atışı yapıyordu. Bundan dolayı Güney sahası da Kuzey sahası kadar tehlikeliydi ve tedbir gerektiriyordu. Büyük bir gizlilik ve duyarlılık ile grubumuz yola koyuldu. Gittiğimiz yollarda küçücük bir iz bile bırakmamalıydık. İçtiğimiz sigaraların izmaritlerini bile saklıyorduk. Yürüyüş düzenini hiç bozmadan dördüncü günün sonunda stratejik alanlara konumlanmış karakolların arasından sıyrılarak arkadaşlara ulaştık. Haftanin'de 30-35 kişilik bir arkadaş grubu vardı. Birçok arkadaş daha önceden tanışıyordu, fakat uzun süre görüşmemişlerdi. Çay ve sigara eşliğinde birkaç saat hasret giderildi, yemek yenildikten sonra sohbetler yerini dinlenmeye bıraktı.

Haftanin'de yapılan bir dizi toplantı ve planlamadan sonra Agit arkadaşın olduğu alana, yani Besta alanına hareket etmek için yol hazırlıkları yapılmaya başlanmıştı. Yolda uyulması gereken kurallar üzerine tüm arkadaşlara uyarılar yapıldı. Düşman hem hareket üzerinde psikolojik baskı yaratmak hem de hareketi bitirmek umuduyla her gün operasyonlar düzenliyordu. Bu da yol yürüyüşümüzü zorluyordu. Görüntü vermemek için patikalardan çıkarak dik yokuşlara tırmanmaya başladık. Bazen kısa molalar vererek gideceğimiz yönü keşfediyorduk.

Bir seferinde keşif amacıyla giden Zeydin ve Kemal arkadaşlar operasyona çıkan arkadaşları fark etmişlerdi. Abbas arkadaş yürüyüş düzeni ve hareket tarzına ilişkin uyarılarını yaptıktan sonra akşam 8-9 civarında yola çıktık. Daha biz hareket etmeden düşman bizim yerimizi keşfetmişti ve Besta yönünde hareket edeceğimizi anlamıştı ki yollara pusu atmıştı. Grubumuzdan bir arkadaş rahatsız olduğu için zaman zaman kopmalar oluyordu. Arazi ormanın sık, kayaların ise az olduğu bir alandı. Vadinin sonlarına doğru gelmiştik, geçmemiz gereken bir boğaz kalmıştı. Düşman tam oraya pusu atmıştı. Grup hem açlıktan hem de yorgunluktan bitkin düşmüştü. Pusuya yakın bir yerlerde grubumuz bir kez daha koptu. Geride kalan arkadaşların gelmesi için bir arkadaş birkaç sefer ıslık çaldı. Düşman ıslık sesini duymuştu ve pusuya doğru geldiğimizden de emindi artık. Pusunun ilk kolunu çatışmasız geçtik. Düşman bizi tam ortalarına almak için ilk kolda ateş etmemişti. Tam düşmanın çemberine girdiğimizde sağlı sollu, önlü arkalı yaylım ateşine tutulduk. İlk mermi sesini duyar duymaz herkes kendisini yere attı. Yaklaşık yarım saatlik çatışmadan sonra çemberi ancak yarmayı başarabildik. Beş saatlik tempolu yürüyüşün ardından çatışma alanından uzaklaştık. Pusuda Haşim arkadaş şehit düştü, Zozan arkadaştan ise hiç haber alamadık. Diğer arkadaşlar ise sağlam bir şekilde geri çekilmeyi başardı.

Hava aydınlanmaya başlamıştı. Biraz uyuyup dinlenmek için uygun bir yere konumlandık. Erdal arkadaş ile benim gözlerim keskin olduğu için sabah nöbeti için görevlendirildik. Düşman da o gün sabahın erken saatlerinden başlayarak alanın geneline geniş bir operasyon düzenlemeye başlamıştı. Askerleri görünce hemen arkadaşlara haber vermeye gittim. Kaldığımız nokta sık ormanlıklı ve saklanmaya elverişli olduğu için gündüz hareket etmemeye karar verdik. Abbas arkadaş Erdal arkadaşa gülerek; "bir daha Gürcan arkadaşı sabah nöbetine göndermeyelim. Ne zaman göndersek askerlerle karşılaşıyoruz" dedi.

Karanlığın çökmesiyle düşman geri çekildi. Biz de yolumuza devam ederek bir gün sonra Masiro'daki arkadaşlara ulaştık. Arkadaşların içinde oldukça güvenli ve coşkuluyduk. Herkes bir ağacın gölgesine uzanarak dinlenmeye başladı. Noktada olan arkadaşlar ise grup için yemek ve çay yapmakla uğraşıyorlardı. Dinlendikten sonra bir taraftan çay ve sigara içilirken, bir taraftan da sohbet edilmeye başlandı. Bu sırada Erdal arkadaş, askeri parke giymiş, elinde M-16 silahı ve hafiften sakalı çıkmış olan Agit arkadaşı göstererek bizi tanıştırdı.

Farklı alanlardan gelen arkadaşlarla birlikte sayımız yüz elliyi bulmuştu. Bu kadar arkadaşın bir araya toplanması ortama farklı bir atmosfer kazandırıyordu. Arkadaşların moralli olduğu yüzlerinden okunuyordu. Tabii ben de oldukça etkilenmiştim. Çünkü ilk defa bu kadar arkadaşı bir arada görüyordum. Arkadaşların HRK'nin yönetim toplantısı için toplandığını sonradan öğrenmiştik.

Bütün arkadaşlar HRK'nin resmi kıyafetlerini giymişti. Herkeste kızıl yıldızlı bereler vardı. Muhteşem bir görüntüydü. Abbas, Erdal ve Agit arkadaşlar ayrı bir yere oturarak tartışıyorlardı. Toplantı o ana kadar yapılan toplantıların en kapsamlısıydı. Yaklaşık olarak on gün sürmüştü. Toplantının ardından düzenlemeler yapılarak herkes kendi alanına doğru hareket etmeye başladı. Bizim de yedi erkek arkadaş ve bir bayan(Azime) arkadaşla birlikte Hakkari'ye düzenlememiz oldu. Görevimiz daha çok halka toplantı düzenlemek, parti çalışmaları hakkında bilgilendirmek, bilinçlendirmek ve yardım toplamaktı.

Bize verilen görev temelinde Hakkari'ye gittik. Faraşin, Levine ve Kaşura mıntıkası oldukça geniş ve zozanlık olduğu için her tarafı zomlarla doluydu. Bundan dolayı daha çok zomlarla ilişkilenip toplantı yapıyorduk. Hemen hemen gittiğimiz her yerde Azime arkadaş için; 'bu bayan arkadaşı gönderin, yazıktır, yapamaz' deniliyordu. Tabii bunu Kadın özgürlük mücadelesinden habersiz bir şekilde söylüyorlardı. Ama diğer yandan da gittiğimiz her yerde bütün kadınlar Azime arkadaşın etrafında toplanıyordu. Tek başına hepimizden daha çok etkili oluyordu. Bir de Azime arkadaşı görenler; "eğer bir bayan yapabiliyorsa, o zaman biz de katılmak istiyoruz" diyorlardı. Azime arkadaşın yaşamdaki duruşu ve halkla olan ilişkisi katılımlarda çok etkiliydi.

Daha sonra Irak sahasına çekildik. Oradan da Uludere'ye eylem yapma amacıyla yola koyulduk, fakat yoğun kar yağışından dolayı geri dönmek zorunda kaldık. Abbas arkadaş Gabar'a gitmek üzere düzenlememizi yaptı ve oradan da III. Kongre için Küçük Güney'e geçti. 1985 Aralığı'nda Gabar'a, Agit arkadaşın yanına geçtik. O zamanlar 32 arkadaştık. O süreci Agit arkadaşın yanında geçirme fırsatım olmuştu, böylece O'nu iyice tanıyabilmiştim.

Agit arkadaş, zamanının hemen hemen tümünü arkadaşlarla geçiriyordu. Onlarla tek tek ilgilenerek eğitmeye çalışıyordu. Dünya devrimleri, halkın mevcut konumu, yapılması gerekenler ve militanın nasıl olması gerektiği konularında her zaman sohbet ortamını yaratıyordu. Oldukça mütevazı ve özerk olmayan bir yaşam biçimi vardı. Hepimizde hayranlık uyandırmıştı. Kendimizi O'nun etrafında olmaktan alıkoyamıyorduk. Bu, bize anlatılamayacak, ancak yaşanılabilecek bir güven duygusu yaşatıyordu. Hiçbir zaman örgütsel tedbirlerini ve arkadaşların güvenliğini başkasına bırakmıyordu. Gittiğimiz her yerde bütün nöbet ve tepe yerlerini kendisi keşfeder, konumlanmayı bizzat kendisi yapardı. Hiçbir zaman düzenlemeyi yapıp; 'gidin, bu işi yapın,' demedi. Her zaman düzenlemeyi yapar ve kendisi de en önde yürürdü.

Köylere gittiğimizde de halka nasıl davranmamız gerektiğini Ondan öğrendik. Anlatmadan yaparak ve yaşayarak gösterirdi. Agit arkadaş halk içerisinde de müthiş bir hayranlık uyandırmıştı. Tabii tüm bu yeteneklerden düşman da nasibini almaya başlamıştı.

Sürekli alan değiştiriyorduk. Kaldığımız yer çok genişti, onun için bazen Cudi, bazen Gabar, bazen de Eruh'ta kalıyorduk. Artık halk içerisinde Apocular olarak tanınıp dalga dalga yayılıp büyümüştük. Düşman bizim nerede olduğumuza ilişkin herhangi bir duyum aldığında, o gün varolan bütün gücüyle bize yönelirdi. Her an baskın yiyeceklerinin korkusunu taşıdıkları her hallerinden belliydi. Sağa, sola durmadan ateş ederlerdi.

III. Kongre başlamak üzereydi. Agit arkadaşın kongre için Küçük Güney'e geçmesi gerekiyordu. Bunun için acilen Cudi'ye geçtik. Agit arkadaşı geçireceğimiz zaman kuryemiz şehit düştü. Başka kuryemiz de yoktu, onun için tekrardan Gabar'a geri döndük. Gabar'a ulaşınca Agit arkadaş üç kişiyi ayarlayarak Dicle suyunu botlarla ya da lastiklerle geçerek Mardin'e geçmeyi planladı. Orada kurye bir arkadaş vardı, onu alıp gelmemiz gerekiyordu. Su o kadar yükselmişti ki, hiçbir şekilde geçmemiz mümkün değildi. Tekrardan Gabar'a döndük. Agit arkadaşın kongreye gidemeyeceği artık kesinleşmişti. Agit arkadaş; "madem kongreye gidemedik, o zaman eylemler geliştirerek hem Önderliğe destek vermiş oluruz hem de kongredeki arkadaşlar moral alır" dedi.

Agit arkadaş bir eylem planı hazırlayarak yakınımızdaki çete köyüne eylem yapmaya karar verdi. Fakat kimse ölmeyecekti. Cuma günüydü ve herkes camiye gitmişti. Tabii kimse silahını yanına almamış, evde bırakmıştı. İşte tam herkes camideyken köye baskın düzenledik. Bütün köylüleri toplayıp toplantı yaptık. Sonra da tüm silahları toplayarak yanımıza aldık. İkinci eylem olarak da, Zıvınga Şıkake ismindeki çete köyünü hedefledik. Yine hiç kimsenin ölmemesi gerekiyordu. Baskın için köye gittiğimizde herkes bostanlara gitmişti. Akşama doğru döneceklerdi, biz de o zaman yakalayacaktık. Ve toplantı yaptıktan sonra da köyden çıkacaktık. Köylüler dönmeye başladılar, onlara silahlarını bırakmalarını söyledik. Hiçbiri bizi dinlemedi ve ateş açmaya başladılar. Çatışmak zorunda kaldık. Üç dört kişi öldü. Bazılarını sağ yakaladık, sonradan da bıraktık. Birkaç tane de silah ele geçirdik. Agit arkadaş; "bu eylemden sonra düşman kesin operasyona çıkacak. Onları arazide sıkıştırıp vurmalıyız. Hem Newroz'u kutlamış oluruz hem de Mazlum arkadaşın anısına bir eylem yapmış oluruz" dedi.

19 Mart'ı 20'ye bağlayan geceydi. Eğer düşman operasyona çıkarsa tutabileceği iki boğaz vardı. Agit arkadaş grubu ikiye bölerek yarısını bir boğaza, diğer yarısını da diğer boğaza gönderdi. Kendisi de bizim olduğumuz grubun başındaydı. Boğazlar tutuldu. Sabaha doğruydu. Diğer boğazdan silah sesleri geliyordu. askerler arkadaşların kurduğu pusuya düşmüştü. Buradan dört silah kaldırmıştık. Birçok da eşya. Agit arkadaş; "çabuk arkadaşların yanına gidelim. Askerler o boğazda darbe yerlerse bu boğaza gelemezler" diyordu. Gittiğimizde düşman geri çekilmişti, Meydan denilen noktada 27 Mart'a kadar bekledik. Alanın hemen hemen her yerinde operasyonlar başlamıştı. 27 Mart günü bir grup arkadaş erzak almak için zomlara indi. Bir çuval un, bir kilo çay, beş kilo yağ, beş altı kilo da şeker getirmişlerdi. Erzakımızı aldıktan sonra Cudi'deki arkadaşlarla ortak eylem planları yapmak için Cudi'ye gidecektik. Agit arkadaş üç arkadaşı öncü grup olarak gönderdi. "Eğer operasyon ve pusu olursa geri geleceksiniz yoksa da siz gelmezsiniz, biz geliriz" demişti.

Dürbünle keşfi yaptık, ortalıkta hiçbir şey yoktu. Hepimiz bir araya geldik. Vadiye doğru inmeye başladık. Henüz karanlık basmamıştı. Her arkadaş arasında 15-20 metre vardı. Tam o sırada baktık ki, askerler tam karşımızdaki yamaçtan sıraya dizilmiş gidiyorlardı. Onlar da bizi görmüştü. Fakat hiçbir tepki göstermeden yürüyüp gittiler. Biz yönümüzü değiştirerek farklı bir yere gittik. Akşam saat altıydı. Ateş yaktık. Agit arkadaş; "saat 12 buçuğa kadar buradayız, 1'de de hareket edeceğiz" dedi. O gece ateş yakıp 1'e kadar bekledikten sonra kalkıp harekete geçtik.

Hava açıktı, gökyüzü yıldız kaynıyordu. Kar ayazdan iyice sertleşmişti. Yürürken kar üzerinde ayak izleri gördük. Bazılarımız eskidir, bazılarımız yenidir, diye tartışıyorduk. Agit arkadaş; "sessiz olun. Eğer askerse bizi görmüştür zaten" dedi. Ondan sonra ne oldu anlayamadım tam ortamımıza bomba atıldı. Bir yandan lav silahı atılıyor, bir yandan da tarama yapılıyordu. Agit arkadaşın sesinden son olarak 'herkes geri çekilsin!' sözünü duydum. Büyük bir hızla geri çekildik. Biraz geriye doğru gittikten sonra grup toplandı. Harun arkadaş grubu saydı. Agit arkadaş yoktu, Metin arkadaş yaralanmıştı. Gece ateş yaktığımız yere gittik, Agit arkadaş orada da yoktu. İlk hareket ettiğimiz yere gittik, orda da yoktu...

28 Mart akşamı TRT radyosunda 'Apo'nun sağ kolu Mahsum Korkmaz vuruldu' diye bir haber geçti. İşte o an herkeste büyük bir dalgalanma oldu. Herkesin morali bozuk ve kimseden tek ses bile çıkmıyordu.

Agit arkadaşın şahadeti ile hareket her anlamda çok ciddi darbeler yedi. Düşman bundan cesaret alarak her yerde muazzam bir özel savaşı yürütmeye başladı. Gerilla içerisinde bazı insanlarda kararsızlık ve isteksizlik ilk o zaman belirdi. Agit arkadaş partinin büyük komutanı ve en büyük manevi değerlerindendir. Agit yoldaş Apocu komutanlığın sembolüdür.

Newroz kahramanlık şehitlerimiz

BAHAR HAMLEMİZE ÖNCÜLÜK EDİYOR

BAŞKAN APO DEĞERLENDİRİYOR

Şehitlik gerçeğimiz yaşam gerçeğimizdir

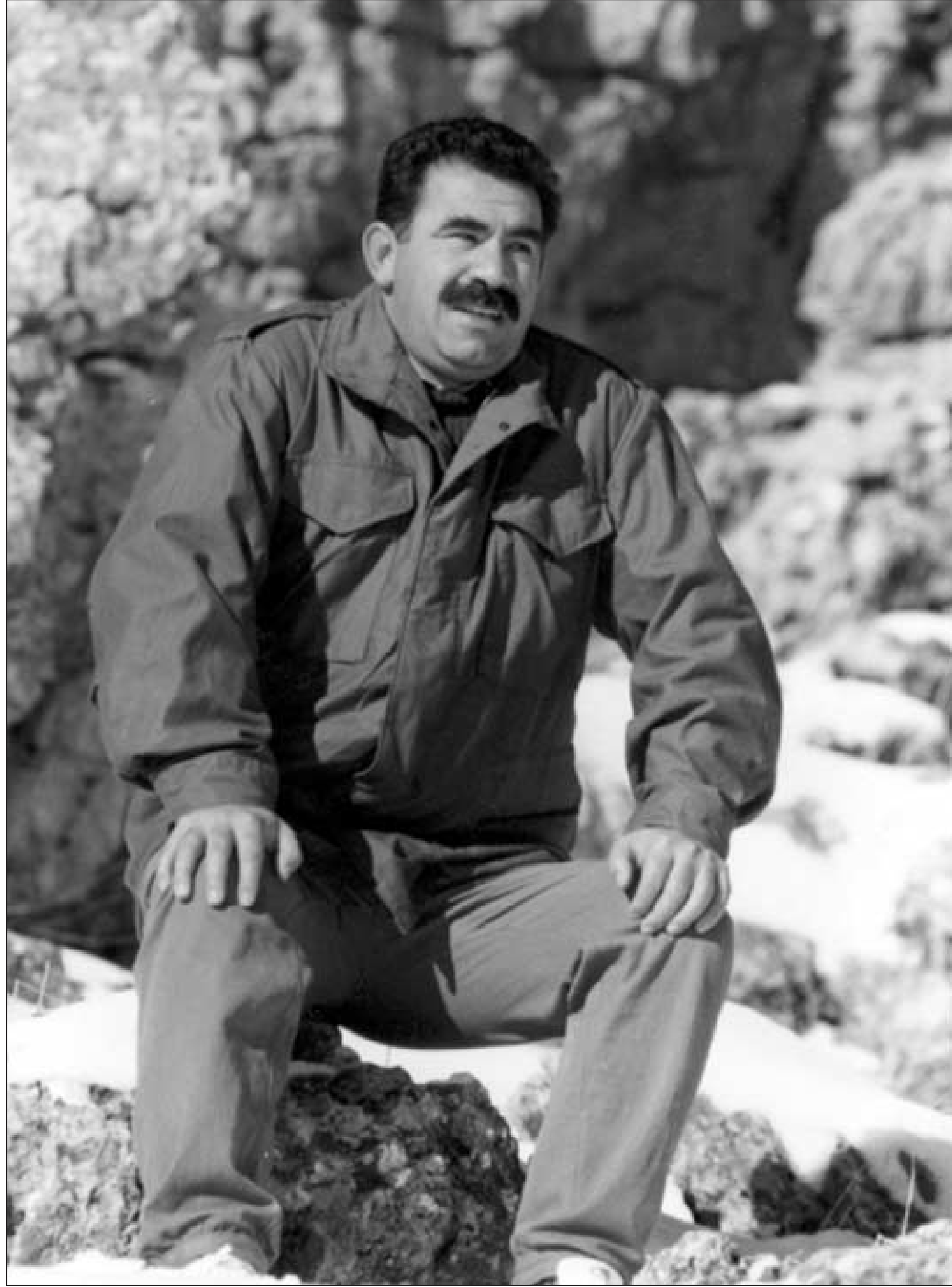
Bu bahar kampanyamız yine Newroz'la birlikte ve özellikle Avrupa'daki kitlemizin anlamlı ve etkin çıkışıyla gelişiyor. İnsanlarımız Kürdistan'dan çok uzak yerlerde bedenlerini tutuşturarak bu tarihi hamleyi başlatıyorlar. Zaten üzerinde yoğunca durduğumuz hususlardan biri bu Newroz şehitleri geleneğidir ve genelde şehitler gerçeğinin değerlendirilmesidir.

Şehitlik gerçeği yaşam gerçeğimizdir. Mutlaka şehitlik gerçeğini yaşam gerçekliğine dönüştürmeliyiz, şehitteki emri görüp yürüyebilmeliyiz. Şehit komutasını anlayabilmeli ve gerekeni yerine getirmeliyiz. Özellikle şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz. Anıya gerektiği biçimde karşılık vermeme gibi büyük bir yüzükaralığı ve aşağılık bir durumu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Şehidin gücünü, şehidin tutkusunu, şehidin direnişini, şehidin acısını kendi şahsımızda mutlaka yaşatmalıyız. Mutlaka şehitle yaşam arasındaki köprü olabilmeliyiz. Şehidin yaşamıyla yaşayanların ölümü arasındaki farkı görmeliyiz. Namussuzca yaşam sahiplerinin çok olduğu veya basit yaşam kırıntılarına yapışıp kalanların neredeyse egemen olduğu bir halk gerçekliği içerisinde, bu büyük yaşam meşalelerini söndürtmemeliyiz.

Ben, kendi payıma bu meşaleyi söndürtmemek için çok yetkin olmaya çalıştım. Onların yaşamla kurdukları bağı doğru değerlendirmeye özen gösterdim. Yaşayanların yaşamını şehadete yakın kılarak böylece şehitleri yaşama, hayatı yaşayanları da şehitlere yaklaştırarak köprü olma rolünü iyi oynamaya çalıştım. Çünkü başka türlü karşılık vermek mümkün değil. Şehidin yaşamındaki büyük anlamı bilmekle birlikte, onu bir yaşam gücü haline çevirmenin büyük ustalık istediğini, büyük sabır ve dayanma gücü istediğini bilerek, bunun sorumluluğunu duyarak bir köprü rolüne adamakıllı sarıldım. Gafilce yaşayanların gafletini durdurmaya, yaşama sahtekarlığına fazla geçit vermemeye çalıştık. Diğer yandan şehidi adeta teorileştirdik, savaş teorisine dönüştürdük. Böylece etkili ve egemen olmasına güç getirdik. Sahte yaşamın önünü kestiğimiz kadar, şehadetin teorisi ile yaşamı bir kez daha canlandırmaya, öyle kaynaştırmaya ve çare olmaya çalıştık. Gelişmeler oldu, şehit yaşama geçirildi, yaşam biraz şehide göre oldu.

Hala ne kadar saygılı kaldığınız tartışmalıdır. Saygıyı sürekli kılmaya çalışıyoruz. Belki istenildiği kadar olmadı, ama büyük saygısızlık yapılmasına da fırsat verilmedi. Şu anda şehadet yolunda yürümeye hazır olmanız bunun kanıtıdır. Biz, bu halkı da bu temelde tuttuk. "Gafilce ve haince yaşayamazsınız" demekle şehide biraz bağlı kalındığını gösterdik.

PKK tarihinde şehitlik üzerine birçok değerlendirme yapıldı. Ben özellikle başlangıç şehitleri için en doğru değerlendirmeleri sunmaya çalışmıştım. **Haki KARER** yoldaşın anısına yapılan değerlendirmeden en son Newroz kahramanlık şehitlerinin anısına yapılan değerlendirmeye kadar, hepsinin yerinde bir değerlendirmesini yaptık. Zaten kendini şehitlik çerçevesine oturtacak bir kişilik, bu kadar şehidi anlamıyla bilecek bir kişilik büyük olur. Bazılarınızın şehit yakını olduğunu söyleme durumunuz var, şehitlerin kendi şehidiniz olduğunu söyleme durumunuz var. Eğer bunda sahte değilseniz, eğer samimiyseniz, biraz da bizim bu gerçekleştirme tarzımıza benzer bir tarzı tutturmanız gerekir. Şehidi kendinde yaşatmak, şehidi doğru yaşatmak, şehitle çelişen yaşamın önünde durmak, "ya yaşayamazsın, ya da doğru yaşarsın" hükmüne bağlı kalmak büyük önem taşır. Öyle olursanız şehidin sahibi veya onun sürdürücüsüsünüz. Başka hiçbir biçimde kendimizi onurlandırmayalım.

Ben çocukken bile böylesi ölümleri kötü bulurdum, böyle anlamlı bulamazdım. Sonra da şunu gördüm: Ölümler aslında yaşayanların zavallılığını gösterme aracı oluyor. İnsanlar, ölüler için döktükleri gözyaşını aslında kendileri için döküyorlar. Ölende kendilerini görüyorlar, kendi ölmüşlüklerini, hayattayken ölmüşlüklerini görüyorlar. Yoksa böylesine bir ölüm ağlayışı pek anlaşılır değil. Kendini bu kadar zayıf bırakma, kendini bu kadar ölüye benzetme söz konusudur ki, bir ölüde kıyamet koparıyorlar. Çok doğal bir yaşam sürecini böyle gözyaşına boğmak bana pek anlamlı gelmemişti. Nitekim şimdi şehadetlerde fazla ağlama yoktur. Şehitleri cesaret, güç ve yaşam gücü haline getirme vardır. Bu da kötü ölüme bir cevap oluyor. Bizim cevabımız oluyor. Ölüm korkusunun böyle cesarete dönüştürülmesi küçümsenemez. Bu başlı başına büyük bir kazanımdır. Kürdistan halkındaki büyük ölüm korkusunu, bu büyük acılı ve gözyaşılı durumu şimdi böyle daha fazla cesaretle savaşmaya dönüştürmek çok büyük bir gelişmedir. Bunu da biz yaptık, bunu özenle hazırladık ve şimdi herkes biraz da böyle ölümsüz kılınmıştır. Ölüme karşı anlayışı doğru geliştirmemiz, yine ölümle yaşam arasındaki bağı doğruya yakın değerlendirmemiz korkuyu yendi. Daha fazla cesaret, daha fazla hayattayken ölmemek, fiziki olarak öldüğünde de bunu ölüm sanmamak biçimindeki durumu biz ortaya çıkardık. Tabii bu da küçümsenemez bir gelişmedir. Bu, Kürdistan için büyük bir ihtiyacın giderilmesidir. Ölüm korkusunun giderilmesi sağlanmış, yaşamda ölümsüzlük duygusunu yaratma ihtiyacı giderilmiştir. İşte bu büyük şehitler biraz bunun öncüleri oldular. Bu gerçeğin anlaşılması ve etkili kılınmasında en önemli rolü yerine getirdiler. Ben buna ölüm korkusunu yıkma, yaşamı ölümcül etkilerden arındırma, fiziki ölümlerden de korkmama veya şehadetlerden korkmama, kutsal değerler uğruna ölümde yaşamın mevcudiyetini gösterme ve böylece daha katlanabilir bir ölümle bir yaşamın bağını kurabilme diyorum. Bu önemli bir gelişmedir.

Mazlum direnişçiliği partinin büyük ruhudur

Yaşamda yeni günün dirilişini temsil eden **Newroz şehitleri** üzerinde de biraz durduk. Bizim bazı değerli yoldaşlarımız böylesine yaşamsal bir ölümle bu güne karşılık verdiler. **Mazlum** yoldaşın şehadetini de az çok anlamlandırdık. Mazlum yoldaşın Newroz şehadetinde gerçekleşen şeyin büyük bir teslimiyete, o vahşet döneminde özellikle umudun o son kırıntılarının da alınıp götürülmesine, namuslu ve onurlu yaşam olanağını tümüyle elden çıkartmaya, bunun için gerçekleşen son derece vahşi saldırıya karşı kendi kişiliğinde bitebilecek en son direnme hamlesiyle karşılık vermek olduğunu, böyle bir anlamının bulunduğunu ortaya çıkardık. Müthiş bir karanlık içinde bir kibrit çöpünü aydınlık gerekçesi yapmak, yaşamın korkunç bir biçimde teslim alınmak istenmesine karşılık kendini böyle feda ederek yaşam için iddia olmak, iddia olarak varlığını sürdürmek çok önemliydi ve bu gerçekleştirilmiş oldu. Çünkü o haliyle yaşamı daha fazla götürmek mümkün değildi. Öyle bir baskı, öyle bir vahşet var ki, özgür bir yaşamın, namuslu ve onurlu bir yaşamın sözü olabilmek ancak böyle bir eylemle mümkündü.

Dediğim gibi, Mazlum yoldaşın şehadetinin bu gerçeği ifade etmesi çok önemlidir ve bunu anladığı ortaya çıkıyor. O, ideolojimizi iyi bilen bir arkadaşımızdı. Partimizi ruhundan tanıyan ve öyle kalmaya büyük özen gösteren gerçekten görkemli bir kişilik. Bu anlamda bu kişilik tam bir PKK oluyor; PKK'nin yaşam sözü onun zirvesi oluyor. Çünkü o dönemde kesinlikle bir teslimiyet dayatması var ve teslimiyet öyle bir kişiye de dayatılmıyor. Hatta teslimiyet sadece PKK'ye de dayatılmıyor. Şüphesiz biz dışarıda direniyoruz. Bizim de yapacaklarımız var. Ama oraya dayatılan teslimiyet daha fazla belirleyici oluyor. O teslimiyetin ardından getirilecekler belki daha belirleyicidir. Bir Diyarbakır zindanına dayatılmış teslimiyetin tam başarısı, Şahin-Yıldırım ihanetinin tam zafere ulaşması, binlerce teslimiyetin peşi sıra gelmesi olacaktır. Onun bir halkın başına bela yapılması da herhalde en azından kemalizmin –ki bunlar "Genç Kemalistler" adıyla bunu yapıyorlardı– 1925'lerdeki zaferi kadar bir zafer olacaktı.

Bu, biraz Dersim gerçekliğinde ortaya çıkıyor; kemalizmin 1938'de Dersim'de sağladığı zaferin bu aşağılık unsurların şahsında, hem de tam "Genç Kemalistler" olarak Dersim kişiliğinde adeta tam zafer kazanarak sonuca gitmesi oluyor. Mazlum da bir Dersim gerçekliğidir ve herhalde bunu çok iyi bildiği için böyle bir direnme tutumunu sergiliyor. Dersim direnişçiliği Kürdistan'daki son direnişçiliktir; ne kadar geri ve yetersiz olursa olsun böyledir. Oraya dayatılan ihanet ve asimilasyon da en güçlü ihanet ve asimilasyondur. "Genç Kemalistler"in ifade ettiği gerçeklikte dile getirilen şudur: "Dersim budur, bunun karşısında başka herhangi bir gerçeklik söz konusu olmaz. Bu aynı zamanda Kürdistan için söylenebilecek en son sözdür. Bu söz de bizim sözümüzdür. Direnemezsiniz, teslimiyetten başka yapacağınız hiçbir şey yok." Zaten bunu günlük olarak çok çarpıcı ve korkunç bir yoğunlukla işlemişlerdir. Tek tek kişilerle uğraşarak yürütüyorlar. Yani sonuç almak için neredeyse günler sayılıdır.

Mazlum direnişçiliği işte bu noktada kendisini biraz daha devreye sokuyor. Çünkü orada her şey başaşağı gidiyor, teslimiyet çok hızlı gelişiyor. Yapılması gereken şey bir eylem türüdür. O da bu eylem türüyle yine çok anlamlı bir günde, bir yaşam gününde, bir yeni günde, bir diriliş gününde bunu gerçekleştiriyor. Gerçekten de Mazlum yoldaşın direnişinin daha sonraki süreci tamamen etkilediği, teslimiyete karşı direnişçiliği egemen kıldığı biliniyor. Bu direnişin bizim direnişimizi de güçlendirdiğini, dağ direnişine de taşırıldığını çok iyi biliyoruz. Bunun da bir ulusal direniş ve diriliş olduğu şimdi çok daha iyi anlaşılıyor.

Mühim olan her şeyi bir şehide yüklemiyoruz veya her şeyi o doğurdu diye kendimizi aldatma yaklaşımı içinde değiliz, ama daha derinlikli bir anlayış gerekliyse, o anlayışın da aşağı yukarı böyle etkili olacağını söyleyebiliriz. Şehidin anlamı budur diyebiliriz. Anlamı daha da derinleştirilebilir, ama özcesi budur. Nitekim ondan sonra peş peşe gelen eylemlilikler vardır. Gerçekten de Newrozlar bu tarihten itibaren çok yaşamsal kılındı. Newroz günlerinin direniş günleri haline gelmesinde Mazlum direnişçiliğinin etkisi asla küçümsenemez.

Zekiye ALKAN her türlü köleliğe en anlamlı tepkidir

En son bu Newroz şehitlerimiz var. Biz Zekiye ALKAN'ın şehadeti üzerine bir değerlendirme yaptık. Bu da Diyarbakır'da oluyor. Bu şehadetin de Mazlum'un şehadetiyle bağlantısı açıktır. Mazlum nasıl zindanda partiye dayatılan teslimiyete karşı büyük bir eylem ve şehadetiyle bunun bir zaferi oluyorsa, **Zekiye ALKAN**'ın direnişi de Diyarbakır genelinde dayatılan, bu temelde de bütün Kürdistan'a ve Kürt halkına dayatılmış olan sinmişliği, korkuyu ve çaresizliği gidermek oluyor. En azından onunla bağlantısını kurarak, kendini böyle direniş durumuna taşımak istiyor. Bu yoldaşımız hiç şüphesiz ortama dayatılan bütün çelişkileri en yoğun biçimde de yaşayabilirdi. Bu arkadaş için çelişkide olduğu söyleniyor. Bir kadın, çelişkisini, özgürlükle düşkünlük arasında bir durumu yoğunca çözmeye çalıştığını söyler ki, anlamlıdır. Biraz da bu kişilikler böyle direnişler ortaya koyabilir. Çelişkisi olmayan kişiliklerin anlamlı direnişlere öncülük edebileceklerini sanmıyoruz. Zekiye yoldaşın özgür bir kadın olmaya çalıştığı, fakat bunu başaramadığı, sıkıldığı, buna öfke duyduğu ve adeta böyle sürüp gittiği, tam da bu süreçteyken böylesine bir eyleme kalkıştığı söylenir. Bizim için bu daha anlamlıdır. Zaten rahat ve kendinden emin olan bir kişi büyük eylemliliğe girişemez. Kendi halinden memnun, kendine tutkun birisi kesinlikle böyle bir eyleme kalkışamaz. Kadın özgürlük arayışı önemlidir. Bu başlamadan da zaten öyle bir eyleme kalkışmak, ona cesaret etmek mümkün değildir. Tam çözüme gidememe de anlayışla karşılanmalıdır. Çünkü özgürlüğü tam çözebilse, özellikle özgürlük savaşımını, onun eylemini daha örgütlü yapar, daha planlı geliştirir. Ama yine de büyük bir eylem, büyük bir özgürlük tutkusu olmak istiyor. Bunu da öyle bir Newroz'da Diyarbakır surlarında kendisini meşale gibi yakarak ilan ediyor. Yine anlamlı olduğu söylenebilir. Kadın olması daha anlaşılırdır. Çünkü insan ancak böyle yoğun bir çelişkiyi yaşamakla bu cesarete ulaşabilir.

Mazlum yoldaşın gerçeğinde de bu var. O parti ruhu oluyor, partinin büyük direniş ruhu oluyor. Orada artık bir insan vardır, kadın veya erkek olması hiç önemli değildir. Orada en büyük insanın direnişi, onun büyük eylemi söz konusudur. Burada da bir kadın olması daha anlamlıdır.

Diğer yandan çelişkilerini anlıyoruz. Bir kadın olarak çelişkiyi duymak, özgürlük arayışı içinde olmak, gerçekten büyük bir zorlu sürece girmek demektir. Bir yandan bir kadın köleliğinin iğrenç durumunu bilince çıkaracaksın, diğer yandan özgür yaşam tutkuların gelişecek. Bu, korkunç bir zorlamayı beraberinde getirir. Gerçekten biz bunu da epeyce açmaya çalıştık. Benim anlayışıma göre köle bir kadının, bizim toplumsal koşullarımızda, Diyarbakır koşullarında köle bir kadının bilince dönüşümünü, özgürlük yaşamına doğru yol almasını görmek, böyle çelişkili duruma kendinde bir yer bulmuş olmak kesin olarak PKK'nin etkilemesiyle olabilir. Zaten o dönemde PKK'nin etkisi Diyarbakır'ı sarmıştır. Zindanın sarması var, gerillanın sarması var, gençliği sarmıştır. Kadın özgürlük çabaları da biraz anlaşılırdır. İşte böyle bir kişiliğin bütün bu faktörlerden etkilenmesi söz konusu oluyor. Belli bir bocalaması var, başka türlü mücadele etme isteği de var, edebilir de, ama O, bu biçimini tercih ediyor. Kendine göre planlı, kendine göre anlamlı bir eylem. Bu direniş Diyarbakır'daki zindana dayatılanlara, Diyarbakır'daki halka dayatılana, bir kadının yaşadığı büyük olumsuzluğa, bunların hepsine toptan bir tepki oluyor. Bu tepki de böyle yaşamsal kılmaya veya "yaşama ancak böyle anlam verebilirim" dedirtmesine götürür. Eylem gerçekleşiyor. Buna vereceğimiz anlam da budur. Bu eylemin de bu çerçevede geliştiğine kaniyiz ve anlamı büyüktür. Nitekim bundan sonra Diyarbakır'daki gelişmenin farklı olduğu; halkındaki gelişmenin, kadındaki gelişmenin biraz daha özgürce olmaya doğru yüz tuttuğu biliniyor.

Rahşan DEMİREL metropol kitlemizin ülkeye taşırılmasında bir köprüdür

Bir diğer direniş, İzmir Kalesi'nde bir kendini yakma olayı var, **Rahşan DEMİREL** adında çok genç bir Kürt kızının direnmesi var. Oraya taşırılmış bir Kürdistan'ın Mardin gerçekliği var. Yurtseverlik zaten etkili. Bu genç kızda bir yandan savaş ve özgürlük tutkusu mevcut, ama öte yandan oldukça zayıf. Örgütsel savaşım gerçeği onu etkiler. Newrozlu günler de yine hızlı ve yoğun yaşanır. Belli ki burada kendisini özgürlük savaşımına müthiş vermek ve bir şeyler yapmak istiyor. Fakat bunun teorik gücünü fazla bulamadığı ve pratikte geliştirme olanağını yakalayamadığı, yani bir yerde tutkusu, teoriyi ve örgütlülük düzeyini aştığı, buna karşılık bir şeyler yapmaya ahdettiği için, farklı bir eyleme yöneliyor. Orada kitlemizin içinde yaşadığı utanç verici koşullar, kendi ailesindeki zor koşullar, kendisinin özgürlük ve özgür yaşam anlayışıyla bağdaşmayan alçaltıcı yaşam koşulları Newroz'un o diriltiċiliği ve çekiciliğiyle birleşince, böyle bir meşale eylemi ortaya çıkıyor.

Mümkündür, böyle bir ruhta böyle bir cesaret ve ardından böyle bir eylem ortaya çıkabilir ve çıkıyor da. Bu eylemi anlamlı bulduğumuzu söyledik. Bu şehadetin metropol kitlemizi aydınlattığı, düşkün yaşam koşullarındaki yüzlerce kişiyi savaşıma çektiği, onlara dayatılan mezarı deldiği, metropol halkımızın kendine getirilmesinde ve ülkeye taşırılmasında bir kaldıraç ve köprü rolünü oynadığı daha çarpıcı görülmüştür. Mesaj bu anlamda meşale değerinde kendini kanıtlamıştır. Bir komuta gücü olmayı kanıtlamıştır diyorum. Çünkü yüzlerce kişiyi yürüttü mü, o bir komutanlık rolü oluyor. Özellikle kadına ilişkin olarak neredeyse erkek sayısından daha fazla bir kadın katılımına yol açması, onun kadın özgürlüğüne de büyük bir katkı, bunun komuta ve ordu gücü olduğunu gösteriyor.

Berivan ve Ronahi yoldaşlar devrimci militanlığın özüdürler

Son olarak Avrupa'daki Newroz şehitlerimiz var. Onların bıraktığı bazı mektupları var. Bunların üzerinde biraz daha durulmaya değer. **Berivan (Nilgün YILDIRIM)** ve **Ronahi (Bedriye TAŞ)** yoldaşlar, bu Kürdistan kızları anlamlı mektuplar bırakmışlar. Ben bazı röportajlarına da tanık oldum. Yine herhalde epeyce mektupları, bazı değerlendirmeleri ve raporları da vardır. Bazılarını biz de gördük.

Bu kişilikleri daha iyi tanımak açısından, kendilerinin imzalayıp bıraktıkları mektuplara bakmakta yarar olabilir sanırım. Bir mektupları şöyle:

"Yüce kahraman halkımıza

Newroz'unuzu candan kutlarken, hedefimiz olan insani bir yaşam için, sizlerin daha çok direnmeniz gerektiğini Parti Önderliğimizin de vurguladığı gibi kendimizden çok az da olsa başlatıyoruz ve sizlere devretmek istiyoruz.

Avrupa'daki halkımızın da Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, devrimi Kürdistan'a taşırmaları vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Bu temelde kadınlarımıza da böylesi büyük görevler düştüğünden dolayı, tam ayakta durmayı, Parti Önderliğimizin de yol göstericiliği ile becerebilmelidirler. Sizlere, yüce halkımıza içten inanıyoruz ve güvenimiz sonsuzdur.

– Yaşasın Başkanımız APO!

– Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

– Yaşasın Enternasyonalizm!"

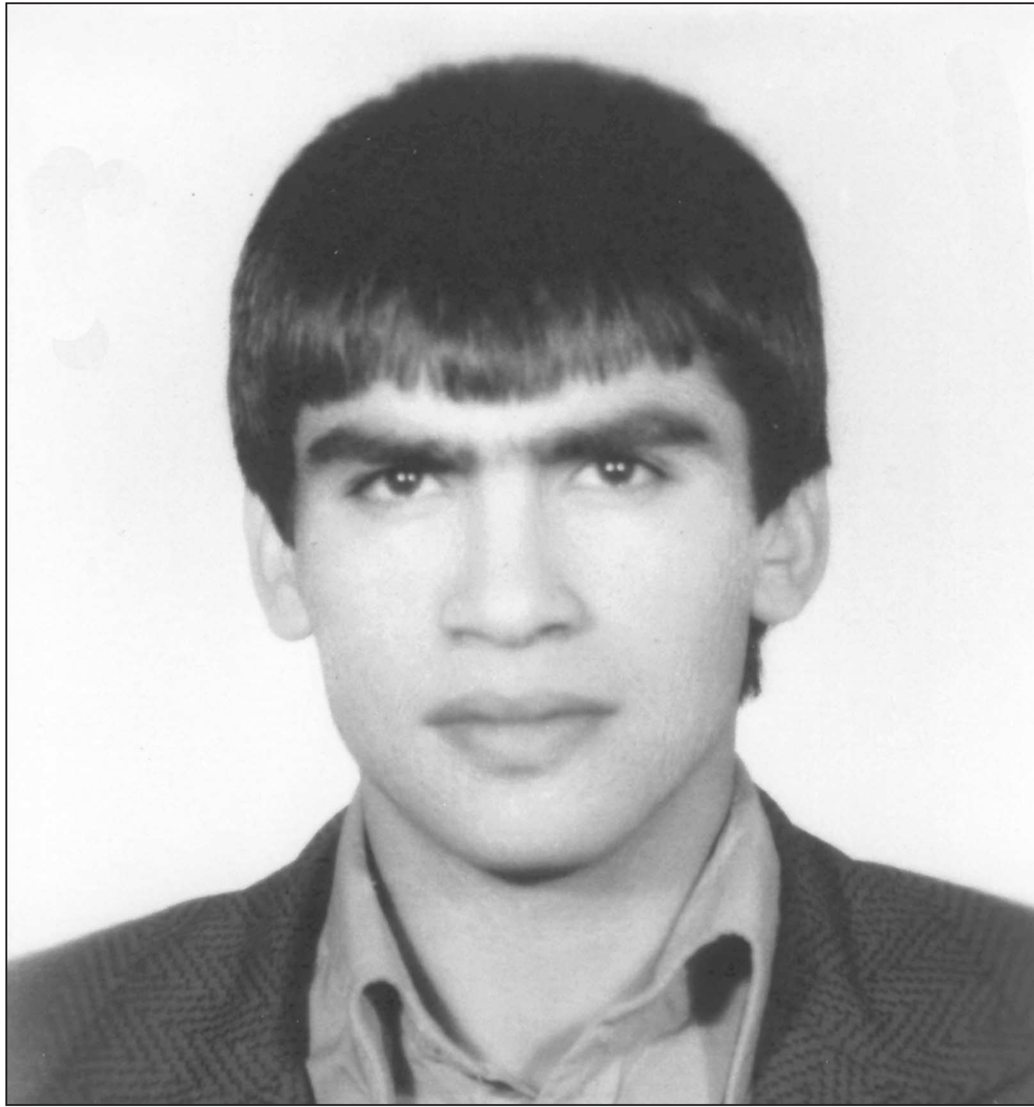
Bu arkadaşlar anlamı hayli büyük olan mektuplar bırakmış oluyorlar. Büyük saygı duymamak gerçekten mümkün değil. Oldukça bilinçli ve hem de çarpıcı değerlendirmeleriyle dolu dolu yaşadıkları anlaşılıyor. Eylemlerini de öyle planlıyorlar ki, başarısızlığa yol açmayacak kadar güçlü. Kendini yitirmeyen, kesin sonucu önceden planlanan bir eylem ancak bu kadar olabilir. Kendini cayır cayır yakmayı böyle planlayabilmek, bir başarısızlık olasılığını bile ortadan kaldırmak için başkalarının gelip de ateşi söndürebilecekleri bir alanı seçmemek, kendilerinin ne kadar planlı ve sonuç alıcı olduklarını gösteriyor.

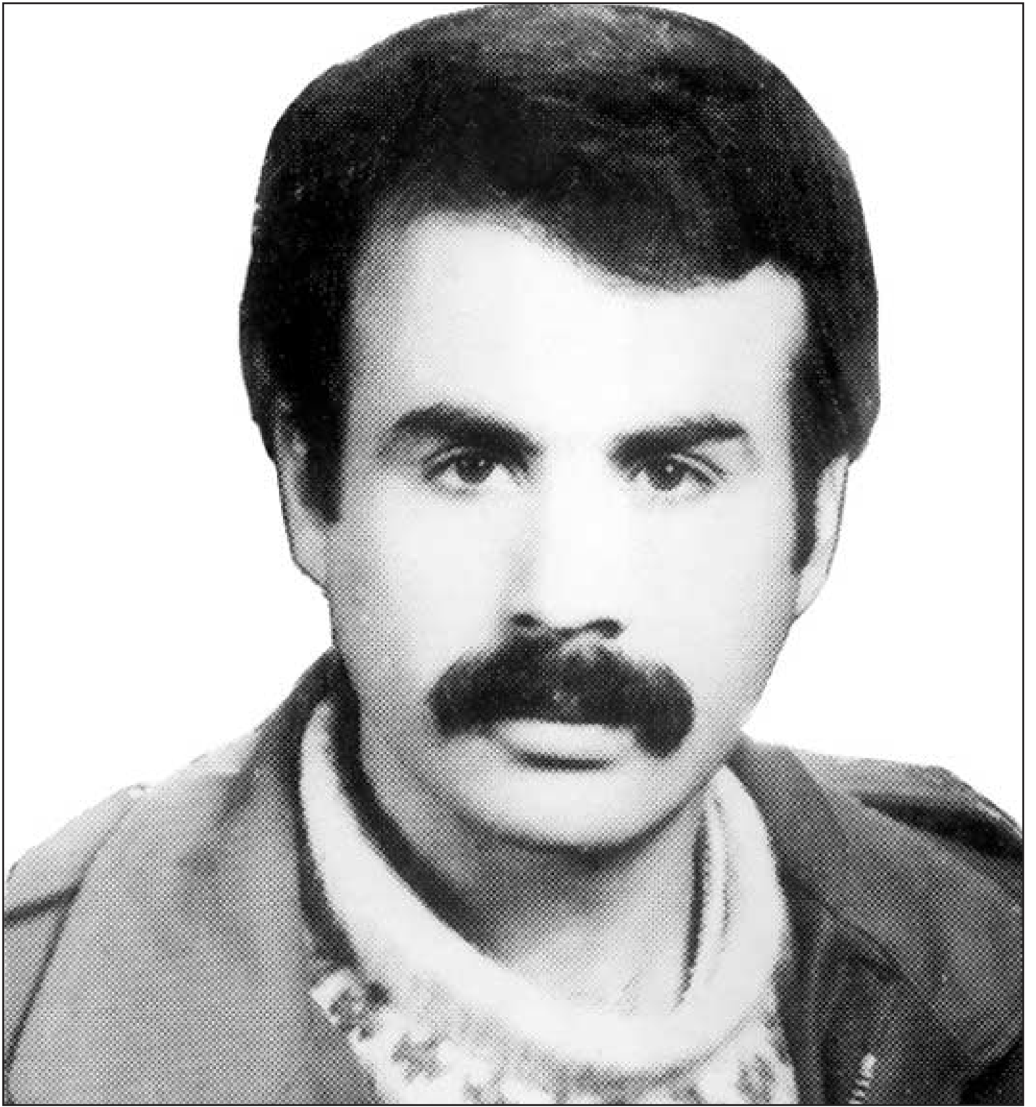
Bu arkadaşların öteki raporlarında da bir şeyler gördüm. Bir röportajlarındaki başka bir cümle de aklımda. Çözümlemelerden de epey etkilendikleri anlaşılıyor. Özellikle bizim istediğimiz militan tipi olmaya büyük özen gösterdikleri gibi, buna layıkıyla karşılık verilmemesinin hayretleri içerisinde kalan arkadaşlar oluyorlar. Yani bu arkadaşlarımızın yaşam özelliklerinden biri de sahte olmama, Avrupa'nın o düşürülmüş ve düşürülmeye elverişli ortamında yaşamını oradaki zeminde kolayca yitirenlere rağmen kendilerini diri tutmaları, çözümlemelerden güç alarak kendilerini militanlaştırmaya çok açık hale getirmeleri oluyor. Bu tutum gerçekten de örnek düzeyinde. Benim bir raporda gördüğüm biraz buydu. Ben birçok şehidin raporunda da buna benzer şeyler gördüm. Aslında bunların da bu çapta yoldaşlar olduğu anlaşılıyordu. Burada önemli olan sadelik, özlü olmak ve bu yönleriyle sahteliğe fırsat vermemektir. Bu kişilikleri bu anlamıyla kesin bilmek gerekir.

Şimdi onlar şehadete gittiler de siz kaldınız derken, şunu vurgulamak gerekir: Yaşayacaksan onlar gibi yaşayacaksın. Anıya bağlılık biraz da böyle olur. Aslında militanlaşmanın en özlüsü olmaya yakınlar.

Arayışları böyle, gün gün gerçekleşmeleri böyle. Genç kız olmaları, Avrupa koşullarında ikinci ve hatta üçüncü kuşak olmaları –ki bunun ne kadar düşürücü olduğunu biliyoruz– bunu engelleyemiyor.

Avrupa'da doğup büyümüş birkaç şehitte de bunu gördüm, hem **Fırat** arkadaşımızda hem de **Hüseyin ÇELEBİ** arkadaşımızda bunu gördüm. Bunlar ikinci kuşaktan, daha çok o koşullarda yetişmişler.

Sema YÜCE

Fikri BAYGELDİ

Zekiye ALKAN

Rahşan DEMİREL

Kişilikleri oldukça ilginç, ilginç olduğu kadar da vatanseverlikleriyle, görev anlayışlarıyla hiç Kürdistan'dan çıkmamış, hatta bölgeden de çıkmamış olanlara taş çıkartır cinsinden bir savaşçılıkları söz konusuydu. Yani PKK'nin istediği militan tipi olmak ancak böyle olabilir diye düşünüyorum. Bu arkadaşlarımız da öyle; bu temelde bir gelişmeye sahip olduklarını, gelişmelerinin bu yönlü olduğunu gösteriyorlar. Bilinç düzeylerini biraz daha iyi anlamakta yarar olabilir. Tabii bu mektuplar bunu yeterince ortaya koyuyor. Çok güçlü siyasi değerlendirmeler gerçekten ancak bu kadar yapılabilir. Doğruları bundan daha fazla belirlemek mümkün değil. Tam bilinçli diyebileceğimiz siyasal yaklaşımları söz konusu. Bir de düşmana cevap olmasını da çok iyi biliyorlar. Yani siyasi değerlendirmeyle yetinmiyorlar. Alman emperyalizminin sözcüsü bir İçişleri Bakanı'na çok yaman bir karşılık veriyorlar. Alman Bakan "PKK bundan sonra çok daha sert bir tavırla karşılaşacaktır" diyor. Onlar da "Biz de bu kararımızla bir karşılık vereceğiz" diyorlar. Yani düşman dayatmasına karşı militan duruşa çok duyarlılar.

Kendi sahaları Avrupa sahası, ama Avrupa'nın özgüllüğünü de ihmal etmiyorlar. Bir de bu özgülde halka sesleniş var. Şüphesiz bu da bu şehadetlerin kıymetini kat be kat artırıyor. Aslında onlar tarih ve insanlık şehitleridir. Kesinlikle enternasyonalizm çağrısı var, anti-sömürgecilik ve anti-emperyalizm kadar, insanlığa çağrıları ve bu temelde özgürlük şehitlerine selamları var. Yani hem kavrayış derinliği hem de cevap verme hem yurtseverlik hem de insanlık bağlılığı kesin.

Biz biraz da kadın yönleriyle üzerinde durmayı gerekli görüyoruz. Çünkü röportajlarındaki çarpıcı birkaç değerlendirme hala aklımda. Gerici, ilkel milliyetçi önderlik üzerine çarpıcı belirlemeleri, bu önderliği ayak bağı olarak görmeleri ve gericiliktir biçiminde karşılık vermeleri var. Bizim kadın yaklaşımımızı özgürlük tutkusu olarak değerlendirdikleri anlaşılıyor. Yine cinsellik alanına ilişkin çarpıcı bir değerlendirmeleri var. Çelişkilerin en yoğun olduğu alan olduğunu söylüyorlar, böyle çok mücadeleci bir alan olarak değerlendiriyorlar. Sanırım cinsellikte köleleştirmeye karşı da büyük bir anlayış ve özgürlük yaklaşımıyla dolu olmaları söz konusu. Yani önderlik anlayışları, kadın özgürlük anlayışı ve cinsellikte de mücadele anlayışları hayli derinlikli. Kendilerini feda eden sıradan birer yurtsever değiller. En değme militanın ulaşamadığı bir bilinç, bir özgürlük tutkusu ve felsefesi kadar pratik yaşamına da sahip olduklarını gösteriyorlar.

Bu anlamda bizim parti gerçeğimizde netleştirmeye çalıştığımız, hem de yoğun bir biçimde işlediğimiz doğru önderlik anlayışı bu şehadetlerde büyük anlam ifade ediyor. Gerekli olan ucuz duygular için yaşam değil, özgürlük tutkusunun yaşanmasıdır. Bu, çok güçlü ifade ediliyor. Önemli olan cinsel düşkünlük filan değildir, cinsellikteki mücadeleyi, oradaki düşkünlüğü, oradaki savaşımı görebilmeliyiz deniliyor. Bizim de biraz açmaya çalıştığımız buydu. Bu yoldaşlar bunu da çok iyi değerlendirip öyle bir anlamda ve bu anlama denk düşen büyük bir eylemlilikle karşılık veriyorlar ki, değerleri bir kat daha artıyor. Büyük kadın özgürlük savaşçılığı diyeceksen, bunu bu anlayışta göreceksin. Yoksa ucuz laf edip de birer dedikodu küpü olmaktan çıkmayan ne kadar militanımız olduğunu da biliyoruz. Onları bu temelde bu arkadaşlara saygılı olmaya davet ediyoruz. Yine birçok kadından beter erkek var, cinselliği en iğrenç biçimlerde yorumlayanlar var. Onlara da bu cümlelerdeki oldukça çarpıcı anlayışı yakalamalarını salık veriyoruz.

Eğer şehitlere bağlı olacaksak, böyle kişilikleri birazcık çözümlemeli ve çözümlenmiş olan bu kişilikleri doğru anlamalıyız. Başka türlü onların büyüklükleri anlaşılamaz. Kendinize başka türlü yiğit kadın ya da erkek diyemezsiniz. Nitekim ben de bazı değerlendirmeler yaptım. Benim de son bir iki yıl içinde kadın özgürlüğüne ilişkin olarak yaptığım değerlendirmeler var. Bu yoldaşlar özellikle bu değerlendirmelerden çok etkilenmişler veya onları kendi kişiliklerinde çözümlemişler. Bu yönüyle beni de yakından ilgilendirir. Bir yerde kadın özgürlük hareketinin öncüleri oldular.

Özgürlük arayışının günlük tutkusu içinde olmak, cinsellikte böyle tek doğru çözümlemeye ulaşabilmek, bu temelde gericiliği yargılamak, bizim bu son yıllarda en çok peşine düştüğümüz ve sonuç almaya çalıştığımız konulardır. Bu konularda en etkin davranışı, en makul ve doğru olanı, en doğru tavrı göstermek demektir. Bunlar onun şehitleri oluyorlar, kadın özgürlük militanları oluyorlar. Bu yönüyle değerleri hayli yüksek diye düşünüyorum. Kesinlikle hakkını vermek gerekiyor.

Bunlar yaşamı anlamayan yoldaşlar değil, yaşamı en iyi anlayan yoldaşlar oluyorlar. Yaşamın baharında, böyle pırlanta gibi yaşamakla yüz yüze olan kişilikler oluyorlar. Açık, değerlendirmeleri karşımızda. Yaşları çok genç. Biliyorsunuz, Avrupa'da yaşamın her türlüsüyle gün gün, saat saat karşı karşıyalar. Buna karşı Avrupa'da böyle bir eylemi gerçekleştirmek, gerçekten benim bile değerini tarif etmekte güçlük çektiğim bir büyüklüğü temsil etmekle olur. Ki, PKK'nin büyüklüğünde bunları bulmak zor değil. PKK'nin böyle binlerce şehidi var. Çok iyi biliyorum, teslim olmamak için yaşamını adayanlar arasında en başta genç kızlarda böyle bir direnme olayı var. Zaten Newroz şehitlerinde de ağırlık onlardadır. Yine bunun gibi en zor koşullarda teslimiyete karşı binleri aşan direnişçi de var. Ama bu kadar çarpıcı olanına, hem de bilinçli ve planlı temsilcisi olanına da bu yoldaşların şahsında rastlıyoruz.

Kuşkusuz çıkarılması gereken sonuçlar var özgürlüğün PKK'deki gerçekleşmesine dikkat etmek anlamında çıkarılması gereken sonuçlar var. Bu şehitlerin anısına bağlı olmanın gerekleri nelerdir? Bunlar nasıl yerine getirilir? Buna ilişkin mesaj çok çarpıcı, çağrıları çok anlamlı. Bilinç yoğunluğunu en çok yaşayan yoldaşlar olmaları, dediğim gibi bunu çözümlemelerin bütün derinliğine ulaşmış olarak ortaya koymaları bizi "PKK'de çözümlemeleri sonuna kadar özümse, özgürlük tutkusunu esas al, cinsellikte bile doğruyu yakala, cinselliği bir egemenlik veya köleleştirme aracı olarak görme, saygılı ol, gerici önderliklere ve önderlik özelliklerine karşı sonuna kadar diren; emperyalizme, sömürgeciliğe ve onların her türlü ittifakına karşı en çok güçlüyüz dedikleri ve en çok saldırdıkları dönemde en güçlü eylemi koy" sonucuna götürüyor. Bütün bunlar büyük çağrılardır ve tabii hakkını vermek biz geride kalan yoldaşlara düşer. Tabii anlamına göre savaşarak, anlamına göre militanlaşmayı bilerek karşılık vermek en doğrusu ve yegane yoldur. "Anlayamadım, derinliğini kavrayamadım, kendime göre uyguluyorum" demek, şehitlere saygısızlıktır, bu büyük Newroz şehitlerine kötülüktür. Tabii buna hiç birimizin hakkı olmadığı gibi, gerçekten onların ardılıysak, gerçekten bu tasa altında bu şehitlerin anısına bağlı özgürlük savaşçıları olacaksak, o zaman ona göre bir yaşam, ona göre bir savaşım şarttır.

Bedriye TAŞ (Ronahi) Nilgün YILDIRIM (Berivan)

Bu gücü kendinizde gördünüz mü bu güçle savaştınız mı siz bu yoldaşlara layıksınız. Onların komutasından bir şeyler anlamışsınız; gerçekten onları yaşatıyorsunuz, anılarına bağlı olarak yaşatıyorsunuz, yaşamla bütünleştirerek yaşatıyorsunuz, savaşa taşırarak başarıyorsunuz. O zaman ne mutlu bize diyebilirsiniz. Böyle şehitlere sahip olmak kadar, onların bizim önümüze koydukları görevlere sahip çıkmak ve bu görevleri başarma olanağını yakalamak da yakıcıdır.

Eylemliliğimiz şehit anısına bağlılığın eylemliliğidir

Ben de kendi payıma hiç şüphesiz bu şehitlerin değerini anlayabilecek durumdayım. Önderlik uygulamaları var. Öğrenebildikleri ve söyleyebildikleri kadarıyla bir değerlendirme. Evet, bunlar olmadan önce de vardık ve bu yoldaşların şehadetinden sonra daha güçlü var olmaya çalışırız. Bizim öyle sıradan bir var olmayla karşılık vermediğimiz biliniyor. Özellikle kadın şehitlerin böyle çarpıcı tarzda ortaya çıkmaları, bizim de kadın kişiliğine gösterdiğimiz ilgiyle yakından bağlantılıdır. Bu şehitler sizin sandığınız gibi kendiliğinden ortaya çıkmış veya size layık olmak için çıkmış şehitler değildir. Çözümlemelerle bağını biraz kurdum. Bizim kadın sorununa yaklaşımımızla ilişkileri kesin bu şehadetlerin.

Dediğim gibi, siz şehitlere bağlı olmak isteyebilirsiniz, hiç şüphesiz onlara saygılı olmaya çalışacaksınız. Ama bu derinden bir etki biçiminde olmazsa ve yaşamsal bir güce dönüşmezse ikiyüzlü bir anma olur veya çok gözü yaşlı, o eski ölümlere dökülen gözü yaşlılığa benzer bir anma olur ki, yakışmaz ve şehitlere hakaret olur. Aslında onun da anlamı vardır. Belli ki tam hakkını vermek, ancak savaş gerçekliğimizi emperyalistine, sömürgecisine ve işbirlikçisine karşı sürekli geliştirmekle mümkündür. Bu, kadın özgürlüğünü, yine aynı zamanda erkeğin de kendine özgürce yaklaşmasını gerekli kılar. Tek boyutlu değildir, tek yanlı değildir, bu konu derinlik kazanmak anlamına gelir. Bence bu çok kesindir. Yani ille büyüklüğüne anlam vereceksek, artık bununla oynamamanız gerekiyor. Hele kızların, hele kadın erkek yaklaşımlarının bununla oynamaması gerekiyor. Oynarsak ne olur derseniz, lanetlenirsiniz. Hem bu değerlere bağlı olduğunuzu söyleyeceksiniz hem de onların meşalesi altında kirli işler yapacaksınız; özgürlükle, militanlıkla, savaşla çelişen ilişkiler içinde olacaksınız. Bu, hakarettir ve kabul edilemez. Bizim bu sonucu çıkarmamız gerekiyor.

Onlar da duyguların en yücesini biliyorlardı, onlar da Önderliğin özgürlük tutkusunu çok iyi biliyorlardı. Karşılık biraz böyledir, sizin verdiğiniz gibi değildir. Onlar yaşamı anlıyorlar. Burası da çok önemli. Cinselliği bile bu kadar yorumladıktan sonra anlamaz olurlar mı? Sizin için bu ne demektir? Bu, temel dürtüleri bile savaş gerçekliğiyle bağlantılı olarak değerlendirmek demektir. Bu aynı zamanda önünüze büyük görevlerin konulması demektir ve kesinlikle böyledir. Çünkü biz bunları olmamış gözüyle değerlendiremeyiz. Büyük şehitlerdir onlar, planlı ve kesin sonuç alıcı bir eylemi gerçekleştirmişlerdir. Anlamı da böyledir. Çağrısı çok nettir bu şehadetlerin. Çünkü partimizin şehitleri oluyorlar. Hep ***"Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!"*** diyorlar. Eğer bu adlar şehitlerle yaşıyorsa, bu değerlere sahip çıkmak zorunludur. Onlar kendilerini şuraya buraya, aile gericiliğine, bilmem şu gericiliğe, şu emperyaliste, şu düşkün yaşama kesinlikle teslim etmediler. Amansızca savaşarak kendilerini ortaya çıkardılar.

Bundan çıkarılması gereken sonuç, herkes böyle eylem yapsın olamaz. Hayır, birileri yüz yılda, bin yılda bir yapar bu eylemi. Onlar da böyle tarihe geçerler ve bu şeref onlara mal olmuştur. Birisi Diyarbakır surlarında, birisi İzmir'in Kadife Kalesi'nde, bir eylem de Almanya kalesinde oldu. Bunlar kendi tarihimizin, yazgımızın hep olumsuz bitirilmeye çalışıldığı kalelerdir. Diyarbakır ulusal imhamızın can çekiştirilerek sonuçlandırılmak istendiği yerdir. Batı metropolü, Türkiye metropolü, İstanbul, İzmir hakeza öyledir. En az Kürdistan'ınki kadar kitlemizin mezara gömülmek istendiği bir yerdir. Avrupası da, Almanyası da Kürt'ün beterin beteri bir biçimde mezara gömülerek sonunun getirilmek ve "bittiler" biçiminde ilan edilmek istendiği bir yerdir. Bu büyük zulüm, imha ve bitiriliş kalelerinde de böyle birkaç büyük eyleme ihtiyaç olabilir. Böyle yerlere bunlar talip oluyor ve bu eylemleri gerçekleştiriyorlar. Başkalarının yapması artık karikatür olur, gerekmez de.

Dediğim gibi bu eylemi yüz yılda bir, bin yılda bir birileri yapar ve onlar da bunlar olmuştur. Fazlasına gerek yoktur. Başka yerlerde başka tür eylemler olur. Gerilla eylemliliği diyoruz. Örgütçü ol, onlarca serhildan gerçekleştir; bunun militanı ol, bunun şehidi ol. Yüzlerce gerilla alanı var, gerilla ordusunu kur, eylemini gerçekleştir, onun şehidi ol. Çıkaracağın sonuç budur. Büyük bir gerilla şehidi olmak için gerilla ordusunu geliştirmek ve gerilla savaşını biraz daha tırmandırmak zorunludur. Biz **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şehadetinde de buna benzer şeyler söyledik. Gerillada ısrar kişiliği dedik ve anısına yapılacak tek doğru karşılığın Kürdistan dağlarında gerillayı bölükler düzeyinde dolaştırmakla mümkün olacağını belirttik. Anıya bundan başka türlü bağlılık olamaz. Nitekim bunu biraz kanıtlamaya çalıştık. Yine eğer ille de böyle şehitlere ihtiyaç duyulacaksa, daha üst bir savaşımın yoluna yürürlerse, ona layık olabilirler. Savaşı bir zirvenin eşiğine getirirlerse veya ona yol açabilirlerse, şehadetleri bir anlam ifade edebilir. Hareketimiz böyle şehitlere açıktır. Ama bu öyle kolay gerçekleşmiyor. Böylesi şehitlerin anlamı yücedir. Onu ne çok daraltarak, ne çok abartarak, ne onların gölgesine sığınarak, ne de onları yadsıyarak karşılamak doğru bir karşılama tarzı olabilir. Bu çerçevede şehitleri anmak, onları yaşama geçirmek ve komutaları altında savaşıma katılmak en doğru anma biçimidir.

Ben kendi eylemimi de büyük oranda şehit gerçekliğine bağlı kalmanın eylemliliği olarak değerlendirdim. Onlar da bizi güçlendiriyorlar. Fakat bizim gerçekleştirdiğimiz eylemlilik de kesinlikle onların yolunda yürüdüğümüzü gösteriyor. Bu çok zor bir yürüyüştür, amansız bir mücadeledir. Mücadelemizin özü bunu gerçekleştiriyor, biz de saygıyla karşılıyoruz. Şimdiye kadar yapanı da, yapılanı da daha amansız ve tam zaferi biraz daha yakalamış bir tarzda götüreceğiz. Bu, tarihte ve yaşam gerçeğimizde mutlaka yerini bulacaktır. Bu temelde onları yalnızca bir günde değil veya böyle sıkça anma günlerinde de değil, her an yaşamımızda ve mücadelemizde anlamlı kılarak anıyoruz ve yaşatıyoruz.

11 Nisan 1994

KAHRAMANLAR EYLEMLERİYLE KENDİ ZAMANLARINI YARATMIŞ KİŞİLİKLERDİR

Baştarafı sayfa 28'de

Kürt halkına onursuz bir yaşamın dışında bir seçeneğin bırakılmadığı, en ağır işkence ve zulümlerin gerçekleştirildiği bir anda kahramanlarımız bu onursuzluğun ve işkencenin kalbine inen birer hançer olmuşlardır. Bütün sindirme, yok etme çabalarının karşısına birer özgür yaşam abideleri olarak dikilmişlerdir. Tarih Kürt kızlarına ve oğullarına içinde bulunulan karanlıktan çıkmak için kahramanlık eylemlerinin dışında başka bir yol bırakmamıştı. Böylesine büyük eylemler ve önder kişilikler olmadan, karanlığın kuşattığı yaşamın içinden insanlık değerlerini gün yüzüne çıkartmak mümkün değildi. Sıradan, normal ölçülerde seyreden bir mücadele anlayışı buna yetmemekteydi. Yok edilmiş, paramparça edilmiş, hiçbir umut kırıntısı bırakılmamış bir yaşamın içinden, yeniden yaşam tohumlarını ekmek, soluk almak ancak böylesi eylemlerle mümkündü.

Kahramanlık gerçeğini ele alırken aslında yüreklerimizde şahlanan kahramanların gerçekleştirdiği eylemliliklerin bizlerle sıkı bağını doğru bir şekilde çözmek gerekmektedir. Bu eylemlerin bizimle olan bağını iyi görmek, Önderliğimizin önümüze koyduğu zihniyet ve vicdan devrimini doğru anlamanın da başlangıcı olacaktır. Bu noktada Önderliğimizin kahramanlığa biçtiği anlam bizim için esastır. Çünkü tarihteki her kahramanın gerçekleştirdiği eylemliliklere en büyük anlamı veren Önderliğimiz olmuştur. Önderliğimiz tarih boyunca ortaya çıkan kahraman kişiliklerin ulaşmaya çalıştığı hedef ve amaçları kendisinde günceleştirerek, bu mirası yeniden diriltmenin en üstün çabasını göstermiştir. Bu çaba kendisiyle birlikte binleri, yüz binleri beraberinde sürüklemiştir. Ve ortaya çıkan her kahramanlık eylemi, Önderliğimizin büyük insanlık arayışıyla yeniden yoğrulmuş, başta Kürt halkı olmak üzere bütün insanlık değerlerini sahiplenmenin adı olmuştur. Bu bir ilki ifade etmektedir.

Kayalıklarda yeşeren çiçekler

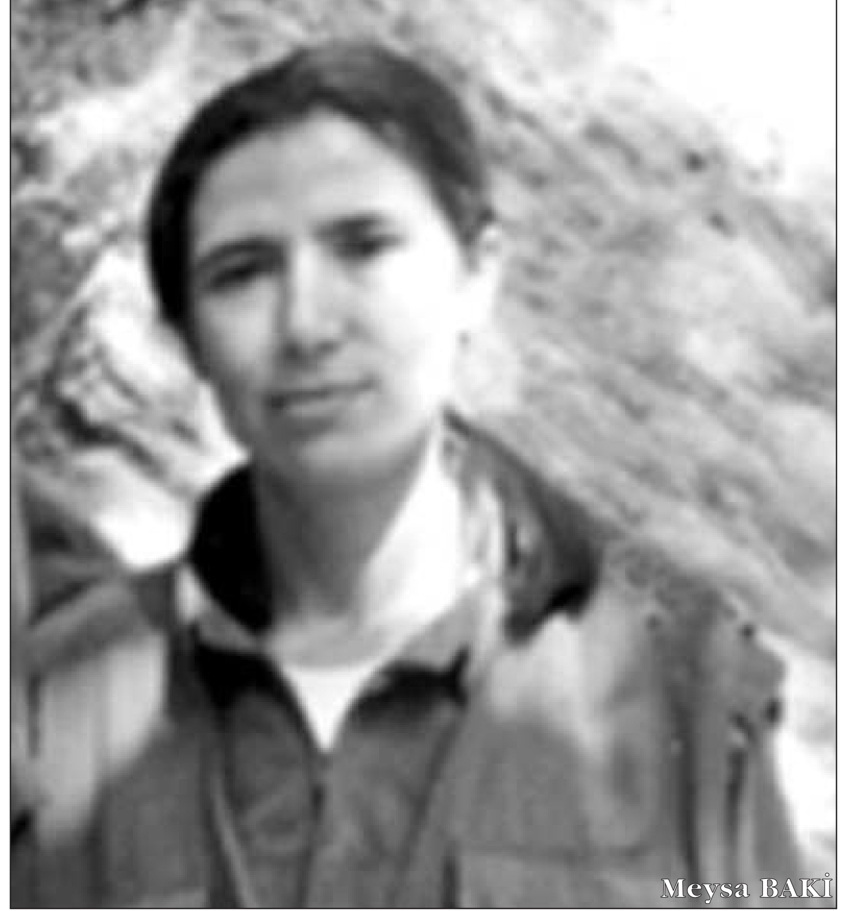
Büyük kahramanlık eylemlerine ev sahipliği eden ve gerek PKK tarihinde, gerekse bütün Ortadoğu halklarının tarihinde bir çıkışın, filizlenişin, canlanışın adı olan mart ayına girerken, kahramanlığın özünü anlama, ona göre kendimizi yeniden yaratma sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Mart ayının kahramanlık eylemlerini günümüz gerçekliği içinde bir kez daha ele alırken; tarihimizi yeniden doğru okumak, bugün ve gelecek için önümüzü aydınlatan ışık olacaktır. Yine Onların anıları karşısında ahlaki ve vicdani sorgulamayı yaşamak, anılarına bağlı kalmak insan onuruna sahip çıkmanın da ifadesi olmaktadır. Bu kahramanlıkları anladığımız kadar, kendi insanlığımızın ve vicdanımızın sesi olabiliriz. Onların ortaya çıkarttıkları insanlık değerlerini büyüttüğümüz oranda, soluduğumuz havanın içtiğimiz suyun tadını alabiliriz. Bu anlamda onlarda yaşamın yeniden nasıl canlandığını Önderliğimizin *"kayalıklarda yeşeren çiçekler misali"* belirmesi en anlamlı ve özlü şekilde dile getirmektedir.

Mart ayı, özgürlüğe en fazla susayan kesim olan kadın mücadelesinde de çok ayrı bir anlama sahiptir. PKK hareketi özgürlük felsefesi ve eylemleriyle her güne ayrı anlamlar kattığı gibi, bu aya da ayrı bir anlam yüklemiştir. Bugünler büyük kadın yoldaşlarımızın kahramanlık eylemlerinin ortaya çıktığı günler olarak her zaman büyük bir kutsallık taşımaktadır. Bu kutsallık var etmenin, yeşertmenin, çoğaltmanın kadındaki özünü temsil etmektedir. Yiğit kadın önderlerimizin kahramanlık eylemleri binyılların tanrıça ana geleneğinin günümüze süzülen özünün de ifadesi olmaktadır. Zamanın dışına itilen kadının kendi tarihini yeniden yazdığı eylemlerdir bunlar. Kürt kadınını bu eyleme götüren derin bir bilinç, kadın özgürlüğüne duyulan tutku düzeyindeki inançtır. Bu inanç ve bilinç olmadan böylesine eylemlerin sergilenmesi de mümkün değildir. Onların eylemleri bir fiziksel eylem olarak ele alınmayacak kadar derin anlamı olan, insanı peşinden sürükleyen bir karaktere sahiptir.

Bu kahramanlıkları ortaya çıkaran bir diğer yakıcı gerçeklik de Başkan Apo'nun *"özgürlük kolay olsaydı,* ***Berivan ve Ronahi*** *kendilerini yakmazlardı"* belirlemesinde yatmaktadır. Özgürlük, uğruna büyük acıların çekildiği, büyük bedellerin ödendiği bir olgu olarak ona ulaşmanın hiç de kolay olmadığını tarih boyunca bizlere göstermiştir.

Kadın özgürlük mücadelemiz, her dönemde ortaya çıkan kadın yoldaşlarımızın eylemleriyle yeni bir aşamaya ve anlama kavuşmuştur. Bunu ***Sema*** yoldaşın 8 Mart'ta gerçekleştirdiği eylemde daha çarpıcı bir şekilde görmekteyiz. Sema yoldaşta gerçekleşen aslında köleci egemen yaşama karşı duyulan derin öfkeyle, özgür kadın ve yaşama duyulan derin tutkunun büyük savaşımında özgür kadın ve özgür yaşamın kazanmasıdır. Sema yoldaş PKK'nin ve onun içinden çıkan özgür kadın kahramanlığının bilinçte ve ruhta kendisini yaratmasıdır. *"Bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a uzanan bir köprü yapmak istiyorum"* diyen Sema yoldaş, PKK'nin Mazlumlarla başlayan direniş geleneğini özgür kadın kimliğiyle sahiplenmenin ve bunu zirveye taşırmanın adı olmuştur. Bu eylemlerin ilk halkaları olan ve büyük bir özgürlük, yurtseverlik ve özgür ülkeye bağlılık tutkusunu taşıyan ***Zekiye***, ***Rahşan***, ***Ronahi*** ve ***Berivan*** yoldaşların eylemleri temelinde *"kadın kurtuluş ideolojisinin"* ilkeleri Sema yoldaşın eylemiyle pratik ifadesine kavuşmuştur. Sema yoldaş ta açığa çıkan özgür kadın kimliğinin daha çok belirginleşmesi ve somutluk kazanmasıdır. Önderliğimizin 8 Mart 1998'de geliştirdiği ve bir ilki temsil eden *'kadın eksenli kurtuluş ideolojisi'ni* en erkenden anlayan ve ona cevap olan Sema yoldaş şahsında kadının kendini yakma derecesindeki sahiplenişini ifade etmektedir. Varolan mevcut geriliklere, çirkinliklere, egemen ve köleci yaklaşımlara karşı özgür kadın tavrını ortaya çıkarma ve bu tavrı pratikleştirme arayışında bulunduğu koşullar itibariyle tek yol olarak kendini yakma eylemi daha çok belirginlik kazanmaktadır. Bu bir kahramanlık karakteridir. Çünkü hiçbir koşula kendini teslim etmeyen ve kendi zamanlarının eylemlerini ortaya çıkarabilenler kahramanlardır. İlk anlayan ve ona cevap olma noktasında da, kahramanlar kendi özlerini ve karakterlerini eylemlerinde ortaya çıkartırlar. Sema yoldaş da Önderliğimizin geliştirdiği bu ilkin tarihsel anlamını en derinden anlayan ve onun gelişip yaşamsallaşması için gerekli olan tavrı ortaya çıkartan bir kahramanlık örneğidir. Normal bir anlama düzeyi ya da onun karşısında heyecana kapılmayan, tarihsel ve toplumsal anlamına ermeyen bir yaklaşım asla böylesi bir kahramanlık çıkışını ortaya çıkaramazdı.

Bu yoldaşlarımız, her zaman okuyarak kendimizi eğiteceğimiz, öğreneceğimiz, büyüteceğimiz onlar özgür yaşam kitabı olarak yüreğimizde ve bilincimizde yer edinmişlerdir. Çünkü onlar kadının, kaybedilen değerlere karşı soylu sahiplenişinin, insanlık onurunu ve yaratımlarını korumadaki fedakarlığının en sade ifadesidirler. Bu anlamda onlarda görülen bir diğer önemli nokta ise, kadındaki özün kahramanlık düzeyinde ortaya çıkartılmasıdır aynı zamanda. Bu kadın kahramanlıkları bir kez daha kadının sürükleyen, örgütleyen ve ilerleten yönüyle kadını buluşturmuştur. En zavallı bir yaşamın içinden kadının çıkartılarak gökyüzündeki yıldızlar gibi parlamasını gerçekleştiren eylemlerdir.

Meysa BAKİ

Bu kahramanlık eylemleri başta özgürlük arayışında olan kadınlar olmak üzere bütün insanlık için büyük değerler ve mücadele mirası ortaya çıkarmıştır. Bu mirasa sahip çıkmak, onunla kendimizi büyütmek Semaların, Ronahilerin, Berivanların, Mazlumların ve Rahşanların bedenlerinden yükselen özgürlük ateşi kadar yakıcı hale gelmiştir. Bugün geldiğimiz süreç itibariyle hem pratik mücadele alanları hem de bilinç ve düşünce anlamında devasa imkanlar ve değerler yaratılmıştır. Çağımızın yeni özellikler kazanan çelişki ve çatışmalarında Önderliğimizin yeni paradigmasında geliştirdiği mücadele perspektifi kadını asla çözümsüz bırakmayacak bir manifesto niteliğindedir. Bu yeni paradigmanın ışığında kadın kendisini her zamankinden daha fazla örgütleyecek, eyleme geçirecek bir özgürlük alanına kavuşmuştur. Bu imkanları, özgürlük onuruna sahip çıkma mücadelesinde kahramanların diliyle kullanma ve en güçlü şekilde yaşamsallaştırma sorumluluğunu taşımaktayız. Hiçbir kadının kendisini eskisi gibi ele alamayacağı kadar büyük imkanlar ve değerler yaratılmıştır. Önemli olan bu değerlere büyük bir aşk düzeyinde sahip çıkma ve onları büyütmedir.

Önderliğimizin *"amacınız güneş kadar net ise yöntemini bulursunuz"* belirmesi mevcut koşullar içinde nasıl bir mücadele ve eylem biçiminin ortaya çıkarılması gerektiği noktasında bizlere en güçlü perspektifi vermektedir. En zor koşullarda ve büyük imkansızlıklar içinde kendi eylemlerini ortaya çıkaran yoldaşlarımızı bu sonuca götüren de aslında amaçta güneş kadar netlikleriydi. Koşulları onlara bu eylem biçimlerinin dışında farklı bir yol bırakmazken, bu gün gelinen aşamada kadının kendini ifade edeceği, mücadelesini daha da büyüteceği çok daha geniş bir alan bulunmaktadır. Bu yakıcılıkla demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü paradigmaya sahiplenmek öncü güç olan kadının sorumluluğundadır. Kadın bu direniş geleneğiyle kendisini bu anlamda var edecektir.

Kendini yaratmanın ve mücadeleyi sürdürmenin en önemli özelliği olan direniş geleneğini yaratan şehitlerimiz kaybedilmeyecek bir tarihi yaratmanın eylemcileri olmuşlardır. Mart ayına girerken bir kez daha bu kutsal değerlerimizin anılarına bağlılığın sözünü mücadelemizi daha da büyüterek vereceğimizi belirtiyoruz. Onlar bizim yaşama bağlanma ve varolma gerçeğimizdir. Onlar yüreğimiz ve bilincimizde her an yanan umut ve yaşam ışıkları olmayı sürdüreceklerdir.

Bedriye TAŞ

Nilgün YILDIRIM

DEMOKRATİK KONFEDERALİZM AYNI ZAMANDA DEMOKRATİK ULUSLAŞMADIR

İnsanlaşma ile toplumsallaşma, birbirinin varlık nedeni ve sonucudur. Toplumsallaşma da çeşitli örgütlenme biçimleriyle kendini ifade eder. İlk toplumsal örgütlenme biçimi klandır. Klanlar büyüdükçe kabile denilen toplumsal form gelişir. Devletin varolmadığı, hiyerarşinin egemenlik ve sömürü aracına dönüşmediği zamanlara kadar toplumun varoluş biçimi komünal ve demokratiktir.

Komünal demokratik toplumsal yaşamda ekonomik yeterlilik vardır. İlk başlarda klan ve kabilelerde yaşam içe dönüktür. Bağımsız üniteler olarak yaşanmaktadır. Güvenlik, ekonomik ve sosyal etkenlerle kabile ve aşiretlerin zamanla birlik ve dayanışma içine girdikleri görülür. Bu ilişkilerde her kabile ya da aşiret kendi kimliğini ve iradesini korur. Ortak çıkar ve ortak yapılan işlerde ortak bir irade ortaya çıkar. Bu ortak irade de demokratik içerikte, birinin diğeri üzerinde egemen olmadığı biçimde gerçekleşir ve uygulamaya geçer. Bu ilişki biçimi konfederasyon biçiminde ifade edilir.

Eskiden yaşanan olgulara bugünkü zihniyetle yaklaşmak yanlıştır. İnsanlığın ilk dönemlerinde bugünkü gibi egemenlik anlayışı yoktu. Toplumlar bağımsız ve özgür yaşam dışında başka bir yaşam biçimi bilmiyorlardı. Bu nedenle kurulan birlikler özgür ve eşit nitelik taşıyacak, kurulan ilişki ve birlikler konfederasyon niteliğinde olacaktır.

Üretim araçlarının gelişimi ve ekonominin gelişmesiyle birlikte artı ürün ortaya çıktığı gibi, nüfus artışı da gerçekleşmektedir. Bu süreç giderek hiyerarşiyi ortaya çıkarır. Zamanla bu hiyerarşi içinde yer alan rahip, askeri şef ve idari görevleri almış bilge kişiler artı ürüne el koyan güç haline gelirler. Sömürünün ve egemenliğin olmadığı kırsal yaşamdan, sömürü ve iktidarın oluştuğu şehirlere geçiş yapılır. İlk şehirler Aşağı Mezopotamya'da ortaya çıkar. Sümerlerin devlet olarak ortaya çıktığı dönemde şehirler bir konfederasyon ilişkisi içindedir. Aşağı Mezopotamya iktidarın merkezileştiği ve sömürünün yoğunlaştığı bir gelişme seyri izler . Bu çevredeki etnik toplulukların direnişi konfederal birlikler temelinde olur. Çevredeki etnisite hem kendi içlerindeki devletleşme eğilimine karşı hem de dışarıdan gelen egemen güçlere karşı konfederal birliklerle karşı koyarlar. Etnisite konfederal ilişkiyi kendi içinde çağdaş bir biçimde yaşarken, etrafındaki diğer halklarla da bu tür ilişkiler içine girerek saldırgan devletlere karşı direnirler. Hititler Mısırlılara karşı böyle ayakta kalmıştır. Kürtlerin ataları Medler kendi içinde konfederal ilişkiyi sağlayarak, etraflarındaki saldırgan güçlere karşı çıkmışlardır. İlk devletler, dünyamızın sınırlı bir alanında hakim olmuşlardır. Bunun dışında kalan alanlarda başta etnisitenin ve halkların konfederal biçimi olmak üzere çeşitli ilişki ve ittifaklar içinde yaşandığı gerçeğini görürüz. Sınıflı toplum uygarlığına karşı halkların direnişi çoğu zaman bu biçimde sürmüştür. Halkların devletleşmeye ve devlet güçlerinin baskısına karşı alternatif yaşam biçimi olan konfederalizmi tarihin her döneminde ve tüm alanlarda görmek mümkündür. Buna karşı da devletlerin bu organizasyonları dağıtıp kendi merkezi iktidarlarının denetimine sokmak istedikleri görülür. Dolayısıyla bu mücadeleler bir yönüyle özgürlük ve demokrasi mücadelesinin önemli bir ayağı olmuştur.

Konfederasyon, eşit ilişki kurmanın ve bu temelde birlik oluşturmanın biçimi olduğundan özü itibariyle demokratik niteliklere sahiptir. Dolayısıyla bu ilişki içine giren birimlerde de belirli düzeyde demokratik değerler bulunur.

Konfederasyonda üye devletleri zorlayan bir yaptırım gücü yoktur

Konfederasyonun demokrasi ile bağını ve uygulama biçimlerini ortaya koymadan kavramı daha anlaşılır kılmak gerekir. Konfederasyon denilince daha çok devletler arası kurulan gevşek birlikler kastedilir. Esas olarak iki tip devletten söz edilir. Birincisi üniter devletler diğeri de birleşik devletler ya da devlet topluluklarıdır.

Üniter devletler daha çok tek bir ulusa, tek bir egemenlik biçimine dayanır. Yasama, yürütme ve yargı organları tektir. Üniter devletlerde o devletin kendini tanımladığı ulusal kimlik öne çıkar. Bu devletlerin bazılarında özerk bölgeler bulunsa da bunlar söz konusu devletin üniterliğini değiştirmez. Çünkü bunların özerklikleri devletin temel yasama organı olan meclisler tarafından yasalarla belirlenir ve bu meclisler tarafından değişikliğe uğratılır. Bunlara adem-i merkeziyetçi üniter devlet denir. Devlet toplulukları ise federasyon ve konfederasyonlar olarak uygulama alanı bulur.Federal sistemde bireyler kendisini çift kimlikli tanımlar. Egemenlik üniter devlet gibi tek değildir. Federe ünitelerin de yasama, yürütme, yargı organları vardır. Federal organlarla federe organlar yetki paylaşımına gitmişlerdir. Bu yetki paylaşımı anayasa ile yapılmıştır. Değişiklikler ne tek başına federal ne de federe organlar tarafından yapabilirler. Ortaklaşa yapılması gerekir. Konfederasyonlarda ise üniter devletler gibi üye ülkelerin kimliği ve organları esastır. Bireyler ve kurumlar sorunlarının tümünü kendi devletleri içinde çözerler. Sadece konsensüsle kararlaştırılmış konularda konfederasyonun yetkileri vardır. Bunlar sınırlı yetkilerdir.

Konfederasyon, federasyon gibi kimliği olan bir devlet değildir. Örneğin bugünkü AB konfederasyon niteliğinde olduğundan bir devlet olarak görülemez. Ancak Almanya federasyon da olsa devlettir. AB de giderek konfederasyondan federasyon biçimine doğru evrilmektedir. Konfederasyonda üye devletleri zorlayan bir yaptırım gücü yoktur. Çünkü üye devletler bağımsız devlet niteliğini korurlar. İç ve dış politika bakımından iradelerini devretme söz konusu değildir.

Federasyonla konfederasyon arasındaki temel farkları şöyle sıralayabiliriz; konfederasyon uluslararası anlaşmayla kurulurken, federal devletler anayasa ile kurulur. Konfederasyona üye devletler istediği zaman birlikten ayrılabilir. Federal devletlerde federe devletçiklerin ayrılma hakkı yoktur ya da bu hak çok zorlaştırılmıştır. Konfederasyonun dış ilişkilerde yetkileri sınırlıdır. Federasyon her türlü dış ilişkisinde serbesttir, bu konuda esas olan iradedir.

Konfederasyon kavramı günümüzde çok kullanılan biçimiyle egemen devletlerden oluşan ve federal devletten daha gevşek ilişkilere dayanan devlet birlikleridir. Öte yandan askeri ve ekonomik temelde kurulan ve konfederasyon olarak tanımlanacak örgütler de vardır. Dünya Ticaret Örgütü, NATO, AB bunlara örnektir. Federasyonları oluşturan federe devletler veya eyaletlerle federal organlar arasında yasal olarak eşitlik vardır. Konfederasyonlarda ise üye devletler daha üstündür. Esas yetkiler ve tasarruflar onlara aittir. Günümüzde Belçika gevşek bir federasyondur. Konfederalizme doğru kayan bir niteliği vardır. AB ise mevcut haliyle konfederasyondur. Ancak giderek federasyon niteliğine kavuşma eğilimi içindedir. Bazen konfederal siyasal ilişki içindeki devletler federasyona, federasyon olan devletler ise konfederalizme eğilim gösterirler. ABD konfederalizmden federalizme geçen bir süreç izlemiştir. İsviçre de tarih içinde benzer bir süreç yaşamıştır. İsviçre'yi de konfederalizm ile federasyon arası bir siyasal biçim olarak görebiliriz. Ne federasyonlar ne de konfederasyonlar tek biçimdir. Belirttiğimiz temel ayrım noktaları etrafında farklı biçimler alabilmektedir.

Tarihte konfederal biçimlerin ilk örnekleri Ortadoğu'dadır. Daha sonra Atina özgün bir biçim olarak ortaya çıkar. Etnisite ve halkların varolma biçimi olan komünal demokratik yaşam en fazla Ortadoğu'da yaşanırken; bu değerler Atina'da konfederalizmle beslenerek hem konfederalizmi oluşturan birimler arasında hem de her birimin kendi içinde demokrasinin geliştiği bir model haline gelir. Atinanın Perslere ve Isparta'ya karşı mücadelesinde konfederasyonu oluşturan birimlerin güçlü katılımıyla içteki tirancı eğilime, dıştaki despotizme ve yayılmacı güçlere karşı başarılı olabilmiştir. Atina demokrasisi sadece yurttaş olarak ifade edilen toplumsal kesimlere aittir. Köleler ve en alttaki diğer tabakaların meclislere ve kararlara katılma hakkı yoktur. Buna rağmen doğrudan demokrasinin örnekleri görülmektedir. Atina'da temsili sistem olan meclisler olsa da özü itibariyle doğrudan demokrasiye daha yakındır. Konfedere birimleri oluşturan ünitelerin nüfusu sınırlıdır. Bu nedenle halkın bilinçli katılımı ve iradesini ortaya koyma imkanı olmaktadır. Zaten demokrasi tartışması yapan filozoflar, belirli bir nüfusun üstüne çıkan şehirlerde yurttaşın iradesini geliştirmeyeceği, yabancılaşma olacağı ve yozlaşma yaşanacağını belirtmişlerdir. O zamanlar zaten şehirlerin nüfusu yüz binlere bile ulaşmamıştır. Bu filozofların düşüncesine göre bugünkü şehirler ve devletlerde gerçek demokrasi uygulanamaz.

Sadece Atina konfederasyonu değil, Yunan yarımadası ve Ege sahasında başka konfederasyonlar da vardır. Bunlar kabile ve aşiretlerin oluşturduğu konfederasyonlardır. Bunların çoğunda esas karar sahibi halk meclisi olurdu. Ayrıca asker ve bürokratların, bilge kişilerden oluşan meclisleri de görülürdü. Isparta, demokrasiyle idare edilen bu konfederasyonları kendi tiranlık rejimi için tehlike görür ve yıkmaya çalışır. Daha sonraları Avrupa'da birçok konfederasyon görülür. Feodal dönem Avrupa'sı ağırlıklı olarak federasyon veya konfederasyondur.

Ortadoğu'da geçmişten günümüze halkların federasyonu olmuştur

Ortadoğu ve Asya'da genel olarak daha merkezi feodal devletler görülse de buralarda da esas olarak federatif siyasal sistemler esastır. Hatta bütün imparatorluklar ancak çevre halklara belirli bir otonom tanıdığı oranda varolmakta ve genişlemektedir. Ortadoğu'nun kadim devletleri olan Persler, Sasaniler, Safaviler ve İran Selçukluları da bir federasyon niteliğindeydi. Belki bugünkü federasyon gibi ilkeleri ve kuralları net çizilmemişti, ama hem köleci devletçi hem de feodal devletçi toplum süresince bu tür ilişkilere rastlamaktayız.

Tarihin ilk siyaset bilimi kitabı olarak bilinen Nizam-ül Mülk'ün siyasetnamesinde sultana yapılan tavsiyeler içinde memurların ve askerlerin farklı halklardan olmasını devletin güvenliği, birliği ve gücü için gerekli görmektedir. Yine tarihçiler Persleri klasik çağın en demokratik devletleri içinde görürler. Sadece diğer etnik topluluklarla ilişkisi açısından değil, farklı inançlara hoşgörü açısından da Persler örnek gösterilir. Feodal üretim biçimi, klasik kapitalist dönemdeki gibi merkezileşmeye ihtiyaç duymayan bir sosyoekonomik sistemdir. Meta ihracı gibi bir sorunu olmadığından köylere ve kasabalara kadar hakim olma kaygısı yoktur. Dolayısıyla feodal devletler ağırlıklı olarak federal ya da çevrenin otonom yaşam içinde bulunduğu devletlerdir. Hatta birçok yerde beyliklerin ilişkileri konfedere ilişkiye denk düşmektedir.

Şunu vurgulamak gerekir ki, kapitalist sisteme kadar aşiret toplulukları ve halklar belirli düzeyde bağımsızlıklarını korumakta, egemenlik altına girmeyi kabul etmemektedirler. Etnisite ve halklar komünal demokratik değerleri taşıyan bir yaşam sürdürürken tahakkümcü devlete karşı da direnirler. Bu direniş onları içlerinde eşit ve özgür ilişkiye zorlar.

Feodal dönemde devletler etnisiteyi egemenlik altına almak istediğinde birleşerek konfederasyonlar oluşturup direnirler. Bunu Doğu'da da, Batı'da da sıkça görmekteyiz. İtalya, İsviçre, Almanya, İspanya ve başka ülkeler, kapitalizmin tam hakimiyet kurmadığı dönemlerde konfederasyonlara çok fazla şahit olmuştur. Kuzey İtalya Konfederasyonu, Almanya'da Ren Konfederasyonu, İsviçre'de Gri Birlik denen kanton etrafında şekillenen federasyon, İspanya'nın Kastilya'daki kominarları ve bu dönemde oluşan oluşum, siyasi ilişkiler de konfederasyona denk gelir. Almanya ve İtalya'nın en geç merkezi ulus devlet haline gelmesinde eskiden yaşanılan bu konfederasyonların etkisi vardır.

1789 öncesi Fransa'sı ve Paris'inde de halk tabakaları ve tüccarların içinde olduğu kent genel meclisi bir konfederasyon meclisi gibidir. Kırsal kesimdeki köylüler de bu meclisle konfederal olarak tanımlanabilecek bir ilişki içindedirler. Bu ilişkiler, konfederal modelin pratikteki uygulanış biçimleridir. Kırsal kesim çoğu zaman devlet hakimiyetine karşı direnmiş ve belirli düzeyde bağımsızlığını koruyarak yaşamak istemiştir.

Kapitalizmin iktidar ve ordu gücünü daha da yetkinleştirip özerk tüm üniteleri ezerek, bastırarak iradelerini kırmalarına kadar şehirlerde ve kırsal kesimde konfederal eğilim hala güçlüdür. Burada şu soru akla gelebilir; feodal dönemde ve kapitalizmin tam hakim olmadığı dönemde merkezileşmeye karşı direniş gösterenler demokratik ve özgürlükçü bir eğilim taşımakta mıdırlar? Konfederasyon veya devletler karşısında bağımsızlığını önemli düzeyde

"Federal sistemde bireyler kendisini çift kimlikli tanımlar. Egemenlik üniter devlet gibi tek değildir. Federe ünitelerin de yasama, yürütme, yargı organları vardır. Federal organlarla federe organlar yetki paylaşımına gitmişlerdir. Bu yetki paylaşımı anayasa ile yapılmıştır. Değişiklikler ne tek başına federal organlar ne de federe organlar tarafından yapabilirler. Ortaklaşa yapılması gerekir. Konfederasyonlarda ise üniter devletler gibi üye ülkelerin kimliği ve organları esastır."

korumak tabii ki demokratik ve özgürlükçü nitelik taşır. Bazı gerici direnişler söz konusu olsa da, esas olarak bu direnişler ve ilişkide eşitliğe dayalı bir biçim oluşturmak özgürlükçü nitelik taşır. Dışa karşı mücadele vermek, halkların ve etnisitenin kendi içinde daha özgürlükçü ve demokratik olmasını gerektirir.

Eskiden söylendiği gibi, şehirlerin ve etnisitenin merkezi devlet otoritesine karşı bağımsızlıklarını koruması gerici değildir. Bu direnişlerin bilimsel ve ekonomik gelişmeyi engellediği varsayımı da doğru değildir. Bunlar, ulus devletler ve milliyetçilikle halklar üzerinde egemenlik ve sömürü düzeni kurmak isteyenlerin doğru olmayan tezleridir. Ticaretin ve manifaktürel üretimin ilk geliştiği yerler, birçok ülkede merkezi hükümete mesafeli ve bağımsızlığını önemli oranda koruyan kentlerdir. Konfederasyon oluşturan birimlerin gümrük vergilerini azaltma yoluna gitmeleri, merkezi devletlerin bu alanlara hakim olmasından öncedir. Milliyetçilik bayrağı ile kurulan ulusal devletler, gümrük duvarlarını yüksek tutarak aslında bütünlüklü bir ekonomik yapıya ve ilişkiye sahip coğrafyaları birbirinden koparmıştır.

Feodalizme karşı köylülerin isyanı uzun süreden beri vardır. Rönesans, reform ve daha sonra gelişen devrimler öyle denildiği gibi burjuva devrimler değildir. Halkların özgürlük, demokrasi özlemi ve mücadelesinin despot, baskıcı, sömürücü feodal düzene karşı yeni bir özgürlük hamlesi ve ayaklanmalarıdır. İsa ve hıristiyanlar sömürü ve baskıya karşı bir rolle ortaya çıktılar. Ancak daha sonra (300 yıl), köleci Roma'nın ideolojisi haline getirildi. Feodalizme karşı gelişen ayaklanmalar da aynıdır. Dolayısıyla özgürlüğünü ve kimliğini korumak isteyen şehirler ve konfederasyon oluşturan birimlerin merkezi devletleşmeye karşı direnişi feodal beylerin devletle çatışmasıyla benzer bir biçimde değerlendirilemez. Aksine insanlığın yaşamında sürekli varolmuş komünal demokratik değerlerin baskıcı, sömürücü ve egemenlikçi güçlere karşı çıkma eğilimidir. Bu eğilim yalnız feodal dönemde ve kapitalizme karşı direnişte değil, tarih boyu kendini daha özgürlükçü duruş olarak ortaya koymaya çalışmıştır. Belki sistemleri aşamamıştır, ama onlar da içselleşerek ve onları değiştirerek bu değerleri taşıma rolünü oynamışlardır.

Ulus üstü bir mücadele dönemi başlamıştır

19. yüzyıldaki sömürü ve baskıya karşı ayaklanıp ezilenlerin özgürlükçü yaşamını pratikleştirmek isteyen Paris komünü de 0konfederal bir yapılanma içindeydi. Bu temelde tamamen halkçı ve özgürlükçü bir işleyiş ortaya çıkmıştı.

Devletin merkezileşmesi gerektiği düşüncesinin toplumlarda kökleşmesi, kapitalizmin milliyetçi ideoloji ile ortaya çıktığı ulus devlet zamanı ile olmuştur. Devletin merkezi olması ve her hücreye nüfuz etmesi insanlara bir dini inanç gibi yerleştirilmiştir. Dolayısıyla ulus devletin aşılması ya da konfederasyon olmasını insanların havsalası almamaktadır.

Kapitalizm şimdi de ulus devletin aşılmasını ve küçülmesini öngörüyor. Çünkü çıkarı ulus devletlerin aşılmasındadır. Bunu ideolojik bir yaklaşım ve özgürlükçü eğilimle değil, çıkar gereği yapıyor. Ulus devleti eleştirmesi ve özgürlüğü vurgulaması sömürüyü hedefleyen bu çıkarını gizlemek içindir. Özgürlükçüler, sömürü ve baskıya karşı çıkanlar tabii ki emperyalist kapitalist sistemin ulus devleti aşmak istemesine ağlayacak değildir. Kaldı ki kapitalizmin bu eğilimi yeni değildir. Tekelci kapitalizmin ve finans kapitalin başat hale geldiği emperyalizm aşamasıyla birlikte bu eğilim artarak yükselmiştir. 20. yüzyılın başında Lenin, enternasyonalist düşünceyi savunarak ulusal değerleri yıpratmakla suçlanınca, buna verdiği karşılıkta, *"bizleri suçlamanıza gerek yok, sizler ve tekelci kapitalizm uluslararası hale gelerek bunu bizzat yapmaktasınız"* cevabını vermiştir. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugün de devrimciler olaya farklı yönden bakarlar. Bazı solcuların yaptığı gibi, ulusal devleti korumayı bir ulusal kurtuluşçuluk gibi görmezler. Bugün dogmatik solcuların milliyetçilikle buluşması, ulus devletin gerici rol oynamasını görememeleri, kendilerinin ancak bir ulus devletleri olursa varolacaklarını sanmalarıdır. Ulus devleti varlık nedenleri olarak görmeleri, onların milliyetçi zehirden ve kapitalizmin illüzyonundan ne kadar etkilendiklerini gösterir.

Ulus devletin aşılması, bize mücadele için yeni teorik yaklaşım, araç ve yöntemlerin gerekli olduğunu gösterir. Hatta sosyalistlerin etnernasyonalist düşüncelerinin daha fazla pratik bulmasının önü açılmıştır. Hatta bu hedefe artık enternasyonalizm demek bile yetersiz kalır. Ulus üstü (sür nasyonal) bir mücadele dönemi başlamıştır. Artık uluslararası dayanışmadan öte demokratik devrimci güçlerin birlikteliğini daha da sıklaştıran bir yaklaşımı gerektiren mücadele dönemine girilmiştir.

Konfederalizm tarih içinde görülen iki biçimiyle de bugün kendini dayatmış bulunmaktadır. Bunu demokratik ve özgürlükçü mücadelenin sonucu ve gereği olarak görmek gerekir. Bazılarının zihinleri bulandırarak bu gelişmeleri esas olarak kapitalizmin postmodern aşamasının gereği olarak yutturmasını deşifre etmek gerekir. Kapitalizmin yeni aşaması, bu eğilime objektif olarak zemin sunduğu müddetçe değerlendirilebilecek bir konudur. Dolayısıyla kapitalist sistemin objektif olarak bu eğilimle tarihsel buluşma noktaları olsa da, esas olarak halkların özgürlük mücadelelerinin ve demokratik eğiliminin sonucudur. Öte yandan sisteme karşı mücadele ve ona alternatif bir dünya sistemi ortaya çıkarmak da ancak böyle bir eğilimi güncelleştirerek gerçekleştirilebilir.

Konfederasyonun birinci biçiminin devletlerin ve halkların gevşek ilişki içinde siyasal oluşuma gitmeleri olduğunu gördük. İkinci biçimi ise halkların kendi içinde uygulamaya soktukları demokratik konfederal ilişkilerdir. Anlaşılması için Avrupa'dan iki örnek verelim. Bugünkü AB devletler arası konfederalizme; Paris komünü ve Atina ise halkların kendi içindeki demokratik özgürlükçü yapılanmaya tekabül eden konfederalizme örnektir.

Birinci konfederalizm ulus devletlerin aşılmasıyla daha fazla güncel hale gelmiş durumdadır. Emperyalizm zorlamasa bile bilimsel teknik devrim, halklar açısından –belki paradoks olarak görebilir, ama öyle değildir– emperyalist kapitalist sistem karşısında daha fazla güçlü konuma gelmek için böyle organizasyonları gerekli hale getirmiş bulunmaktadır. Çünkü ulus devleti aşan birlikler ekonomik, sosyal, kültürel gelişime daha fazla imkan verir niteliktedir. Zaten tarih içinde kapitalist döneme kadar siyasi sınırları bu kadar katı hale getiren, ekonomik, sosyal ve kültürel ilişkilerin hareketliliğini göreceli olarak bu kadar sınırlayan başka dönem yoktur. Tabii ki kapitalist dönemin araçları bu sınırları aşan ve aşındıran niteliktedir. Bu nedenle eskisinden daha fazla ilişki ve hareketlilikten söz edilebilir. Ancak zihniyet olarak kapitalizm öncesi toplumların ve devletlerin sınırlarının daha fazla geçirgen nitelikte olduğunu söylemek doğrudur. Tabii ki tüccarlar her zaman kendi pazarlarını oluşturmak ve başkalarını kendi alanına sokmak istemeyişlerdir. Bu konuda devletlerin ve güç odaklarının himayesi altında olmuşlardır. Ancak zihniyet olarak hiçbir dönemde ulus devlet kadar katı, bürokratik ulusal duvarlarla karşılaşılmamıştır. Nasıl ki Sovyetler Birliği'nde dışa kapalı ve yüksek duvarlarla çevrili sistem tarihin akışı ve gerçekleri karşısında arızi bir durumduysa, benzer biçimde tüm ulusal devletler de tarih içinde arızi bir konumdadır. Belirli bir etnisiteye dayanan devletler bile tarih içinde bu kadar dar görüşlülük ve geçirgenliği az olan bir konumda olmamışlardır.

Bugün AB başta olmak üzere ulus devletlerden vazgeçme yaşanıyor. Böylece halkların ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimi önündeki suni duvarlar yıkılmış oluyor. AB, Avrupa burjuvazisinin ABD karşısında ayakta kalmasının da alternatifidir. Yakın zamanda Uzak Doğu da, Latin Amerika'da benzer eğilimlerin artacağını söylemek gerekir. Bilimsel teknik devrim de, ihtiyaçlar da bunu gerektiriyor. Buna yalnızca burjuvazi değil, halklar da ihtiyaç duyuyor. Küreselleşen şirketler ve kapitalizmin, yine rantçı sermayenin halklar için yarattığı yıkımlar ve olumsuzluklar nedeniyle ulusal devletlerin aşılmasına karşı çıkmak yanlıştır. İngiltere'de Çartist hareketinin kapitalizmin getirdiği acıların suçunu makinelerde görüp saldırması gibi bir şey olur ki, bunun da halklar için, ezilenler için bir yarar getirmeyeceği açıktır. Mücadelenin teorik, pratik araçlarını geliştiremeyenler ve mücadele gücü gösteremeyenler böyle davranabilir. Ancak olumsuzlukları aşmak isteyen devrimciler ve demokratlar gerçeklerden kaçan değil de, onunla etkili mücadele eder bir pozisyon tutturmaya çalışır. Bakış açısı gerçekçi, tarihi ve bugünü okur biçimde olursa, geleceği halkların çıkarına etkilemek, yönlendirmek mümkün olur. Bu çerçevede ulus devletlerin aşılmasını ve konfederal eğilimlerin gelişmesini olumlu görmek gerekir. Böylelikle tarihin en zehirli ve insanlığa acı veren milliyetçi ideoloji zayıflar. Milliyetçilik, demokrasinin en temel öğesi olan ötekini anlama, onunla eşit ve yan yana bulunmaya karşı en kötü bir saldırı olmuştur. İnsanlığın taşıdığı komünal demokratik değerler, merkezi ulus devlet ve onun ideolojik silahı olan milliyetçiliğin ağır saldırıları altında kalmıştır.

Ulus devletlerin aşılarak konfederal sürece girmeleri yalnız dışa karşı değil, içerde de demokratik, eşitlikçi ve özgürlükçü eğilimlere ivme kazandıracak bir etkide bulunur. Özellikle milliyetçiliğin komşu halkları birbirine düşürmesi sona ererek yeni bir zihniyetin gelişmesi hızlanır. Devletler arası konfederal ilişki, dünya genelindeki küresel emperyalizmin kendi etrafında yeni bir merkezileşme yaratmasına karşı da alternatif bir siyasal model haline gelebilir.

Demokrasi ile merkezileşme birbirine zıt olgulardır

Bizim daha fazla üzerinde durmak istediğimiz konu; devletlerin gevşek siyasal ilişkisi olan konfederalizmden çok, halkların, etnisitelerin komünal demokratik değerler temelinde geçmişte kendi içlerinde pratikleştirdikleri konfederalizmin bugün güncel hale getirilmesinin nasıl olacağıdır.

Robert Oven, ***Kroptkin Prodhon*** gibi ütopik sosyalistler ve her türlü devlet karşıtı olan anarşistler, devlete karşı halkların seçeneği olan konfederasyonları öngörmüşlerdi. Avrupa için de bölgesel federasyonların federasyonu olarak ifade edilen Avrupa konfederasyonunu savunmuşlardı. Bunu da demokratik ve daha özgürlükçü bir toplum yaratmak için en uygun model olarak düşünüyorlardı.

Demokrasi ile merkezileşme tarih içinde hep birbirine zıt olan olgular olmuştur. Demokrasi mücadelesi bir yönüyle merkezi iktidarın sınırlandırılarak çevrenin ve halkın irade ve karar gücünün arttırılmasıdır. Böyle olması komünal demokratik değerlerin geriletilmesi, bu temelde hiyerarşik sistemin iktidarı merkezileştirip tekeline alması sürecine de uygundur. Merkezileşme ve devletçi toplum, komünal demokratik değerleri gerileterek kendini var etmişse; demokratikleşme de merkezileşme ve devleti gerileterek kendini var edecektir. Dolayısıyla demokrasi mücadelesi ne Atina ile başlamış ne Magna Carta belgesiyle yeni bir başlangıç yapmıştır. Merkezileşmiş devletçi tüm toplumlara karşı mücadele demokrasi mücadelesidir. Dolayısıyla kralların tanrı olmayacağını söyleyen Hz. İbrahim de demokrasi tarihinin önemli bir kilometre taşıdır. Tarih içinde irili ufaklı bu yönlü mücadeleler özü itibariyle demokrasi mücadelesidir.

Merkezileşme ve karar gücünün bir yerde toplanması her zaman toplumların ve bireyin iradesini kıran bir nitelik taşır. Dolayısıyla bir yerde demokratikleşme ve demokratik ilişkiler ortaya çıkarılacaksa karar gücünün dağıtılmış, her şeyden önce de halk tabanına verilmesi ve yayılmış olması gerekir. Bu da yetmez, halkın ve bireyin iradi ve bilinçli katılımına elverecek bir sistem oluşturulması önemlidir. Sınıflı toplum, gücü merkezileştirerek devletçi toplumu ortaya çıkarma ve böylece sömürüsünü gerçekleştirmeyi gerekli kılar. Bu güçlerin demokrasiyi anlama, yorumlama ve uygulama biçimleri de bu ufkun sınırlarında seyreder.

Temsili demokrasi pratiği ortaya çıkarmıştır ki, halkın kendini güçlü yansıttığı ve çıkarlarını koruyabildiği bir model değildir. Burjuvazi elindeki imkanlarını kullanarak bu temsilcileri etkilemekte ya da onların kendi çıkarlarının çemberi içinde kalmalarını sağlamaktadır. En kötüsü de temsili sistem büyük savaşları ve yıkımları önleyememiştir. Hatta temsilcilerden oluşan parlamento bu yıkımların aracı olmuştur. Dolayısıyla halkın katılımının sürekli olacağı bir sistem ihtiyacı doğdu. Sivil toplum örgütlerinin II. Dünya Savaşı sonrası yaygınlaşması bu ihtiyacın sonucudur. Böylelikle dört yılda bir sandığa gitmeyle sınırlı katılım sürekli hale getirilmeye çalışılmıştır. Ancak sivil toplum örgütlerinin varlığı da mevcut parlamenter sistemde birey ve halkın iradesini geliştirmesi ve ortaya koyması açısından yetersiz kalmaktadır.

Kürt Halk Önderi ***"Bir Halkı Savunmak"*** adlı kitabında *"devlet çokça işlendiği gibi çok eski ve üst toplumun temel örgütüdür. Demokratik tarzda oluşmaz. Geleneksel ve atamalarla yürütülür. Üst toplum kendi içinde demokrasi uygulayabilir. Buna üst sınıfların demokrasisi de denilebilir. Bu devlet için bir örtü vazifesi görür. Çoğu Batı cumhuriyet modelinde olan bu demokrasiler devleti esas alır. Önce devlet sonra demokrasi gelir; devlet olmadan demokrasiyi düşünemezler. Halk demokrasilerinde ise iktidar devlet hedef edinilmez. Devlet olmayı hedefleyen demokrasi kendi eliyle varlığına son vermiş olur,"* belirlemesiyle temsili demokrasinin niteliğini de ortaya koymaktadır. Temsili demokrasi, demokratik kültürün geliştiği bugünkü ortamda bile üstte kalmakta, halkın çıkarlarından uzak durmaktadır. Sivil toplumların gelişkin olması da bu niteliği fazla değiştirememektedir.

Yerel yönetimler ve özgür belediyecilik, üstte kalan ve merkeziyetçi devlet modeline benzeyen temsili demokratik modele karşı demokrasiyi tabandan geliştirecek önemli alanlardır. Günümüzde yerel yönetimler demokrasinin gelişmesinde önemli roller oynamaktadır. Ancak bunların da çok yerel kalarak ufku dar bir konumu yaşadıkları sıkça görülen bir durumdur. Merkeziyetçilik demokrasi için bir tehlikeyken, bu darlaşma eğilimi nedeniyle yerelcilik de başka bir tehlike olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu gerçekler demokrasiyi yaygınlaştıracak ve derinleştirecek bir modele ihtiyaç göstermektedir. Bu da alttan örgütlenen ve devlet modeline dayanan bir merkezileşme içermeyen demokratik konfederalizmdir. Bu devletlerin değil, toplumsal kesimlerin demokratik örgütlenme modelidir.

Toplumsal kesimler kültürel, etnik, dinsel, emekçiler ve başka kesimlerden oluşmaktadır. Bunların her biri kendi içinde örgütlenerek yerel meclislerde yer alırlar. Yapılan ortak işleri koordine eden bir koordinasyon da oluştururlar.

Tabandan bireyin katılımının bilinçli, etkin ve iradeli olması açısından bireylerin sorunlara hakim olacağı ölçülerde birimlerin öz yönetimlerinin örgütlenmesi de demokratik konfederalizm için önemlidir. Büyük üniteler, bireylerin sorunlara hakim olamadığı ölçekte olduğundan iradeli ve bilinçli bir katılıma olanak verme-

mektedir. Dolayısıyla da özgüveni olan sağlıklı, özgür ve demokratik birey ortaya çıkmıyor. Bilinçli katılımın olanaklı hale geldiği daha küçük ölçekli ünitelerde bireyin özgüveni ve ruhsal durumu toplumun demokratikleşmesi ve sağlıklı gelişiminde daha etkili hale gelir. Duyarlı ve sorunlar karşısında kendinden bir şeyler katan bireyler ortaya çıkar. Böyle bir ölçekte demokratik iradesi ve katılımı artan bireyin bilinçlenmesi de gelişerek daha geniş ölçekteki (ülke çapında veya daha evrensel konularda) sorunlar üzerinde de olumlu katkıları olacak tutum gösterebilir. Çünkü yereldeki bu bilinç onun genel bilinçlenmesinde önemli bir temel olur. Yereldeki bu demokratik örgütlenme ve katılımın dar ufuklu kalmaması açısından konfederalizm de önemli bir açılım yaptırır. Örneğin, birkaç yerel birim kendi özgünlüklerini ve bağımsız kimliklerini önemli oranda koruyarak bir araya gelip bir konfederasyon oluşturur. Böylece konfederalizm hem merkeziyetçi, toplumu boğan ve bireyin iradeli katılımını engelleyen sistemi aşarak demokrasiyi tabana yayar hem de yerel dar görüşlülüğü ortadan kaldıran bir işlev görür.

Konfederal örgütlenmede yer alan her birimin bağımsızlığı önemli düzeyde vardır

Toplumsal örgütlenmenin konfederal biçimi ve buna dayanan siyasal örgütlenmeler toplumların demokratikleşmesinde ve demokratik reflekslerin gelişmesinde daha etkili rol oynarlar. Bu sistemin her gün yeniden ve yeniden demokratik kültürü derinleştiren ve yaygınlaştıran özelliği vardır.

Demokraside fazla iddialı olan Avrupa'da bile kitlelerin siyasete ilgisi azalmıştır. Siyasete karşı bir yabancılaşma yaşanmaktadır. Hatta kitlenin ve toplumun kendisini ilgilendiren kararlara katılımı anlamına da gelen siyaset kötülenir bir konuma düşmüştür. Avrupa'da böyleyse diğer ülkelerde bu durumun daha da kötü olduğunu belirtmek gerekir. Demokratik konfederal örgütlenme siyasetin bu düzeyde kötülenmesini ortadan kaldırıp, halkın siyasete ilgisini artıracak bir olgudur. Demokratik konfederalizm, toplumun ve bireyin doğrudan muhatap olduğu konuları daha yakından takip edileceği bir örgütlenme biçimi olduğundan toplumun çoğunluğunu örgütleme potansiyeline sahiptir. Aynı zamanda bu modelin bireyleri kararlara katılım ve bu kararları takip etme durumunda olduğundan, örgütlenme ve siyasetin canlandığı bir ortam da ortaya çıkarır. Demokrasi ve demokratik kültür, katılım ve örgütlenme ile gerçekleşir ve yaygınlaşır. Dolayısıyla konfederal örgütlenme biçimi katılım ve örgütlenmeyi temsili demokrasiden daha kapsamlı sağladığından gerçek anlamda demokratik toplum yaratma olanağı verir. Mevcut temsili demokrasilerde hem sistem hem de onun örgütlenmeleri merkezden aşağıya yönelik bir örgütlenme içindedir. Piramidin en üstünde halk değil siyaset bürokratları ya da profesyonel politikacılar yer almaktadır. Bunlar da halktan kopuktur. Halktan çok devlete ve onun temel dayanağı olan kesimlere duyarlıdır. Konfederal örgütlenmede piramit tersine çevrilmiştir. Örgütlenmenin ve karar gücünün en etkili ve güçlü kesimi tabanıdır. Yine bugünkü gibi yönetimlerin hem karar aldığı hem uyguladığı bir sistem yerine, tabanın ve onun oluşturduğu yerel meclislerin daha güçlü konumda olduğu, yönetim yerine geçen koordinasyonların sadece koordine ve uygulama ile sorumlu oldukları görülür.

Konfederal örgütlenmede yer alan her birimin bağımsızlığı önemli düz0eyde vardır. Kendi örgütlenme alanlarında kendileri sorumludur. Konfederasyonlar işlevlerine göre örgütlenmelerden oluşacağı gibi coğrafi birimlerin esas alındığı bir ölçekte de oluşabilir. Her coğrafi (yerel birim) birim kendi içinde işlevleri farklı olan (kültürel, sosyal, ekonomik, siyasal) örgütlenmelerin konfederal örgütlenmesini sağlar. Etnik, kültürel kesimler, kadın, genç ve her türlü sosyal güçler konfederasyon esasına göre kendilerini örgütlerler. Kürdistan, yerel birimlerin içinde yer aldığı dört demokratik konfederal örgütlenme sahası biçiminde ele alınabilir. Yerel meclislerin yanında bölgesel konfederal meclisler de oluşur. Bunlar daha çok yereller arasında koordine, ilişki ve denetim işlevini görürler. Biz bunu bir örnek olarak verdik. Yerel ölçeklerin ve bunun üst örgütlenmesi ve koordinasyonu olan demokratik konfederasyonların nasıl şekilleneceği tartışmalarla ortaya çıkarılır. Kadın, gençlik ve diğer kesimler kendilerini örgütleyerek bu konfederasyonların en etkin gücü olabilirler. Bunlar demokrasiyi toplumda etkin kılacak, dinamizm ve ruh kazandıracak önemli güçtürler. Toplumu demokratikleştirmede rol oynayacak, yine bu demokrasiyi zenginleştirip derinleştirecek tüm kesimlerin örgütlenip demokratik konfederalizm içinde yer almaları da önemlidir.

Başkan Apo'nun demokratik konfederalizmle ilgili pasajlarının anlaşılması açısından burada belirtmekte yarar var. "Bütün bunlar (ortaya konulan demokratik örgütlenme ve sonuçları kastediliyor) sorunların çözümü için bir yol gösterir. Benim sosyalizm anlayışım şu: Reel sosyalizm dahil, devlete dayanan bir sosyalizm anlayışını doğru bulmuyorum. Benim demokratik konfederalist anlayışım budur. Demokrasiyi geliştirmeden sosyalizm olmaz. Sovyet hegemonyacılığı ile tutmadı. Sovyetler Sümer rahip devleti gibiydi. Çin de öyle. O yüzden ABD karşısında tutunamıyorlar. Ortadoğu'nun mevcut durumu ne üstten ABD'yi ne de alttan halkı kabul eder. Yönetimler bu arada sıkışmışlardır. Bunlar ya kendilerini dönüştürürler ya da ABD'nin baskısı karşısında ezilirler. Yeni bir milliyetçi dalga nasıl geçmişi kaybettirdiyse, bugünü de kaybettirir. Burada demokratik konfederalizm ilaç gibidir.

ABD milliyetçiliği kışkırtıp bir yüzyılın kaybına yol açabilir. Milliyetçilik bir yüzyılı kaybettirdi, bu yüzyılında kaybolmaması için demokratik konfederalizmi tabandan örgütlemek gerekir. Bu ana çizgidir. Demokratçılığa dayanan sosyalizm olmalı. Bunun özü daha önce program için açtığım altı maddedir. AB demokratikleşiyor, Türkiye demokratikleşiyor, Kürt hareketi demokratikleşiyor. Yanlış anlaşılmasın, Türkiye konfederalizm olsun demiyorum. Üniter yapısını koruyarak demokratik bir cumhuriyet olsun diyorum. Talabani-Barzani devleti yerine Kürdistan Demokratik Konfederalizmi diyorum. Bu, Türkiye Cumhuriyeti ile dost olmalı. Demokratik Konfederalizm Kürt milliyetçisi değildir. Milliyetçi devletçilikten uzak durulması, demokratik ulusçuluğa önem verilmesi ve AB sürecinin bir sentez olarak algılanması gerekir. Bu temelde halkın seferber olmasını istiyorum.

Ortadoğu ve hatta bütün dünya halkları için geçerli çözüm demokratik konfederalizmdir. Demokratik konfederalizm devlet olmayan, demokratik ulus örgütlenmesidir. Demokratik konfederasyon azınlık örgütlenmesidir; kültür örgütlenmesi, dini örgütlenme, hatta cins örgütlenmesi ve buna benzer örgütlenmelerdir. Buna demokratik ulus ve kültür örgütlenmesi diyorum. Her köyde demokratik bir komün çıkar. Her kültürel örgütlenmenin ve diğerlerinin tümünün birleştirilmesi konfederasyondur. Bu, çizgi olarak yansıtılmalı. Buna devlet olmayan demokratik konfederasyon diyorum. Bunun tarihi örnekleri de var. Daha önce Atina demokrasisi vardı. Sümerlerde de benzer bir örgütlenme vardı. Savunmamda bunları açmıştım. Avrupa konfederalizmi doğuyor. Ortadoğu konfederalizmi de olabilir. Kürtler için de Ortadoğu'da Kürt konfederalizmi uygundur. İsrail ve Filistin kendi aralarında demokratik konfederalizmi oluşturabilirler. 22 Arap devleti, kendi arasında demokrasiyi gözeten demokratik konfederalizm olabilir. Türkler kendi aralarında Türk demokratik konfederalizmi kurabilir. Bütün Türkleri tek devlet bayrağı altında toplayamazsınız. Çünkü hepsi milli devletlerdir. Ancak kendi aralarında demokratik konfederalizm olabilir.

"Milliyetçilik her zaman halkın demokrasi bilinci ve demokratik örgütlenme eksikliği üzerinde kendini örgütler. Bir halk örgütlenmesine dayanarak değil, egemen sınıfların kendine yakın kesimleri örgütlemesine dayanarak kendisini var eder. Halkın örgütlenmesi zayıf olduğu zaman kendi örgütlenmesini etkin kılar ve toplum üzerinde hakim olur. Çünkü halkın tek güç kaynağı örgütlenmesidir. Bunu da en iyi biçimde demokratik federal örgütlenme temelinde yapar."

Kürtler için de uygundur. Kürtler kendi içinde, sınırlara dokunmadan, kendi aralarında Kürt demokratik konfederalizmi kurabilirler. Bütün Kürdistan parçaları, sınırlara dokunmadan, sınırları engel yapmadan, sınırları bir köprü olarak görüp demokratik konfederalizmi geliştirebilirler. Kürtler kendi aralarında siyasi, kültürel ve politik ilişkiyi sağlarlar. Amaç sınırları yıkmak değil, köprü yapmaktır. Bunun kimseye zararı yoktur. Bu yapılmazsa kan deryasına döner. Kürtler kanlı bir süreçten ancak böyle kurtulabilirler. Kansız Kürt demokrasisi böyle gelişir. Aksi halde Filistin-İsrail benzeri kanlı süreç yaşanır. Bu çözüm Kürt milli devleti etrafındaki boğazlaşmayı önler. Bunun için ulus devletlerin demokrasiye açık olmaları tek şarttır. Kürtlerin demokratik bir ulus olmalarına karışmayacak, uzlaşacak. Bu muazzam kazançtır. Türkiye, İran, Suriye ve hatta Kürt devletçiği de buna engel olmamalıdır".

Etnisite tarihin en özgür ve canlı birimidir

Kürdistan özgürlük hareketi PKK öncülüğünde özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kararlı bir halk ortaya çıkardı. Ne var ki bu halkın yeterince örgütlenmediği ve demokratik kültürün derinleştirilemediği de diğer bir gerçektir. Bunun örgütlenme tarzı ve modeliyle ilişkisi vardır. Halkı sorunlara yabancılaştırmayarak bizzat politikanın öznesi haline getiren bir örgütlenme gerçekleştirilemedi. Politika belirleyerek halktan destek isteyen ve uygulamayı da kendisi yapan bir model, halkın politikaya ilgisini yükseltemez. Amaç, program ve izlediği politika doğru olsa bile, örgüt modeli halkı katan, örgütlenmeyi esas alarak tabana dayandıran nitelikte olmazsa, örgütlenme gelişemeyeceği gibi, doğal olarak demokratik kültür ve demokrasi de gelişemez.

Demokratik konfederalizm aynı zamanda demokratik uluslaşmadır. Ulusu pazar etrafında örgütlenen bir birlik ve toplumsal form olarak görmek yanılgıdır. Bu tanımlama burjuvazinin kendini ve ulus devleti meşrulaştırmasıdır. Ne yazık ki sosyalistler de bu tezi esas almışlardır. Halbuki etnisite tarihin en özgür ve canlı birimidir. Eğer uluslaşma etnisitenin, halkların, bireylerin birbirleriyle sıkı ilişki ve ortak çıkarlar etrafında örgütlenmesiyse, toplumun konfederal biçimde gelişliğine ve derinliğine tümüyle örgütlenmesi o toplumu demokratik ulus haline getirir. Uluslaşma bu biçimiyle daha kapsamlı ve yoğun hale gelmiş olur. Demokrasiyi, eşitliği, adalet ve imkanlarını paylaşan demokratik ulus haline gelinir.

Demokratik konfederal örgütlenme hem yerel sorunlar (ekonomik, sosyal, kültürel) için örgütlenmeyi derinleştirir hem de ulusal sorunları milliyetçi olmayan temelde çözme mücadelesi içine girer. Demokratik örgütlenme ve kültürünü geliştiren bir toplum dilinin, kültürünün, kimliğinin yasaklanmasının gelişmesi önüne engel konulmasını kabul etmez. Demokratik örgütlenme ve kültür temelinde uluslaşmış toplumların mücadele gücü ve azmi daha da yüksektir. Bunun için daha önceleri uluslar açısından ilk önce demokratik devrimden söz ederlerdi. Bu demokratik devrim demokratik kültürü ve demokrasiyi geliştiren bir örgütlenme ile daha da derinleştirilirse bu, gerçek anlamda demokratik ulus olur. Savunma ve mücadele mekanizması da çok güçlenmiş olur.

Konfederal örgütlenme ulusal kimliği soyut olmaktan çıkarır, onu daha da somut ve herkese mal eder hale getirir. Çünkü demokratik konfederalizm bireylerin ve yaşanan yerin kendini ulusal kimlik içinde görmesine katkıda bulunur. Kendi yaşam ve kültürünün ulusal kimliğin kopmaz parçası olduğu bilincine varır ve bu değerlere daha bilinçli sahip çıkar. Ulusal birliğe ise hiçbir biçimde olmayacak düzeyde güç katar. Köyü, şehri, bölgesi ve bundan yola çıkarak da tüm ulusla organik bağ içinde olur. Kültür ve duygu bağını en somut hale getirir. Tarihte birliği dağıtılmış, kendisi olmaktan uzaklaştırılmış, birbirine yabancılaşmış Kürtler için en iyi ilaç demokratik uluslaşmadır. Demokrasi ve demokratik örgütlenme her bakımdan toplumun yoğunlaşmış halidir. Demokratik örgütlenme ve demokrasi gelişmemişse o toplum dağınık ve yoğunluğu olmayan niteliktedir.

Demokratik konfederalizm bu niteliğiyle inkarcılık ve sömürgeciliği boşa çıkaracak bir halk gücü ve örgütlenmesi anlamına gelmektedir. Yaşamın her alanını kapsayan ve cevap veren örgütlenme olduğu için inkarcı, sömürgeci egemenlik ve baskıyı işlemez hale getirir. Devletin kurumlarının gerekli olmadığı alanlarda kendi örgütlenme ve kurumlarını geliştirir. Kürt sorununu ve irade olmasını kendi cephesinden çözen bir düzey ortaya çıkarır. İnkarcı politikaları anlamsız hale getirerek demokratik çözüme zorlar. Demokratik konfederalizmin Kürdistan ve Kürt halkı açısından böyle bir rolü de vardır. Tabii ki bunun işlemesi açısından inkarcılığın, inkarcılığı ayakta tutan zor sisteminin ve bunun özel savaş yöntemlerinin terk edilmesi gerekir. İnkarcılığın bugün olduğu gibi anlamsız hale gelmesine rağmen, eski yöntemlerde ısrarlı olunursa, demokratik ulusun en doğal hakkı olan meşru savunma yapması da gündeme girer. Demokratik konfederalizm bu durumda kendi meşru savunmasını örgütler, diğer meşru savunma güçlerini de destekler.

Demokratik konfederalizm, Kürdistan'daki bir devletçikle Türkiye devletinin konfederal bir birlik oluşturması değildir. Kürt sorununun çözümünde ön açıcı bir yoldur denilirken kastedilen bu değildir. Kürt halkının ekonomik, sosyal, kültürel ve tabii ki siyasal örgütlenmesinde engel oluşturulmasın ve bu temelde şiddete, bastırmaya ve inkara dayanmayan bir çözüm bulunsun, denilmektedir. Böyle bir çözüm için Kürt halkının örgütlenmesi ve iradesi önemlidir. Ancak sancısız ve acısız olması açısından Türk devletinin inkara, şiddete ve imhaya değil, demokratik yaklaşıma ve demokrasiye duyarlı hale gelmesi de önemlidir.

Demokratik konfederalizm milliyetçilik ya da dış güçlere dayanarak değil, halkın örgütlenmesi ve gücü ile çözümü dayatan potansiyele sahiptir. Milliyetçilik halkı esas almadığından dış güçlere dayanmaya yönelir. Konfederal biçimde örgütlenmiş bir Kürdistan, milliyetçiliği silah olarak kullanmadan sorunu çözme gücüne ulaşır. Dolayısıyla dış gücün desteğine ihtiyaç duymaz. Uluslararası demokratik kamuoyu ve onun moral desteği önemlidir, ama örgütlü bir halk kendi gücüne dayanarak sorunu çözebilir. Dünya koşulları ve mevcut siyasi konjöktür de böyle bir çözüme uygundur. Bu çözüm devlet olmadan, ona gerek kalmadan Kürt halkının siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak kendini irade yapması ve bu alanlarda özgürlüğünü yaşamasıdır. Milliyetçilik her zaman halkın demokrasi bilinci ve demokratik örgütlenme eksikliği üzerinde kendini örgütler. Bir halk örgütlenmesine dayanarak değil, egemen sınıfların kendine yakın kesimleri örgütlemesine dayanarak kendisini var eder. Halkın örgütlenmesi zayıf olduğu zaman kendi örgütlenmesini etkin kılar ve toplum üzerinde hakim olur. Çünkü halkın tek güç kaynağı örgütlenmesidir. Bunu da en iyi biçimde demokratik federal örgütlenme temelinde yapar.

Kendisini demokratik federalizm temelinde örgütleyen bir halk, iktidar zihniyetine dayanan milliyetçiliğe, iktidar ve devlete ihtiyaç duymadan Kürt sorununun demokratik çözümünü hedefler. Demokratik konfederal örgütlenmesinde derinleştirdiği demokratik kültür ve örgütlenmesiyle komşu halklarla kardeşçe yaşa-

masını bilir ve bu yaşamı bu halklara da öğretir. Özcesi demokratik konfederal bir örgütlenme ile özgür Kürdistan'ı yaratmak, Kürt sorununu milliyetçilik ve devlet özlemleri duymadan çözüme götürme gücü ve mücadelesi demektir. Böylece Kürt sorunu Kürdistan'ın diğer parçaları ile konfederal bir ilişki içinde daha köklü çözüme kavuşur. Sınırları değiştirmeden Kürt halkının doğal hakkı olan sosyal, kültürel ve ekonomik ilişki kurma sorunu böylece karşılanmış olur. Dolayısıyla Kürtler bölge ülkelerinin birbiriyle ilişkisini güçlendiren köprü haline gelir. En önemlisi de demokratik birikimi ile tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde etkin rol oynarlar. Ortadoğu'da demokratik konfederalizmin temeli haline de gelirler. **Ç**ağımızın genel eğilimi ulus devletlerin aşılmasıyken, Kürtler böyle bir konfederal ilişkiyle Ortadoğu'da çatışma değil, barış köprüsü rolü oynayarak 21. yüzyıla damgalarını vurabilirler. Zaten 20. yüzyılda Ortadoğu'da hangi halk demokraside öncü ve etkin olursa, 21. yüzyıl, Ortadoğu'da onun yükselişine tanıklık edecektir. Tarih, demokratik halk gücü oluşturanlara yürü ve rolünü oyna diyecektir.

Kürt sorunu Kürdistan'ın diğer parçaları ile konfederal bir ilişki içinde daha köklü çözüme kavuşur. Böylece sınırları değiştirmeden Kürt halkının doğal hakkı olan sosyal, kültürel ve ekonomik ilişki kurma sorunu böylece karşılanmış olur. Dolayısıyla Kürtler bölge ülkelerinin birbiriyle ilişkisini güçlendiren köprü haline gelir. En önemlisi de demokratik birikimi ile tüm Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde etkin rol oynarlar. Ortadoğu'da demokratik konfederalizmin temeli haline de gelirler.

Konfederal bir ilişki bölge ülkelerinin de zararına olmaz. Tabii ki şu andaki milliyetçi ve inkarcı tutumlar bu tür ilişkiden korku duymaktadır. Ne var ki bu ilişki hem Kürtlerin hem bölge ülkelerinin ortak çıkarınadır. Tüm halkların çıkarına olan tek çözüm de budur. Kürtler için en doğru ve geliştirici olan da böyle bir konfederalizmi işler hale getirmek olacaktır.

Şu anda KONGRA GEL böyle bir konfederasyonun alt yapısını ve zihniyetini hazırlamaktadır. Tüm parçalar özgür ve demokratik bir ortamda böyle bir ilişkiyi sağlamak için güçlerini birleştiriyor ve tüm parçalar için moral, güç ve mücadele enerjisi ortaya çıkarıyorlar.

Dünyada sınırlar aşılıyor. Ülkeler de dünyadaki gelişmelere ayak uydurmak ve güç olmak için komşu halklarla birçok konuda ilişki geliştiriyor. Siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel alanda konfederasyonlar oluşuyor. Bu gelişmeler zorunluluktan çok, ihtiyaç ve daha iyi ekonomik, sosyal ve kültürel yaşama ulaşmak için gerçekleştiriliyor.

Böyle ilişkilere ve demokratik konfederasyona en fazla da Ortadoğu'nun ihtiyacı var. Bölgede binyıllardır bir arada yaşayan, ama düşman haline getirilen halklar gerçeği var. Bu halklardan kaynaklanan bir sonuç değildir. Daha fazla da Batı kaynaklı milliyetçilik ve ulus devlet yapılanması bu durumu ortaya çıkarmıştır. Ekonomik, sosyal ve kültürel gerilikler de bu nedenledir. Dolayısıyla Ortadoğu'daki bütün hastalıklar için ilaç, demokratik konfederasyondur.

Ortadoğu tarihsel olarak birbirini bütünleyen bir coğrafyadır. Katı sınırlar onun gücünü, yüreğini, beynini, duygularını; geçmişini, güç kaynaklarını parçalamaktır. İnsanlık ve uygarlık yaratan coğrafyayı çok katı sınırlara bölmek harakiri yapmaktır. Bunun hiçbir halka yararı olmaz. Bölge zaten tarih boyunca doğal bir federasyondur. Coğrafyası ikiye bölündüğü tarihler olmuştur, ancak üçe, beşe, ona bölündüğü görülmemektedir.

Ortadoğu'da her şeyden önce milliyetçiliği zayıflatacak, kıracak bir adım gereklidir. Bu da demokratik konfederalizmdir. Böyle bir siyasi organizasyon gerçekleşirse milliyetçilik yerine dayanışma gelişecek, Ortadoğu'nun tarihi değişecektir. Eğer konfederalizm gerçekleşirse bu kısa sürede AB gibi bir organizasyona dönüşür. Belki bugün federasyon zordur. Mevcut önyargılar şimdi buna imkan vermiyor. Ancak belirli bir ilişki düzeyi yakalanırsa tüm ülkeler ilişkinin daha da geliştirilmesini isteyemeye yönelecektir. Çünkü Ortadoğu halklarının ortak yanları çoktur.

I. ve II. Dünya Savaşı'nı yaşayan ülkeler birlik kurabiliyorsa, bir başlangıç yapıldığında böyle bir şey burada daha kolay gelişir. Ortadoğu'da bunlar olmaz, demokratikleşme gelişmez düşüncesi dış güçlerin, Batı'nın empoze ettiği ve bizim de düşüncesizce kabul ettiğimiz bir varsayımdır. Ya da gerici, otoriter ve kabuk hale gelmiş iktidarlara bakarak böyle bir değerlendirme yapmak doğru değildir. Yakın bir gelecekte tabanda ve tavanda neden birlik kurmuyoruz eğilimi tüm ülkelerde gelişecektir. Dış güçlerden bunu engellemeye çalışanlar olsa da yaşamın öğrettikleri aklıyla düşünenleri bu noktaya getirecektir.

Ortadoğu'da büyük coğrafya bütünlüğü sağlayanlar ve çağa ayak uyduranlar her zaman büyük güç olmuşlardır. Eğer emperyalist ve sömürgeci emeller beslemeden bir birlik ortaya çıkarsa bu birlik, dünyada yeni bir ekonomik, siyasi ve kültürel güç olacaktır. Ortadoğu'da gerçekleştirilecek böyle bir organizasyon eğer yerelde halkın güç olacağı ve katılım göstereceği diyalektik birliği yakalayabilirse, yani tüm Ortadoğu'da halkı güç yapan demokratik federalizm yaygınlaştırılırsa, çok çarpıcı bir uygarlık hamlesi ortaya çıkacaktır.

Ortadoğu'da komünal demokratik değerler güçlüdür. Bu değerler özgürlük ve eşitliğe önemli bir zemindir. Dikkat edilirse bilinen eski tüm toplumcu hareketler bu coğrafyada çıkmıştır. Tek tanrılı dinler zaten toplumcudur, çıkışları özgürlükçüdür, eşitlikçidir ve adalet istemektedirler. Eğer bireysel özgürlükler bu toplumculukla dengeli hale gelirse; Ortadoğu demokrasinin komünal ve eşitlikçi değerler üzerine oturduğu güçlü ve çekici bir coğrafya haline gelir. Avrupa'daki çıkarcı, bencil ve nalıncı keseri gibi daha çok üst toplumun çıkarına yontan bir demokrasiye gerçek anlamda alternatif ve sentez olan halkın demokrasisi ortaya çıkarılır.

Ortadoğu'da çıkarcılık Avrupa kadar güçlü değildir. Öyle çok fazla rekabet edecek bir konumları da yoktur. Dolayısıyla bu konfederasyon kurmayı engelleyecek etkenler düşünüldüğü ya da söylenildiği gibi fazla değildir.

Türkiye'nin AB'ye girmesi böyle bir konfederasyonun Türkiyesiz olmasını gerektirmez. Siyaset bir çözüm yolu bulur. Hatta AB'ye alınmak istense bile, Türkiye ile böyle bir konfederasyon ilişkisi için özel bir formül bulunması Avrupa'nın da işine gelir.

Böyle bir proje Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi'ne alternatif mi olacaktır? ABD'nin kendine bağlı böyle bir proje gerçekleştirmesi zordur. ABD'ye bağlı böyle bir coğrafya yaratmaya çalışmak boştur. Eğer ABD ile kavgalı olmayacak demokratik ve özgürlükçü bir Ortadoğu kastediliyorsa; bu, zaten Ortadoğu halklarının da isteğidir. Yakın bir zamanda böyle bir Ortadoğu da gerçekleşecektir. ABD müdahalesi ve başka etkenler de böyle bir süreci hızlandırma rolü oynayabilir. Zaten ABD'nin müdahalesi demokratik güçlerin ve halkların daha fazla sorgulayıcı yaklaşmasını beraberinde getirmiştir. Demokratikleşmeye ve özgürlüğe ihtiyacı halklar da derinden duymaktadır. Ancak bunun yanında ABD'ye tepki de gelişmektedir. Dolayısıyla doğal olarak ABD'nin istediği bir Ortadoğu projesinin değil de halkların daha çabuk benimseyeceği demokratik Ortadoğu konfederasyonunun gerçekleşme şansı yüksektir.

Demokrasi, Türkiye dahil tüm Ortadoğu halklarının kapısına dayanmıştır. Başta Kürt halkı olmak üzere halkların mücadelesi demokrasinin gelişmesinin zeminini önemli oranda yaratmıştır. Artık mevcut iktidarlar yalnız dış güçlerle çatışma içinde değil, bundan daha fazla da kendi halkı tarafından kabul edilmeyen bir durumdadır. Dolayısıyla demokrasiden artık kaçınılamaz. Eğer dogmatizm ve kabuk bağlayan iktidarlar aşılırsa, bu coğrafyada demokrasinin gelişmesinin kaynakları fazlasıyla vardır.

Ülkelerin demokratik bir konfederasyon örgütlenmesine gitmesi hepsinin çıkarınadır. Bu organizasyon tabii ki ancak Kürtlerin özgür olduğu ortamda uygulanabilir. Özgür Kürdistan sınırların değişmesini de, federasyonu da gerektirmiyor. Yukarıda izah ettiğimiz biçimde inkarcı ve imhacı yaklaşım terk edilir ve Kürtler kendilerini tamamen örgütleme özgürlüğü kazanırsa, demokratik Türkiye, özgür Kürdistan gerçekleşir. Bu, diğer Kürdistan parçalarında da benzer gelişme anlamına gelir. Bu sorunu çözen ülkeler demokratik konfederal bir siyasi birlik kazanabilirler.

8 MART KADIN KİMLİĞİNE SAHİP ÇIKMA GÜNÜDÜR

Baştarafı sayfa 14'te

Kadın kurultayında modeli ve anlayışı netleştirilecek olan Koma Jınen Bılınd, ihtiyaçlar üzerinden özgün örgütlenen kadın örgütlerimizin (PAJK, YJA STAR, ÖKB ve KONGRA GEL bünyesinde örgütlenen kadın çalışmaları) ortak bir zeminde buluşarak birbirini tamamlaması ve ürünlerini paylaşması ihtiyacı ile örgütleniyor. İdeolojik, siyasal, örgütsel, hatta askeri boyutta önemli deneyim sahibi olan kadın hareketi, mücadele sorunları açısından da incelenmeye değer pratikler yaşamıştır.

Savaş zemininde, erkeklik olgusunun en çıplak gerçekleriyle karşı karşıya kalan kadın örgütlülüğü bir yandan düşmana karşı savaşırken, diğer yandan bu gerçeklikle çatışarak gelişti. Erkeğin en etkili iktidar alanı olan askerlik ve siyasette alternatif bir örgütlenme olan kadın hareketinin gelişimi, hiçbir zaman erkek tarafından sindirilemedi. Savaşın zor koşullarına rağmen, bir de erkeğin kendi elindeki avantajları kullanarak oluşturduğu zorluklar, büyük bir iradi gücü gerekli kılıyordu. Devletçi iktidarcı zihniyetin örgüt içerisinde ve savaş ortamında şekillenen biçimi, örgüt bütünlüğü adı altında kadına egemen erkek sınırlarını dayatırken, fiziksel kayıplarla birlikte derin ruhsal kırılmalar yaratan şiddetli çatışmalar, yanıltmalar hiç kesilmeyen bombardımanlar gibiydi. Kadını kendi sınırlarına çekmeye çalışan erkeğin bu dayatmasına karşı, büyük direniş süreçleri yaşanıldı. Ancak erkeğin örgütsel araçları hep kendi lehine kullanması, kadının çok zorlu yaşamasına sebep oldu. Çatışmaları arttıkça, güvensizlik derinleşti ya da irade gösteremeyen ve öz tercihini uzun özgürlük mücadeleleri üzerinden geliştirmeyen kadınlarda mücadele azminin tükenişini getirdi. Farkında olsun olmasın, kadın hareketinin özgür gelişimini engellemek, erkeğin özgürlük değerleriyle karşı karşıya kalmasını ortaya çıkardı. Bir Özgürlük hareketinin üyeleri de olsa, erkek gerçeğinin kadın karşısında egemenliğe sarılan duruşu, özgürlük için belirlenen sınırları çarpıcı bir gerçeklik olarak açığa çıkardı. Bu bağlamda kadın özgürlük sorununun öz güce dayalı olarak gelişmesi çok önemlidir. Bu temel bir doğru olarak belleklere oturmuştur. Koşullar değiştikçe yaklaşımlar biçim değiştirdi, ama anlayışların özü değişmedi. 'Erkeğin sınırları aşılamaz' anlayışı her seferinde farklı tarzlarda, farklı gerekçelerle dayatılsa da, uygarlığın kadın özgürlüğüne karşı kendini dayatması olarak korkunç bir hırsla var oluyor. Buna karşılık, kadın hareketinin bu sorunu giderek çok daha derinlikli çözümleme ve tutumlarla ele alınmasının gerekliliği açıktır.

Erkek egemen zihniyetin bir sistem olduğu ve salt erkek cinsinin değil, tüm toplumsal kesimlerin kendilerine biçilen toplumsal roller üzerinden sistemi yaşamsallaştırdığı bir gerçektir. Kadın özgürlük sorununun kaba redle ele alınamayacağı, çok köklü ve yaşamsal bir sorun olduğu, dolayısıyla istem, heyecan ve redlerin varolması kadar, bilinç, gerçekçilik ve alternatifleri de var etmek gerektiği, sadece teorik bir doğru değil, yaşanarak ortaya çıkarılan pratik bir gerçeklik olarak bilince çıkarıldı. Erkek egemen sisteme karşı mücadele ederken, erkeğin mücadele araçlarını kullanmanın erkeğe benzeşmeyi yarattığı; devletçi iktidarcı zihniyetten arınmayan kadının ne kadar güçlü olursa olsun, kadın özgürlük mücadelesine zarar verdiği pratik olarak yaşandı. Bunun yanında güç kavramının kadın ve erkekte çok farklı ifadelere kavuştuğu, yaşamsal deneyimlerle daha somut olarak açığa çıktı. Zihniyette erkekten kopamayan kadın, özgürlükte ne kadar kararlı olursa olsun, gelip dayandığı nokta erkeğe benzeşme oluyor ki, adı kadın özgürlük mücadelesi de olsa, özünde kadının doğal özünü kemiren tahribatlar yaratıyor. Bu sebeple 'kadınlığı biyolojik değil, toplumsal bir olgu' olarak değerlendirmek ve zihniyet dönüşümü temelinde, kadının doğal özünü yaşatmayı esas almak önemlidir.

Özgürlük mücadelesinin çok uzun vadeli olduğu, kırılmaların, kayıpların yaşanacağı her zaman ifade edilse de bedende, duyguda, düşüncede bunları yaşamanın acısı, kadınlara çok hayati deneyimler kazandırıyor. Doğru stratejiler, doğru teoriler belirlemek ne kadar gerekli ve hayati ise bunları yaşayarak ortaya çıkan sonuçlarını doğru değerlendirmek de o kadar önemli ve hayati. Toplumsal mücadele kapsamına sahip olan kadın kurtuluş ideolojisini şiddetli savaş ortamında, dört taraftan baskı altında olan Kürt halkı içerisinde ve hala namus cinayetlerine kurban edilen Kürt kadınları ve Ortadoğu kadınları ile gerçekleştirmiş olmanın daha çelişkili, daha çatışmalı bir mücadeleyi ortaya çıkardığı açıktır. Bu mücadelenin bizi getirdiği nokta, hem egemen sistemi hem de kadınların da dahil olduğu tüm toplumsal kesimlerin rolünü daha kapsamlı ve derinlikli sorgulayabilecek, bunların alternatiflerini geliştirebilecek zeminlerin oluşturulmasıdır. Bu konuda önemli bir misyona sahip olan PAJK, Ortadoğu kadınının 'ideolojik tutsaklığına' karşı, alternatif bir yaşanma espirisiyle, yaşamı sosyal, siyasal, kültürel, ahlaki, pratiksel ve diğer boyutları ile yeniden ele almayı esas almakta, bunun araç, yol, yöntem, arayışlarını geliştirmekte. Verili olanların kadına ait olmadığı, kadının öz ihtiyaçlarını karşılayabilecek, doğasına, duygu ve düşünce dünyasına aykırı olmayacak yöntem araç ve zeminlerin yaratılmasının bir ihtiyaç olarak gelişmesi, bunun üzerinden tartışmaların gelişmesi, daha doğal bir gelişim seyrini yakalamanın imkanlarını da oluşturuyor. Bu, bir arayış süreci olarak esnek yaklaşım temelinde çeşitli seçeneklerin yaratılması, bunların denenmesi, sonuçlarının değerlendirilmesi, olmazsa yeniden denemelerin yapılması biçiminde kadının kendi yaşam, örgütlenme, mücadele tarzını oluşturma süreci olacaktır. Örgütlülüklerin kapsamı geliştikçe ortaya çıkan iktidar gücü, kadın ortamını adeta zehirlemekte. Bunun zemin bulmaması için, iyi niyetli yaklaşım ve doğruları tespit etmenin yeterli olmadığı yaşanan pratiklerden yola çıkarak bilince çıkarılan bir olgudur. Bu temelde sorumluluğun tüm yapıya dağılmasını sağlayabilecek, bireyin aktif ve verimli katılımını teşvik edebilecek ve sınıflandırmayı engelleyebilecek yatay işleyiş sistemlerine ihtiyaç vardır. Yaşamın ihtiyaçları değiştikçe, oluşan tarzlar da değişecek, gelişecektir. Diğer önemli bir ihtiyaç da, kadının kendi yaşam alanlarını oluşturabilmesi için bağımsızlığını koruyabilmesinin önemidir. Bağımsızlığını koruyamayan kadın, erkeklik olgusu karşısında çok çabuk teslimiyete gidebiliyor ve bundan sonrası kadınlık adına tam bir facia oluyor. Kadının bağımsızlığını sağlaması ve bunu koruması, erkeğin dışlanması üzerinden dar bir cins kurtuluşu yaklaşımı değildir. Erkek egemen sistemin günlük olarak gelişen ideolojik, fiziksel, ruhsal saldırılarından korunarak, kendini bulma, kendi özgünlüklerini yaşatma, toplumsal yaşama kadının doğal yapısı ile katılım sağlama imkanıdır. Mevcut egemen sistem karşısında bu sadece kadının değil, tüm toplumsal kesimlerin ihtiyacıdır. Sistemin kadın karşıtı yapısından kaynaklı olarak, bu bağımsız zeminin kadınlar tarafından geliştirilmesi ve yeni yaşam alanlarının kadınlar tarafından oluşturulması, tüm toplumsal dokuyu derinden etkileyecek, giderek egemenlik sınırlarının aşılmasını sağlayacaktır. Bu anlayışla örgütlenen PAJK'ın ilk devresine bu temeldeki tartışmalarla başlandı ve gelişen iddia, güven ve derinlikle ilerlemekte. Kuşkusuz ideolojik üretim ve gelişim, siyasal, sosyal, kültürel ve meşru savunma alanında örgütlenen kadın yapılarının gerek görüş ve önerileriyle, gerekse de pratik uygulama gücü olmaları ile beraber somutlaşacaktır. Bu temelde kadın kurtuluş ideolojisi üzerinden hareket eden örgütlerimizin birbirini tamamlama anlayışı üzerinden ortaklaşacağı Koma Jınen Bılınd örgütlenmesi, yaşanan pratiklerden doğru sonuçlar çıkarılır, yeni bir iktidar alanı haline gelmez ve bu temelde kadın bakış açısı üzerinden gelişen bir örgüt modeli haline gelirse, kadının çok kapsamlı bir yaşam alanı gerçekleştirilmiş olacak. Bunu başarmanın tüm avantajlarına sahip iken, sorumluluğu da özgürlük adına hepimizindir.

8 Mart'ta Kürt kadınları olarak gelişim seyrimizi gözden geçirirken, kadınla derin ve anlamlı bir yoldaşlığın sahibi olan, demokratik ekolojik cinsiyet devrimi temelindeki yeni paradigmanın yaratıcısı önder Apo'nun esaret koşullarında olması buruk duygular yaşamamıza sebep olmakla birlikte, komplocu erkek egemen sisteme karşı bir direniş ve diriliş mekanı olarak cevap geliştirmek, Önderlikle olan bağlarımızı daha güçlü kılmakta, aradaki mesafeleri azaltmaktadır. Özgürlük zemini geliştiği oranda bu mesafeler daha da daralacaktır. 8 Mart'ın tüm kadınları buluşturan, aynı duyguları yaşatan zemini, başta kadınla derin bağlar kuran özgür ruhlu insanlar olmak üzere tüm insanlığı kapsayabilecek sevgiler içerdikçe, kadın özgürlük mücadelesi toplumsallaşacak ve kalıcı özgürlük zeminleri yaratılacaktır.

Baharın yenilenen, yenileyen ruhuna eşlik ederek, kadına yaşam hakkı tanımayan, kendine yabancılaştıran, insanlığı savaş ve katliamlarla karşı karşıya bırakan ve dünyamızın geleceğini tehdit eden zihniyete ve bunun sahiplerine karşı kadın eksenli değerler olan barış, demokrasi, ekolojik dengenin bir parçası olarak doğal yaşamda kararlaşmak ve bu temelde 8 Mart'ı kutlamak, gelecek 8 Martları daha güzel kılmak için çok gerekli ve anlamlıdır. Tarihin en eski toplumsal çelişkisi, en eski toplumsal yapının içerisinde dipten gelen dalga misali çok şiddetli ve sancılı ilerlerken, ortaya çıkan kazanımları, tüm kadınlarla paylaşmanın heyecanı ve coşkusuyla sevgi dolu, barışçıl ve özgür yarınlara kavuşma umudu temelinde, tüm kadınları 8 Mart'ını kutlarız.

4 Mart 2005.

ANTİ APOCULUK II. BÖLÜM

TÜM ZAMANLARI YAŞAMA ONUN BİLEŞKESİ OLMA

Özgür Kadın Toplum Arayışına Doğru...

Çocukluk özgürlüğün yaşıtı sayılır. Henüz toplumun kültürel gelenek kodları zihniyetine kodlanmadığından, çocukluk, kural, ölçü, doğmalar, gelenekler vb uzaktır. Aynı zamanda bu gerçeklik bize ilk elden özgürlüğün kriterlerini verir. Tasasız, kuşkusuz, güven ve güvence kavramlarının farkında değildir henüz. Ana ona gereken her şeyin doğasıdır aynı zamanda. Anadan kasıt analığın bir sistem anlamında karşılıksızlığa dayanan kendinden verme ilkesidir. Göbek bağı ile emzirme arasındaki doğal bağ, beklenti kavram ve olgusunun hiç karşılıksız gerçekleşme anı ve sürecidir. Kendinden verme ile beklentisizlik özgürlüğün yaşam atmosferi olarak somutluk kazanır. Bu düzlemde özgürlük, soyut bir kavram değildir. Hatta ideal ya da hayal değildir. Kadın ya da ana sistemi böylesi kavramların gerçekleşme ya da yaratma zemini olmaz. Bu, analık sisteminin doğasına ters düşer. Ki zaten böylesi bir beklenti içinde olmak, ana sisteminde yaşamamışlığı ifade eder. Eril zihniyetin bunu ilk bakışta anlaması elbette beklenemez. Eril sistemde yaşamın akıl almaz dogmaları ya da başıboşluğa iten gerçekliğinde özgürlük bir özlem olur başlangıçta. Ardından bir özgürlük arayışı gelişir. İdealler soyutlamaların desteğine kayınca, bu kez özgürlüğün gerçekleşme arayışına dair umutlar giderek tükenir. Artık varolanın en son sınırına kadar tüketimine yönelim gelişir. En arayışçılar sonuçta bir gün gelir neyi, niçin aradıklarını unutup, yorgunluktan düşüp, geçen arayış zamanlarına pişmanlıklar dizmeye başlar. Yarına ilişkin kurduğu hayallerin gerçekleşmemesi onu geleceği düşünmemeye, yarın denen kavramı belleğindeki zamanlar bölümünden çıkarmaya götürür. İşin gerçeğinde dünü yani doğuş zamanını unutmanın, bilmemenin, onu anlamamanın yattığını gözden kaçırmıştır belki de.

Çocukluğun unutumu, dünün zaman denkleminden silinişi olmaktadır. Üçlü zaman (dün-bugün-gelecek) bu durumda sarsıntı geçirmektedir. Anlamını yitirecek tartışmaları düşünce dünyasına kaydırmıştır. Felsefik boyutta zamanların anlamsızlaşması ya da birisinin tek ve öncel alınması durumuna her türlü kayış beraberinde felsefik kaosu yaratacaktır. Üçlü zaman denklemi doğasaldır. Herhangi birini temel veya gerekli görüp ötekileri dışlamak insan yaşamında farklı duruş biçimlerine götürecektir. Günümüzde bunun saplantılarını çeşitli insan düşünüş ve davranışlarında onun öncelikli olarak da ruhsal dünyasında gözlemlemek mümkündür. Hangi zaman dilimine kendini adama olmuşsa her yönüyle bir boşluğun yaşanmakta olduğunun habercisidir de. İster düne tamamıyla takılma ve orada yaşamak olsun, ister bugünü yaşama da karar kılınsın, ister dün ve bugünü gereksiz görüp sadece ve sadece yarına dair ütopyalara sarılınsın, yaşamda yansısını bulacaktır. Düne takılma daralmaya, bugüne takılma savrulmaya, yarına endekslenme ise kendini yaşamın gerçekliğini görmemeye yakınlaştıracaktır. Öyledir ki, *'tarih günümüzde gizli biz tarihin başlangıcında gizliyiz'* ***(A.Ö Tarih Günümüzde Gizli...)*** belirlemesi felsefik düzlemde dile gelirken aynı zamanda yaşamla bağın nasıllığını içerip açıklamaktadır. Zamanlardan kopuş bir anlamda felsefik açıdan bir depresyondan geçilip artık düz bir çizgide sürükleniş evrilişi getirmiştir. Felsefik depresyon durumları daha ziyade umutların, arayışların tükendiği zamanların yaratımıdır. Yaşamda da sosyolojik depresyon, ruhsal açıdan depresif hallere yol açarak bünyeyi kemirircesine bir felsefik pataloji (hastalıklı) doğurur.

Bu açıdan bakıldığında, tüm zamanların bileşkesi olma aynı zamanda tüm zamanları yaşamak olmaktadır. Bunun için özel olarak tüm zamanları yaşıyorum ya da yaşamaktayım veyahut yaşamam gerekir demeye gerek yoktur. Çünkü her şeye rağmen insan tüm zamanların doğal bileşkeni olarak yaşamaktadır. Sadece sorun bireyin kendi zihniyet dünyasında yarattığı bakış açısının biçimine göre (dün-bugün yarın hangisini tercih etmişse) değişim kazanmaktadır. Kendisince yaşadığını sanma denen bir durumdur bu aslında. Nihayetinde insan yetişme kültürlerinin bir yaratımıdır. Bugün yenilerini katmaktadır. Yarına ait tasarımları da muhakkak ki olacaktır. Sorun tercihin hangi zamanda yaşanmasına kılındığıdır.

Çocukluk insanlığın bir başka boyutuyla yorumlanışında onun tarihi olmaktadır. Güncel ise bütünüyle kendisini tanımlar. Gelecek hayalleri daha çocukluktan beri mayalandırıp kendisini idame ettirme, gerçekleştirme gayretidir.

Zamanlardan kopuk hayatlar ve hayaller her zaman yaşamda küskünlüğü, sıkıntıyı, zalimliği, hoyratlığı, bencilliği, kendisini bırakmayı, umarsızlığı, sahteliğe düşüşü, umutsuzluğu, kendine güvenin yitimi vb doğurmuştur. Bir başka tespitle her biçiminde zamanlardan kopuş; 'olmazlık teorisi'nin de yaratım kaynağıdır. Çocukluk ve özgürlük gerçeği çocuk ve kadın ikileminin denklemini tam anlamıyla çözmeyi gerekli kılıyor.

Yine güzellik denince insanlığın kültürel dünyasında kadınla eş anlamlandırılır. Sevgi denilince ilk akla gelen yine kadındır. Yanlış tanılardır diyemeyiz. Ancak dayandıkları temel insansal gerçekliklerin bir yanını ifade ettikleri açıktır.

Çocukluk ve kadın...
Özgürlük ve kadın...
Güzellik ve kadın...
Sevgi ve kadın...
Yaşam ve kadın...
Barış ve kadın...

Neredeyse sözcük olarak da birbirlerine yakışık ve uyumlular. Ne var ki, içerisine sıkıştırılan kimi kavram ve insanlık dışı yaklaşımlar insanı bezdirecek, adını bile anmaya ya da onu yakından tanımaya gayretsiz bırakacak türdendir. Nedendir denilip de tarihi aranmaya kalkışılsa, belki de toprağın yüzlerce metre derinliğinde birkaç parça kalıntısına rastlamak olası bir duruma konulmuştur.

İnsanlığın tarihi yazılırken kadının tarihi unutulmuş gibidir. Dahası aranmasına gerek bıraktırılmayacak kadar farklı öykülerle insan zihni doldurularak peşinen önü alınmıştır. Kadını ve tarihini aramak gibi bir düşüncenin zihinlerde çıkışının kıvılcım kaynakları tüketilmiş gibi. Kadın köleleştirilmiştir erkek egemenliğince denilebilir. Peki, bu köleliğinin tarihi nerede diye sorulsa, ona da tam anlamıyla rastlamak neredeyse mümkün değildir.

Mitolojilere bakıldığında bir parça da olsa kadının adı geçer. Teolojik bakışta ise kadın şeytanın ta kendisidir. Mevcut sistemde ise kadın tüketim kalıplarının reklamıdır. Verili bilinç bu olunca sadece kadının tarihini aramayı bir yana bırakalım, sen yaşamana bak denilen kültür kodu hemen devreye girip seni arayıştan alıkoymakta gecikmeyecektir. Ancak işin en trajik yanı, kadının da bu durumu kanıksanır hale düşürülmüşlüğü görülünce kim vaktini buna harcasın ki düşüncesi hemen peydahlanır zihinlerde. Farklı açılardan incelenmek istendiğinde de bu kez, eril zihniyetin sorgulama, arayış sistemi devreye girerek bilimsel çalışmaları da yönlendirmeye kalkışır.

Toplumların zihniyet dünyası kadın açısından böylesine ilgisiz, anlamsız bulunan bir düzeye çekilmişken, kadın sorunu diye bir yaklaşımı geliştirip sürdürmek sayısız

"Zamanlardan kopuk hayatlar ve hayaller her zaman yaşamda küskünlüğü, sıkıntıyı, zalimliği, hoyratlığı, bencilliği, kendisini bırakmayı, umarsızlığı, sahteliğe düşüşü, umutsuzluğu, kendine güvenin yitimi vb doğurmuştur. Bir başka tespitle her biçiminde zamanlardan kopuş; 'olmazlık teorisi'nin de yaratım kaynağıdır. Çocukluk ve özgürlük gerçeği çocuk ve kadın ikileminin denklemini tam anlamıyla çözmeyi gerekli kılıyor."

engellerden nasibini almaktan kurtulamamaktadır. Kuşkusuz ki, tüm bunlara rağmen bu konuda önemli mesafelerin katedildiğini vurgulamak da gerekmektedir.

Kaybolmuş izler üzerinde...

Kürt özgürlük hareketinin hem dayandığı toplumsal zemin, hem kadın sorununun genelde henüz güncelleşmesi birçok zorluğun yaşanmasına neden oldu. Tarihsel kökleri oldukça derinlere giden Ortadoğu zihniyetinin kadın adına ne varsa eril sistemin emrine koşulsuz bağlayıp, içinde eritime uğrattığı düşünüldüğünde, durumun vehameti anlaşılacaktır. Neolotik çağların derinliğinde kendisince bir yaşamın duru, sakin akışından alıkonularak, doğduğuna pişman ettirilen kadın cinsinin bir düşürülüşe kurban götürüldüğünü şimdi tespit etmek zor değil artık.

Tanrıların türemesi ile oluşan panteonların kadını zamanla dışlayarak bitirilmesi gereken bir hedef haline getirmesi uzunca bir zaman alsa da sonuçta mitolojik öykündeki gibi paramparça edilerek varoluşuna bir nokta konulmuştu. Bu durum 'çift sesli toplum yerine, tek sesli erkek toplumuna yol açmıştır. Ortadoğu'daki bu kırılma belki de baş aşağı gidişin ilk adımıdır... Tek boyutlu aşırı erkeksi toplum kültürüne geçilmiştir. Kadının bir dönemler harikalar yaratan ve son derece insancıl, canlı duygusal zekası kaybolurken; dogmatizme teslim olmuş, doğadan kopmuş, savaşı en yüce erdem sayan, oluk oluk insan kanı dökmekten zevk alan, kadına ve köleleştirilmiş erkeğe her keyfi muameleyi hak sayan zalim bir kültürün lanet –kendileri tersini söyler– analitik zekası doğmuştur'. (A.Ö Bir Halkı Savunmak) Bu aynı zamanda ilk cinsel kırılmaydı ve şokunu atlatmak kolay değildi. Belki de kadının yaşamında ilk hayata küsmenin tarihi burada başlamıştı. Belki de ninnilerine acılarını, hasretlerini ilk kez bu aşamada dillendirmişti. Önceleri hiçbir beklentide olmadan çocuğunu yetiştirirken, yaşanan bu cinsel kırılmanın ardından çocuğundan hayırlı evlat olmasını beklemek ya da dilemek gereksinimine yine bu zamanlarda baş vurmuştu. Yine belki de günümüz pedagojik sisteminin ninni, dua ve masallarla oluşmasının ilk seansları yapılmıştı.

Daha sonraları, tek tanrılı dinlerin Babil tanrısı Marduk'un ayak izlerini takip ederek (bilimsel açıdan Marduk ile Musa çizgisinin benzeşikliği biliniyor. Hele Ezra peygamberin Babil sürgünü sırasında Kitab-ı Mukaddesi toparladığı incelendiğinde, Akad, mitolojik öyküleri ile Babil öykülerinden esinlendiğini tespit etmek zor değil) kadını bütünüyle lanetli, şeytansı ilan etmeleri ile ikinci cinsel kırılmayı yaşamaktan kurtulamamıştı. Kitab-ı Mukaddes'te bu konuda şöyle geçer: 'İşte mesel söyleyen herkes sana karşı şu meseli söyleyecek: Anası nasılsa kızı da öyle. Sen, kocasından ve oğullarından tiksinen ananın kızısın; ve kocalarından ve oğullarından tiksinen kız kardeşlerinin kardeşisin; ananız Hitti ve babanız Amori idi. Çünkü Rab Yahova şöyle diyor: Sen ki, ahdi bozarak andı hor gördün, sen nasıl ettinse ben de sana öyle edeceğim. Fakat ben seninle gençliğinin günlerinde olan ahdimi anacağım ve senin için ebedi ahid pekiştireceğim. Ve senden büyük ve senden küçük kız kardeşlerini yanına aldığın zaman kendi yollarını anıp utanacaksın; ve senin kızların olsun diye onları sana vereceğim, ancak senin ahdinden değil ve ettiğin her şeyi sana bağışladığım zaman anıp utanasın, ve utancından ötürü bir daha ağzını açmayasın diye, seninle ahdimi pekiştireceğim ve bileceksin ki ben rabbim. (Eski ahit-Kitab'ı, Mukaddes-Hezekiel)

Bir başka deyişle kadının ayıplanma tarihinin başlangıcının temelleri de atılmış oluyordu. Zaten günümüzde bile sevgi ve aşk adına dizilen methiyeler Süleyman peygamberin neşidelerini henüz aşmış değildir.(Her ne kadar çoklukla İnanna'nın tabletlerdeki sözlerini andırıyorsa da!)

Artık kutsal evlilik insanın zihniyet dünyasına olmazsa olmaz açıyla kodlanıyordu. Ortadoğulu erkeğin düşünsel, ruhsal dünyasına kazınılan bu mantık denklemi, bir anlamda tanrısal psikolojiyi yaşamakta olduğunun kendisidir. Evlilik adına yapılan tüm teorilerin dayanağında bu tanrısal yaklaşımın ve psikolojinin katkılarını bulgulamak kolaydır. Aile evlilik kurumu sistemin en can alıcı hücresiydi. Bir anlamıyla yapılan ahid düşünce sistemine geçirilmesiydi. Kadın eril sistemin tam anlamıyla entegrasyonuna uğramıştı böylece. Erkeğe göre, erkek gibi, erkek aklına uygun bir donanıma sevk edilmişti. Artık pedagojik üretimini bu eksende yapacaktı. Zaten bir doğum üretim aracı ile erkeğini en iyi memnun eden karı olacaktı. Daha ileri bir aşamayla cinselliğin üretim, zevk aracı olarak zihinlere kodlanacaktı. Kadın kötülüğün şeytansı gücü olarak bellenirken, erkek onu ele geçirmeye çalışan kahraman, zalim, hoyrat olarak kendi rüştünü ispatlayandı. İşin öyküsü bir anlamıyla ana eksenli bahçenin (adına cennet denilerek hep ulaşılması gereken ufuktu) hırsızlanarak, gasp edilerek ele geçirilişiyle ana ocağı, artık baba ocağına dönüştürülmüştü. Öykü tarihselliğinde iyice çarpıtılarak, evlilikle tasmalanarak bilezik-gerdanhalhal-yüzük gibi sonradan süslenme aracına dönüştürülen kölelik izlerini ustaca silmeye çalışıldığını incelemek mümkünleşti. Ana sistemine yabancı sayılan bir kocaya karılık biçimindeki evlilik zinciri, eril sistemin kadını boyunduruğuna alışının önceki zamanları unutturularak, dünya varoldu olalı böyleymiş gibi kavratılıp kanıksandırılmıştı. Zaman öylesine acımasızlaşmıştı ki, gerçek adına ne varsa hiçbir kanıt ortada bırakmamacasına silip süpürmüştü sanki.

Mitolojik ve teolojik gelenekler dünyası insanlığın tarihini, bugününü ve yarınını kendi ipoteğine almıştı artık. Zihniyet dünyasına 'dünya böyle gelmiş böyle gidecek' kader tokasını kodlayarak bunun bir adım ötesine gidilişin sıkıysa dercesine cehennemle, gazapla tehditlenişiydi.

Eril zihniyetin kaderci-dogmatik-olmazlık bakışı insanların felsefik dünyası olmuştu. Öyle bir zihniyet kodlaması yapılmıştı ki, (binlerce yılda entegrasyon tamamlandı) ekseninden çıkılacağını düşünmek saçmalık, ahmaklıktan da öte delilik, küfre bulaşma, şeytani düşünme olarak uyarılıp, zulüm cenderesine konulmayı, aforoz edilmeyi hak ve müstehak kılı-

yordu. Zaten bu sorunun altından nasıl kalkılacağı da ayrı bir konu oluyordu. Kim bilir belki de yüzyıllara dayanan bir çözüm sürecine gereksinim duyulacaktı.

Kadın böylece tarihsel yalnızlığını görecek ve ona göre kaderine küsecekti. Kadın artık her halükarda 'bir kafesten' ötekine taşınıp duracaktı. Küçük ya da büyük, süslü ya da kaba olsun kafes, kafesti. Yapayalnızdı. Gelinen aşama *'hemcinsleri de kendisi gibi olduğu için kendilerini anlayabilecek, gerçekten insanca yaşam için umut verecek birileri yok gibidir. Bu kültürel kuşatılmışlık gerçeği kadını sürekli teslimiyete zorlar. Ne kadar dirense de intiharı düşünmedikçe kırılması kesindir. Ondan sonra kadınsıllığın bütün düşkünce modları takınılır. Her tarafına bu modlardan bir işaret çakılır. Bekarlık süreci aç kurtlar sofrasında bir meze gibi geçerken, analık süreci çok sayıda doğumun acıları ile geçer. Ayrıca çocuğu için hiç umut vaat etmeyen bir dünya hep hayallerini kırar. Acılar üzerine acılar eklenir. Ortadoğu'da kadının toplumsal statüsü en zalim uygulamaların başında gelir. Ortadoğu toplumundaki aşırı erkeksilik ile kadınsılık diyalektik bir ikilemdir. Kadının kölelik düzeyi bu mekanizmada en olumsuz koşulu sürekli üretmekte, yani toplumun kölelik düzeyini geliştirmektedir. Ortadoğu'yu dıştan teslimiyete zorlayan ilişkiler kadar, içten kadına dayatılan ilişkilerle zorlandığı açıktır.'* (A.Ö-Bir Halkı Savunmak)

Kadın ve aile konusu Kürt ve Ortadoğu insanı için bir 'kara delik' gibidir

Böyle bir yaşam ve ilişkilere uğratılan kadın nasıl sevgiyi geliştirecekti? Bu kadına sevgi söz ve gösterileri nasıl yapılacaktı? Sevgi adına, duygu ve onu yaşama atmosferi kalmış mıydı? Kadın karşısında sistem efendisi, sistem karşısında ise köle olan erkeğin sevgisi ve aşkı mevcut gelenekseli aşabilecek miydi? Yapılabilir, yaşanabilir demekte bir gerçeği ifade ederdi. Ama bu sorunun tarihselliğini olduğu gibi kabullenmek, onun soy sürdürümünü yapmanın hak edilmiş ve kanıksanmış geleneğini sürdürmekti. Zaten binlerce yıldır yapıla gelen de buydu. Üstelik bunu tartışmanın, sorgulamanın ne gereği vardı ki. Yerinden oynatılacak bir taş değildi. Böyle bir güç kaynağına sahip olmayı gerektiriyordu. Bu güç hani kimde ve nerede diye sormak zor bir soru olmaktan çıkmıştı.

Nihayetinde gelinen nokta; *'kadın-aile-erkek bermuda üçgeni'* (A.Ö.- age) gibidir. Soruna sağlam bakışa sahip olamama durumunda yakınından geçildiğinde kendi içine çekme kudretindedir. Son derece yakıcılık kazanmıştır. En başa bela sorun sıralamasındadır. Bir başka deyişle düşmanı en çok olan bir sorundur. Binlerce yıllık kültürel gelenekleri en ağırından yaşayan Ortadoğu insanının önüne kadın sorununu koymak, onun yaşamıyla oynamak anlamındadır. Önce en katısından tavırla reddeder. Sonra olabilir diyerek zorunlu –gerekli değil!– olarak, gözü arkada kalarak çözüme katılmaya uğraşır. Ama daha başından beri inançsızdır aslında. Nasıl inancı olsun ki? İnancını besleyecek dahası gözünü doyuracak, beynini ikna edecek ne ortada var ki? Gördüğüne inananlardandır. Zihniyet kabuğu oldukça sert ve kaşar olduğundan onu çatlatıp yenisini koymak için, gözlerinin önünde kendini parçalasan 'yazık oldu neden böyle yaptı? Değer miydi?'diye en fazla duygulanımlı inançsızlık gösterisini yapabilecek düzeydedir. Çünkü mevcut zihniyet yapılanması söz konusu gerçekliği algılamaya endeksli geliştirilmemiştir. En aydını ise 'o da candır onun da yaşamaya hakkı vardır' diyerek, eril acıma psikolojisinin objektif tavrını koyabilmektedir. Kadına en iyi niyetli bakış açısı olarak sergilendiği sanılan acıma kültürü ile yaklaşmak en az despotik yaklaşımlar kadar tehlikelidir. Bilmeyerek de olsa inceltilmiş bir egemenlik taslamayı aşamamaktadır. Ya da 'kadın sorununa evet, ama kendimizi yaşayamayacak mıyız.? Sevemeyecek miyiz? Aşık olamayacak mıyız? Sevgilisiz mi kalacağız? Evlenemeyecek miyiz? Aile kuramayacak mıyız?' türünden klasik zihniyetin dayatması düşünceler telaşla sorular refleksine geçiliși yaşanır. Ya da Batı'nın ayartma modeli biraz cazip geldiğinden ona öykünme-benzeşme (sorgulama gereksinimi de duyulmadan) çözümüne balıklamasına dalış tavsiyesi modernlik adına sunulur.

Buna yakın gibi duran bir diğer egemenlikli yaklaşımda, benim için cins sorunu ya da ayırımcılığı diye bir şey yoktur. Böyle bir ayırım yapmıyorum. Kadın da bir insandır. Ne ayırım yaparım ne de çatışırım anlamı yoktur, herkes kendi işine baksın demelerdir. Şuna benziyor: Köle efendisinin oğlunun –ya da kızı fark etmez– kendi kurdukları çiftliklerinin dünyasına hapsedilmiş, köle annenin köle kızına, sanki aralarında köle ilişkileri, zemini yokmuşçasına 'gel seninle kendi keyfimize bakalım, yaşayalım, bakarsın özgürlüğüne de kavuşmuş olursun' demeye benzeşiyor. Sadece kendini esas alıp karşısındakinin nasıl bir sistemin içinde kıvrandığını görmeden, çelişkisiz ve dümdüz, renkli bir hayat varmışçasına kendisinde yaşadığı rahatlığın karşısındakinde de olduğunu sanmaktadır. Tamamıyla eril sistem ekseninde yaşamaya alışılmışlığın ötesine gidiş adeta akla bile getirilmemektedir.

Başkaca bir çözüm var mı diye ya da sorunun özü nedir diye sormalar, araştırma gereksinimi, dudak bükülen yabancı bir mantık türü gibi gelmektedir. Üretilen sorunların köklü kültürel kodlara dayandığı açıktır. Olmasını da yadırgamamalı. Ne Enki, ne Marduk, ne Musa ne diğer kültürel kodlar yarattıkları insanın öyle kolayca vazgeçeceğini beklememişlerdir.

Ortadoğu zihniyeti her şeye rağmen attığı temelden memnun ve emindir. Zaten bozmak isteyenin başına gelecekleri 'önceden' bildirmişlerdir. *'Şimdilerde kör bile olsa bir aşktan da eser kalmamıştır. Sonuç nihilizmdir, intiharcılıktır. İnsan varoluşunun anlam yitimindeki en son durak. Ötesi her tür çılgınlıktır.'* (A.Ö-age)

Böylesine ağır kölelik ve karmaşık sorunlar yumağındaki kadın sorununun Ortadoğu ve Kürt gerçekliğinde çözümlenmesi Kürt halk özgürlük eğilimi için en hayati konuydu. Çünkü kadın ve aile konusu Kürt ve Ortadoğu insanı için bir 'kara delik' gibiydi. Sistemin verili değerlerini aşma özgürlüğünü yakalamadan bu sorunun çevresine yanaşmak, bir daha geri dönülmez bermuda üçgenine takılmaktı. Binlerce yıllık derinliklerin güçlü geleneklerı insanı şefkatle kucaklamaya her an hazırdı. Anne ile baba da bu konuda iyice eğitilmişlerdi. Çocukları da öyle. Eski paradigma klasik yörüngesinde insanını tutmaya özenliydi. Modern paradigma da alternatif gibi gözükse de eskinin güncelleşen, cilalanmış, sanal zevkleri kışkırtan yetenekte bir zirvesi ya da uzantısıydı oysa.

Özgürlük eğilimi tüm bu olumsuz koşulların üstesinden gelmekle karşı karşıyaydı. Dahası bağımsız düşünme ilkesi onu tarihsel, toplumsal gerçekliği mevcut verili düşünüş kalıplarını aşarak çözümlemeye yöneltildiğinden bu olumsuzlukları tespit etmek konumuna eriştirmişti. Bölge ve Kürt insanının yaşamakta olduğu durum ise içler acısıydı: Çünkü 'fazla bir iddiası da kalmamıştır. Delirmekten daha beter bir ruhsal atmosfer hiç eksik değildir. Geçmişten gurur, gelecekten umut, çoktan yitip gitmiştir. Yaşama anlam vermekten uzaktır, hiçbir yaşam etkinliğinde iddialı değildir. Anlamak istediği sönüktür. Tüm gücüyle yüklendiği husus günü kurtarmaktır. En kapsamlı toplumsal olanında bile basit bir ahbap çavuşluktan öteye yetenek gelişmemiştir. Tüm örgütçülüğü particiliği bir ben merkezciliğe dayanır. Bunun için çok sinsi ve değer katliamcısıdır. Sembolik bir ailecilik son sığınağıdır. Anlamı çoktan bitmiş bir ailecilik belki de en gerici yaşam alanlarının başında gelmektedir. Derin bir insan sevgisi hümanizması yoktur. İnsan tanımı yoktur ki sevsin...' (A.Ö-age) özgürlük eğilimi tüm bu somutlukları ayakları üzerine doğasına uygun oturtmakla karşılaşınca uzunca ve kapsamlı bir çabanın kendisine doğru evriliyordu. Kadın sorununu incelemek, araştırmak, onu edebi diline kavuşturmak, çözümleri bulup kabullendirmek hayli zorlu ve amansız bir çabayı kendiliğinden dayatıyordu. Bu çabaya kendini adayanlar, sadece bir halkın ya da bölgesel kapsamlı bir çözümün içinde olmayıp, öncelikle de kendi özgürlüksel sorunlarını bu bağlamda çözümlemiş olacaklardı. İşin en yakıcı yanı tam da buydu.

Özgürlük hareketinin en temel dayanağı kadındır

Kadın yaşamın vazgeçilmez doğası ve öğesiyse kadın ya da erkek için en başta zihinsel bir değişimin gerçekleşmesi gerekiyordu. Diğer bir deyişle özgürlük kavram ve olgusu bir soyutlamadan ya da hayal olmaktan çıkıp onu anı anına yaşamanın hem bilimsel sırlarına hem de onu gerçekleştirmenin rotasına girmek oluyordu. Özgürlük sadece üst toplum sahiplerinin keyfiyet dünyası olmayacaktı. Ya da gerçekleşmesi hayal kurulan ve ne zaman, nasıl, ne biçimde olduğu bilinmeyen adı güzel bir ütopya görülmeyecekti. Kadın sorununu özgürlük sorununun dışındaki olgularda ele almaların varacağı durak, özgürlüğe inançsızlık ve özgürlüğü bireyciliğini yaşamakla anlama ve sanmalara dolayısıyla bir sapmaya dönüşeceği gerçeğiydi. Anı anına verili sistemin tüm kaskatı kesilmiş değer yargılarından, kültürel kodlarından, sıyrılış veya kendini bu anlamda aşmaya dönüşüp değiştirmeye kalkış zamanı ile katedilen her mesafesi binlerce yıllık zincirlerden kurtulmanın adı, tanımlanması, gerçekleşmesi demekti.

Bundandır ki, kadın sorunu, kadın ekseni, öncelikli olarak bölge insanı için özgürlüksel önemdedir. Özgürlüğünün geçiş hattı, ufku, tasarımı, ütopya ya da hayali adına ne denirse densin o olmaktadır. Bu tanımlama yapılmakla da sorunun çözüme istenilen düzeyde ulaşılamadığını Özgürlük hareketinin kendisine baktığımızda görmekteyiz. Çünkü sorunu teorik olarak bilmek gerekli, ama yeterli değildi. Onu anlamak kadar onu anı anına yaşama felsefesine sahip olmayı gerektirmekteydi. Ancak bu konuda bir kanıksama, algılama, anlama ihtiyaç ve inancı bir etik karaktere doğru biçim aldığında sonuçlar adım adım gelecekti. Elbetteki sorunun en can alıcı yanı da bu konuda gerekli ve yeterli sabrı göstermekti. Sabırsızlığın temelinde ise pusuya yatmış bireyciliğin tahrikçiliğini gözden kaçırmamak gerekliydi. Binlerce yıllık eğitimin öyle bir anda ya da bir gecede aşılmasını beklemek asıl hayal ve gerçekleşmeyecek hayal olacaktı. Böylesi sanmaların sabırsızlığının kök hücreleri yine klasik paradigma ile ayartma paradigmasından gizlice komut almaktaydı. Ona kulak kabartma sonuçta şu düşünceye götürecekti; 'başkalarının özgürlüğünün peşinden koşmak benim özgürlüğümün ertelenmesidir. Kendi özgürlüğümü yaşamalıyım...' artık özgürlükten ne ve nasıl anlaşılmışsa böylesi bir kanı kendisini arzuyla sunacaktır. Oysa kimse kimsenin özgürlüğünü ne sağlayacak ne de verecektir. Zaten böylesi bir duruma özgürlük tanımı vermek bile anlamsızdır. Hele boğazına kadar bireyciliğe batırılmış önce dünya sonra ahiret ile kuşanmış bir zihniyet kalıntısından başkalarının özgürlüğünü vermek gibi bir derdinin olacağını sanmak gerçekliği ancak bilmemezlikle açıklanabilir. Biraz daha yakından baktığımızda bu türden serzenişlerin, sabırsızlıkların, anlam verememenin altında yatanın daha başından beri özgürlük eğiliminin gereğine, ilkesine inanmayışın kendisini görürüz. Acelesi varmışçasına, bu gün elinden kaçıyormuşçasına telaşla özgürlüğün tüm zihinsel kıvrımlarını düzlemeye, sıfırlamaya onu tanınmaz hale getirmenin psikozuna girişin dayanılmazlığının yaşandığını buluruz. Özgürlükten kaçış diyebileceğimiz bu durum gerçekte kadın sorunundan kaçıştır. Geleneksel çözümler daha hazır ve tüketime açık olduğundan yenisini aramaya ne hacet denmektedir. Kadın sorunu ile özgürlük sorununun, güzellik, estetik, sevgi, aşk, barış gibi gerçekliklerle bağını kurmaktan kaçışın bir başka açıklaması olmaktadır elbette.

Özgürlük hareketinin en temel dayanağı ya da ideolojik ekseni kadındır. Çünkü *'kadının özgürlük eylemine dayanmayan hiçbir hareketin özlü ve kalıcı özgür topluma götürme şansı bu nedenlerle sınırlıdır. Önce iktidar, sosyalizm, ulusal kurtuluş vs gibi yaklaşımların özleneni verememesi de bu gerçeklikle bağlantılıdır.'* (A.Ö-age) Anlaşılan o ki, Özgürlük hareketine katılımda her türlü kaçışı daha başından barındırıp onu kendisinde arındırmayan yaklaşımların temelinde, kadın sorununu kendi özgürlüksel sorunu olarak görmemenin başat olduğudur. Bu konuda yaşanan bireysel ya da örgütsel sorunların özünde bu soruna bakışın kaynaklık ettiği sorunun daha başından konuluşuyla anlaşılmaktadır. Erken iktidar hastalığı, çingene paşalığının, hanım ağalığın, ilkel milliyetçi duyguların, sosyalizme dogmatik bakışın, etkisi olduğu artık kanıtlanırcasına ortaya çıkmıştı.

Ondandır ki, Özgürlük hareketi içinde özgürlük eğilimini kendisinde güçlü tutmaya çalışanların her türlü zorluklarda bundan ödün vermeden bu canı bedel bile olsa kaçınmadan bir yaklaşım ve davranış içinde oluşun ip uçlarını vermektedir. Çünkü sevgi ve aşkın kirletildiği, zalimliğin boy verdiği bu topraklarda yeniden güçlü aşkları yeşertmek, sevgiyi hiçbir çıkar gözetmeden yaşamak ve vermek onu dar tutmamak için paklamak gerekliydi. Ortadoğu geleneğinde yedi suyla yıkanarak, kendini helal etmek de vardır.

Öncelikle de kadın sorununa zihinsel, ruhsal, duygusal kirlenmeyi gelenekselliğin bataklığından çıkarmak gerekliydi. Haram edilen, günah sayılan, utanç ve zevkarzu tatmin aracına ya da tarlasına çevrilip istenilen biçim ve pozisyonda sürülen kadın cinsinin yaşadığı iki büyük tarihsel cinsel kırılmaya bir son vermek özgürlüğün bölgesel karakteriydi. Haram ve utanç verici olan bu zihniyet denklemlerinin tüm kodlarının bir bir çözülerek temizlenmesi, sterilize edilmesi, karantinaya alınması özgürleşmenin Ortadoğusal özgünlüğü olmaktaydı. Şayet varsa başka özgürleşme kuramları ya da tanımları belki kendilerine göre bir gerçekliği ifade edebilirler, ama bölgesel özgürlük eğiliminin dayandığı toprakların iklimine uygun olamayacakların kestirmekte önemlidir. Her zaman toprak sürülmeyebilir. Bazen çok yıpranmasın diye nadasa da bırakılır.

Binlerce yıldır kullanılarak cins olarak kendisinden koparılan kadının sistemden bir kopuşu yaşaması toprağın nadasa bırakılması misali kendisine dönmesi gerekliydi. Bunun için kendisince bir zaman, kendisince bir mekan, kendisince bir iklimi yaratması onun yeniden, yaşamla olan doğasal ruhuna geçişi sağlanmalıydı. Bir başka deyişle, 'üçüncü cinsel kırılma' erkek sisteminin aleyhine yapılmalıydı. Kadın cinsinin kopuş zamanının anlaşılmaması, ona bu konuda saygının gösterilmemesi, eril sistemin efendiliğinden kopmak istemeyen pederşahi ile ayartıcı zihniyet sahiplerinin gerici direnişi olacaktı. Kadın her iki zihniyete karşı kendisi olma, kendi sisteminin zihniyet ve kültürel kodlarını yaratamadığı sürece bu karşı direnişin verimli olanakları karşısında tarihsel trajedilerin bir versiyonunu yaşamakla karşı karşıya kalacaktı. Artık bugün gelinen nokta da; ya sistemle tarihsel hesaplaşma için kendisini geri çekecek ya da sistemin en fazla gürültü yapan bir uzantısı olarak kader tokasının ömrünün pekiştiricisi olacaktı. Ancak toprak her zaman ve koşulda kendi iklimine uygun olana bağrını açıp filizini vermekteydi. Ortadoğu insanı uygarlığın beşiği bu topraklarda sevgiyi, aşkı, özgürlüğü başkalarının eline avucuna bakılmadan kendisi olarak, kendi zaman ve mekanını yaratarak, ucu ucuna an da yaşama becerisine kudret gösterecek bir özgürlük eğilimine binlerce yıldır hasretti.

Erkeğin güzeli kadından kadınca güzelliğe bir biçimiyle bir dönüşüm sağlanmalıydı.

Düşkün, düşürülmüş, ayartılmış kadından, yüce kadınlar topluluğuna, onun eksenindeki özgür yaşama kavuşmanın maddi koşulları güncel gerçekliğin ruhuyla uyumlu güçlenmeliydi.

AĞIZ DOLUSU GÜLÜŞLERİNİ ÖZLEDİK

Adı, soyadı: **Harun GÖRGÜLÜ**
Kod adı: **Harun PİR**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan/1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **Kasım 2001 Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Haziran 2004 Dersim-Mazgirt alanı**

Hayallerimizin gerçekleştiği an gelmişti. Güneyden kuzeye, Kandil'den Dersim'e uzun bir yolun yolcusuyduk.

Mevsimlerden sonbahardı, gecelerin uzun ve soğuk olmasına rağmen yüreklerimizin sıcaklığı içimizi ısıtıyordu. Umutluyduk. Geleceğe dair güzel umutlardı bunlar. Yolumuz uzundu. Bu zifiri karanlığı ölümüne yırtıp geçiyorduk. Sabahın şafağında tepelerin ardından doğan güneşi seyretmek, yorgunluğumuzu bir nebze olsun unutturuyordu bize. Zorlu ve uzun bir geceyi daha bitirmenin mutluluğu, gülen gözlere yansıyordu. Yorgunluğun tadı bir başkaydı bu uzun yol yürüyüşünde.

Nasıl kat ederdik yolları, nasıl aşardık asi dağları, nasıl geçerdik derin, karanlık vadileri, coşkun ırmakları? Her attığımız adımda yeni yeni güzellikler keşfediyorduk. Büyük İskenderin aşamadığı Zagroslardan geçtik, Gabar'ın güzelliği büyüledi bizi. Dicle hep sessizce akıyordu. Bazen yanı başımızda, bazen uzaktan duyduk uğultusunu, nazlı nazlı akışını seyre daldık, gecenin sessizliğine kendisinin daha derin sessizliğini ortak etti her adımda. İşte karşıda Sipan dağı. Siyamend ile Xecê'nin mekanı. Ve yürüyoruz dur durak bilmeden. Ve Amed, ülkemin kalbi. Peri vadisi, Peri suyu derken, işte Munzurlardaydık. Bu uzun, yorucu yolculuktan sonra Dersim'e ulaşmak, bize yeniden doğmak gibi geliyordu.

Nice yoldaşlar katıldı bu yolculuğa, nice yoldaşlar yürüdü bu dar patikalardan. Nice yoldaşlar ki iradeleriyle yürüyen. Yüreklerinden aldıkları güçle, yılmadan, bıkmadan, sitem etmeden yürüyen yoldaşlar. İşte bu uzun yolculukta iradeleri ile hepimize güç veren yoldaşlarımızdan birileri de Harun ve Şinda arkadaşlardı. Harun arkadaş coşku doluydu. Güldü mü sıcacık gülerdi, ağız dolusu kahkahalarla gülerdi. Gülmek ne de çok yakışıyordu yüzüne. Karşısındaki insan dayanamazdı gülüşüne, ortak olurdu. Karakoçanlı bir arkadaştı. Peri suyunu geçtiğimizde heyecanlanmıştı. Kendi memleketiydi buralar. Uzun süreden beri ayrıldığı, yüreğinin bir bölümünü bıraktığı memleketi. Bir düşte gibiydi. Gözyaşlarıyla ayrıldığı toprakların ıtırlı kokusunu derin derin çekiyordu içine. Doymuyordu toprağın ıtırlı kokusuna. Etrafına bakıyordu durmadan gülümseyerek. Gerçekten de göç ettiği topraklardaydı işte. Onu göçe zorlayan nedenlere inat, işte yine buradaydı hem de özgürlük savaşçısı olarak dönmüştü.

Karakoçan'dan ayrıldığında hayatla mücadele etmeye başlamıştı. Kürdistan'daki düşman baskıları hayatla mücadelede O'nu Almanya'ya sürüklemişti. Orada mücadele ile tanışmış, gerilla olmaya karar vermişti. Yüreğinin yarısını bıraktığı topraklarına geri dönmeliydi. Yüreğinde sıla hasretinin yangını durulmuyordu. İçini kavuruyordu bu yangın. Dönmeliydi, dönmeliyim diyordu her defasında, beni çağıran bir şeyler var, gitmeliyim. Yüreğinin sesiydi O'nu çağıran. O, memleketine tekrar döndüğünde bir özgürlük savaşçısıydı. Bu, O'nun en büyük sevinç kaynağıydı. Sohbetlerimizde hayat hikayelerini anlatır, yaşama olan sevinci ile bizi şaşırtırdı her defasında.

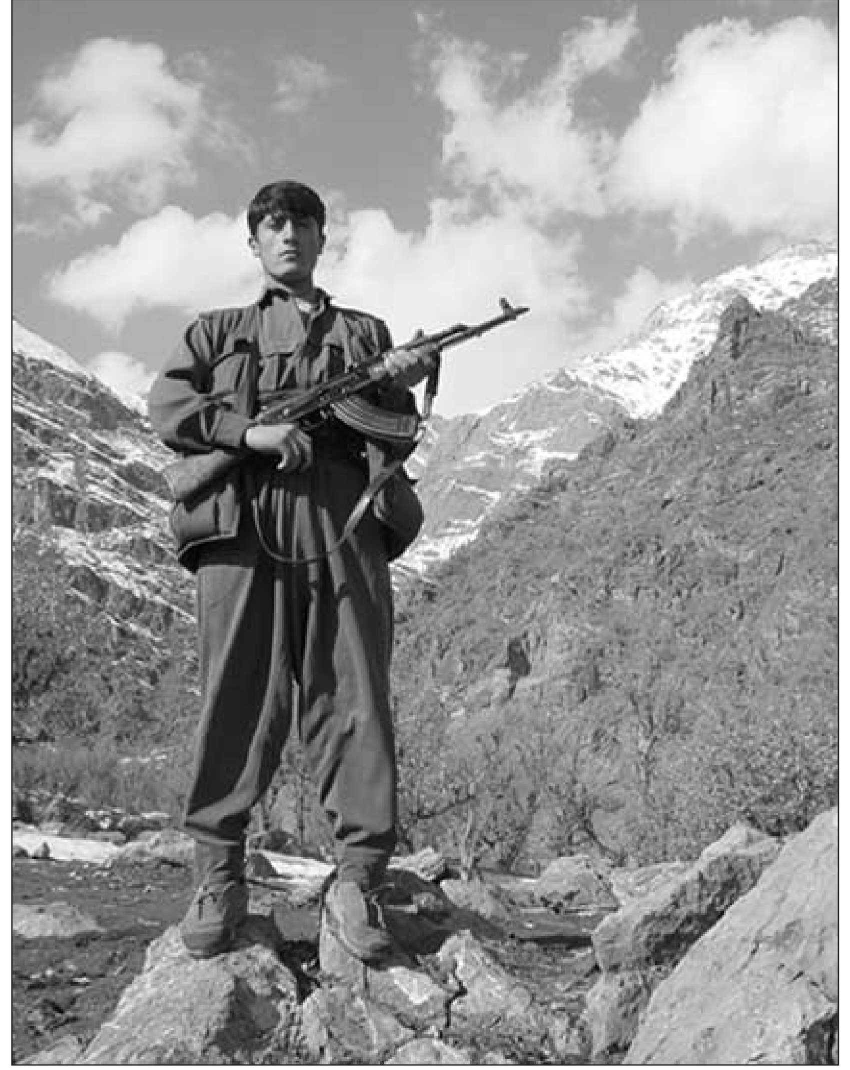
Kafesinden uçup Dersim'in isyankar, özgür topraklarına kanat çırpan sade ve özgür bir kuştu. Mutluydu, sevinçliydi. Yarın ki umutlara yakındı. Dersim'in asi savaşçılarına biz de katılacaktık. Birkaç nefes kalmıştı, birkaç adım. Son adımlar bitmez gibi gelir, yürürsün yürürsün yol bitmez, sanki uzadıkça uzar, birkaç nefes ötende olan yere, Dersime bir türlü ulaşamazsın. Aylardır yürüyorduk, Dicle'yi, Fırat'ı, Habur'u, Hezil'i, Peri'yi geçtik, yüce dağları aştık, bunun biteceğini biliyorduk, hiç uzun gelmemişti aylarca süren yolculuk. Ama bu son birkaç adım bitmiyordu, bitmek nedir bilmiyordu. Feryat eden Peri suyu gülen gözlerle bakıyordu, sevinç çığlıkları atıyordu. Sevinçliydik. Yoldaşlarımıza koşuyorduk. Oradaki arkadaşlarla sımsıkı sarılacaktık birbirimize. Hayallerimiz gerçeğe dönüşüyordu.

Dersim topraklarında, gider gitmez ölüm yoktu hesapta. Bitmişti yolumuz, kavuştuk feryat eden Dersim topraklarına, sımsıkı sarıldık yoldaşlarımızla, derin bir özlemle, hazan mevsimini bahara dönüştürerek sarıldık birbirimize. Yorgunluğumuzu unutmuştuk Dersim'de çayımızı yudumlarken. Koyu bir sohbete dalmıştık yoldaşlarla. Sanki onca uzun yolu yürümemiştik de, biz hep burada, Dersim'deydik.

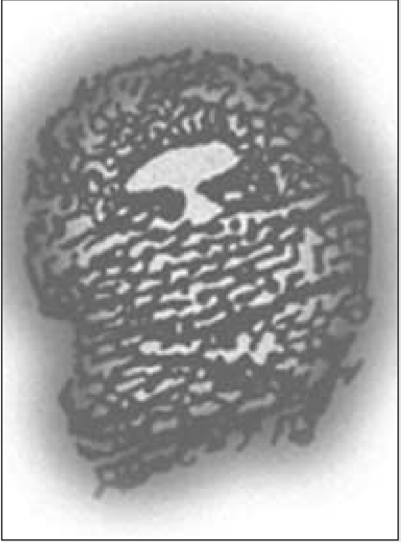
Sabahın şafağında doğan güneşin ilk ışınları bizi ısıtıyordu. İçimize çekiyorduk birbirine karışmış o güzel kokuları. Gülüyorduk birbirimize. Yaşadıklarımız bir rüya değildi, gerçekti, belki de her zaman olduğumuz yerdeydik. İlk defa görmüş olmamıza rağmen sanki yıllarca kaldığımızı sandığımız yerdeydik işte. Gökyüzü masmaviydi, güneş ışıl ışıl parlıyordu. Ateşi yakmış, çayımızı yudumlamaya başlamıştık bile. Gülümsüyorduk durmadan. Her şey öyle sessizdi ki, her şey öyle güzel görünüyordu ki. Yorgunluğun tadını çıkarıyorduk. Gülümsüyorduk. Yanı başımızdaki pınar ne de berraktı, nasıl da usulca akıyordu. Etrafında sonbaharda açan çiçekler, boy vermiş yeşillikler... Doğa gülümsüyordu. Zamansızlık ne de uzak görünüyordu bize. Ama savaşta zamansızlık yoktu. Kendi kurallarını kendisinin belirlediği kuralsız kurallar oyunuydu. Yürekteki heyecanları, mutlulukları, hüzünleri, acıları dinlemeyen en acımasız gerçeklik.

Zamansız kopan çığlık, ortalığı saran sis, hiç yoktu hesapta ölümün yakın olduğu. Kulakları tırmalayan çığlık her şeyi daha derin bir sessizliğe gömmüştü. Etrafımız sarılmıştı, bilinmeyen bir labirente girmiştik. Tetiklere basılmıştı, yağmur gibi mermi yağıyordu üstümüze durmadan. Çaylarımızı yudumlarken arşınladığımız uzun yoldan bahsediyorduk ki o içimizde depremler yaratan çığlık koptu. Çığlıkla Harun ve Şinda yoldaşlar yere düştüler. İçimizi parçalara bölen, her bir parçayı bir yere savuran, göz yaşlarını çağlayanlara dönüştüren, bizi bizden alan çığlık... Ardı arkası kesilmiyordu çığlığın. Gün yorgundu, güneş ağır ağır batıyordu. Biz binlerce kez depremler yaşamıştık. İşte Harun ile Şinda hemen karşımızdaydılar, toprağa düşmüşlerdi. Sessizdiler, ölümün sessizliğinden farklıydı, iç huzurun sessizliğiydi. Bir de zamansız kopan çığlığın, daha Dersim'e merhaba demeden hoşça kal demenin izleri vardı yüzlerinde. Şimdi yoldaşımlarım bir kuş gibi büzülmüş havanın soğukluğunda. Harun ve Çem yoldaşlarla büyümüştü güneşimiz, sönmeyecekti ateşimiz. Durmayacaktık, yürüyecektik. Dersim'e merhabalarını biz yaşatacaktık güzel yoldaşlarımızın. Toprağa düştükleri yerde gülümsüyorlardı sonsuzluğa

Mücadele arkadaşları adına
Diyar Kaya

SÖYLEMEK İSTEYİP SÖYLEYEMEDİĞİM SÖZLER İÇİMDE KOCAMAN BİR SIZI

Adı, soyadı: **M. Emin TUNCER**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa-Suruç, …**
Katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri:
Temmuz 1999/Zagros

Emin adımlarla özgürlüğe yürüyüş; yaşamı anlamlı, güzel kılmanın temel gerçekliği, özgürlüğü yaratma olduğu ve özgürlüğün de bu noktada kutsandığı bir gerçektir. Yılların yarattığı birikim ve geçmişin derin izlerini düşünürken, daha çok anlamaya yakın his ve duyguların yaşandığı anlar bir film şeridi gibi geçer gözümüzün önünden. Kürt çocuğu olmak, metropollerde sürgünü yaşamak, horlanmak, küçük görülmek, sürekli eziklik psikolojisini yaşamak, düşmanın Kürtlere layık gördüğü kaderdir belki. Ama kendi içinde güzel ve yaşanılası bir dünyanın hayal de olsa resmini çizmek, çocukluğumuzun bir gereğidir. Kürt çocukları nerede olursa olsun hep bu hayali kurdu, tozlu sokaklarda misket oynarken de hayallerimiz buydu. Serhildanlarda ellerimizde taş koşarken de buydu. Tozlu sokaklarda koşan, oynayan, misket yuvarlayan, sürgüne uğrayan çocuklardan birisi de Azad arkadaştı. Çocuklar sürgün olur mu diyeceksiniz belki, evet olurlar, hem de artlarında bıraktıkları yerleri bazen bir ömür boyu sadece ve sadece hayallerinde yaşarak olurlar. Son nefeslerini bile yüreklerini yakıp kavuran bu özlemle vererek olurlar. Gülüşlerine karışan hüzün biraz da bu sürgündendir işte, hiç silinmeyen hüzün, ufuk çizgisine takılan bakışlar...

Emin Tuncer arkadaş, '80'li yılların başında ailesi ile birlikte Suruç'tan Mersine göç etmek zorunda kaldı. Sürgünün getirdiği zorunlulukla çocuk yaşta Mersine gelmişti. Büyüdüğü ortam ve yerleştikleri mahalle Kürdistan'ın değişik bölgelerinden gelen insanların yaşadığı bir yerdi. Sanki Kürdistan'ın bir maketini oluşturuyordu. Azad arkadaş yurtsever bir ailenin çocuğuydu. İlk, orta ve liseyi Mersin'de okudu. Büyüdüğü ortam ve ailesinin yurtsever olması, erken yaşlarda mücadele ile tanışmasına vesile oldu. Azad arkadaş tüm insanlarla iyi diyalog kurabilen, çevrede saygı duyulan ve sevilen biriydi. Acılarıyla, sevinçleriyle, iyi ve kötü günlerini geçirdiği Mersin'de özünün arayışçısıydı. Bu arayışla ülkeye sevdalanmak, onun kutsallığı için genç bedenleri toprağa vermek; toprakta filizlenmek, barışın ve özgürlüğün kutsanan çiçeği olmak bir tercih ve tarihin emir eri olmaktı.

Acılara, zulme, haksızlığa karşı en büyük direniş Özgürlük mücadelesine katılmaktı. Azad yoldaş, Kürdistan'da savaşın, serhildanların en yoğun olduğu süreçte, çok sevdiği Mersin şehrini ardında bırakarak, çocukken sürgün edildiği memleketine kavuşmak, gerçek ve özgür bir yaşamın sahibi olmak için '94'de Amanos'tan partiye katıldı. Oradan Önderlik sahasına geçti. Güneşin ışınları ve sıcaklığıyla kendini yıkayan, bir ateş parçasına dönüşen Azad yoldaş, Önderlik Sahası'ndan aldığı güçle, özgür yaşama anlam vermenin, lanetli kişiliğe karşı mücadele etmenin çelikleşmiş savaşçısı olarak Kürtlerin kendini ve yaşamı yarattığı Zagroslara geçti. Savaş sürecinin şehadetlerini çok gören ve onların intikam yemini ile her gün kendisini partinin militan kişiliğine ulaştırmaya çalışan Azad yoldaş, onurlu barış sürecinin şehidi oldu. Tabii ki Azad yoldaşı anlatmak zordur, her şehadete ulaşan ve bizi biz yapan şehitlerimizi anlatmanın zor olduğu gibi. Kelimeler yetmez onları anlatmaya. İnsanın toprağa düşen her canla eksilişini yazması o kadar zordur ki. Ne nereden başlayacağını bilirsin ne de nasıl bitireceğini. Toprağa düşenlerin ardından açan çiçeği, çağlayan suları, zifiri karanlığı bölüp kayan yıldızları, dağların yüreğinden kopan fırtınaları anlatmak.... Anlatamam anlatılmaz. Bazı şeyler vardır ki ancak yaşanır. Zamanın bile iyileştirmediği derin izler bırakır yürekte. Söylenmek isteyip söylenmeyen, belki de bir daha asla söylenemeyecek sözler acıtır insanı. Onları anlatmak ancak onların yoldaş olmakla mümkündür.

Azad yoldaş emekçi, fedakar, insan sevgisini her şeyin üstünde tutan bir yoldaştı. Özgürlük savaşçısı olmanın getirdiği mütevazı kişiliği ile çevresindeki arkadaşlar tarafından çok seviliyordu. İsyan bakışlı, kocaman yürekli, sevgi ve insanlıktaki ısrarıyla özgürleşen, militan kişilikli yoldaşım! Birlikte geçti çocukluğumuz, birlikte büyüdük, birlikte oyunlar oynadık, birlikte acıktık, birlikte yedik kuru ekmeği. Aç olunca hiçbir şeye değiştiremeyeceğimiz, tadına doyulmayan şeydi kuru ekmeğimiz. Çocukluk arkadaşlığımız, özgürlük yoldaşlığına dönüşmüştü büyüdükten sonra. İkimiz de özgürlük dağlarındaydık, aynı coğrafyada, ayrı alanlarda. Hep birbirimizi sorduk durmadan, yazdık birbirimize. Sana ne de çok yakışmıştı gerilla kıyafetleri. Bir gün özgürlük dağlarında buluşuruz diye ne de çok umutluyduk. Birbirimize anlatacak ne de çok şeyimiz vardı. Görüşemedik can yoldaşım. Yarım kaldı görüşme isteğimiz. Bilsen bu yarım ne de çok acıtıyor yüreğimizi. Ve şu anda söylemek isteyip söyleyemediğim o sözler içimde kocaman bir sızı sanki. Sen, en ulaşılmaz mertebeye ulaştın. Sen özgürleşirken toprağımızın hasret olduğu özgürlük tohumlarını ektin. Zagros efsanesinin, hikayesinin ve romanının gerçek kahramanı oldun. Çocukluk hayallerini, düşlerini yaşadın. İlke, halk, insanlık aşkını kendi yaşam kesitinde pratikleştirdin. Şimdi büyüdüğümüz yerlerde senin mücadele aşkınla zafere yürüyor halkımız. Ayrılık zamanını sen değil, tarihin derinliklerinden gelen özgürlük sevdası belirledi. Azad yoldaş her şehadetin bıraktığı derin acı ve izlerin yanında, bıraktığı mirasla bize zaferi müjdeleyendir.

Hoşça kal asi bakışlı çocuk. Sizin bıraktığınız onurlu yolda, kararlı adımlarla size layık yürüyeceğimizin sözünü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları adına
Xebat DENIZ-Jihat RIHALI.

Arayış sevda ve yarım kalan bir günce HÜLYA

Adı, soyadı: Hülya BULUT
Kod adı: Hebun REDUR
Doğum yeri ve tarihi: Nusaybin, 1 Ocak 1975,
Katılım tarihi: Newroz 1992 Nusaybin
Şehadet tarihi ve yeri: 14 Kasım 1993 Çakıl taşı Köyü/IĞDIR

Yaşamak,
her yaşayanca güzeldir,
ama onurluca yaşamak,
yaşatmayı
kendi yaşamı uğruna seçendir...

Belirsiz bir zaman dilimidir yaşam. İnsan yüreğinden geçen gizli duygular, damla damla süzülür, birikir ve damlalar bir göl oluşturur. Bazen de bir fırtınayı andırır veya uzakları yüreğinde saklayan bir ananın hüzünlü bakışının adı olur yaşam. Ya da beklenmedik bir kelime... Uzak ülkelerden gelen yolcuların içinde kuvvetli fırtınalar yaratır, yönünü belirirken yaşam, yüreğinde kopup gelen duygular alıp götürür seni. Birden bire ışığın toprağa kavuşmasıyla umutsuz gözlerine bir ışık dalar, bir ümit kıpırdanır içinde ve usulca koynuna dalarsın gecenin bir saatinde kayan yıldızın ardından bakarak.

Yaşamın kalbinden bir yıldızın kayışı ve ardından bir umut bırakışı...

Yaşamla erken yaşta tanışır benim ülkemin çocukları, erken yaşlanır elleri ve erken sevdalanır yürekleri.

Dağlara sevdalanan ve yaşamının baharında yüreğini doruklara yazdıran bir can yoldaşı anlatmak istiyorum bugün. Yoldaşını gömen var mı içinizde, ona bir mezar yaptırmadan, bir tabuta koymadan, uğruna canını feda ettiği toprağa gömmeden ve söylemek istediğin birçok şeyi söylemeden öylece bırakıp giden var mı içinizde?

Evet, canınızdan çok sevdiğiniz birinin vurulduğuna tanık olan var mı içinizde, son defa sarılmadan, açık kalan gözlerini yummadan ve sırtınızdaki hüznün ağırlığıyla gecenin karanlığında yol alanınız oldu mu?

Hülya, bir rüya, bir efsane ve yazılmayan tarihin bir başlangıcı. Hülya, arayış, sevda ve yarım kalan bir günce. Hülya, çıplak yüreğiyle tank atışlarında vurulan bir fidan.

1990'larda Kürdistan'ın her yerinde kendini yaşamsallaştırmaya başlayan sıcak savaş ve serhildanlar birçok katılımı da beraberinde getirmişti. Serhildanların diyarı Nusaybin'de yaşayan ve kendince bir yaşam arayışı içinde olan Hülya arkadaşın çelişkileri, istemleri ve geleceği de yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Yurtsever bir ailenin içinde büyüdüğünden, toplumsal sorunlara ve yaşanılanlara fazla yabancı değildi. Yaşının üstünde bir olgunlukla etrafında olup bitenleri çözmeye ve kendisince anlamlandırmaya çalışıyordu. Evlerine gelen arkadaşlardan bir şeyler öğrenmeye ve kendini yetkinleştirmeye, hatta bazen arkadaşlara kuryelik yapmaya bile başlamıştı.

1992 yılı, Kürdistan'da bir ölüm kalım savaşının başlangıcı ve özel savaşın kendini kurumsallaştırmaya başladığı acımasız bir sürecin adı olmuştu. Birçok yurtsever sokak ortasında vuruluyor, insanlar tutuklanıyor ve gözaltılar doğal bir seyir izlemeye başlıyordu. Bu süreçten en çok etkilenin ailelerden biri de Hülya arkadaşın ailesi olmuştur. Zaman artık kendileri için her gün bağrında acı bir sürpriz taşıyor, beklemedikleri yerden yaralıyor ve bir parçalarını alıp gidiyordu. Hülya arkadaşı ilk etkileyen olay amcası Seyit Celal'in kontralarca sokak ortasında vurulmasıdır, hiçbir yasa kabullenmeyen ve öldürmeyi doğallaştıran kontra eylemleri onun çelişkilerinin artmasında birinci etken olmuştur. Bu şehadet kendisiyle sorgulama sürecinin başlangıcı olurken, en çok sevdiği ve bulunduğu köyde milislik yapan Safiye ablasının kontralarca katledilmesi O'nun katılımını netleştirmiştir. Artık bulunduğu ortamda yaşamanın anlamını yitirdiğini ve ancak kendini silahıyla var edebileceğine inanmıştır. Kendisi bu kararını verirken, ailesinde en çok sevdiği ağabeyi kendisinden önce saflara katılmıştır. Yaşamın en can alıcı noktasında durmaktadır. Artık Hülya, kavganın ve kendini yaratmanın tek yolunun dağlara gitmekte olduğuna inanmaktadır. Baharı karşılayan Nusaybin sokakları Newroz'u büyük bir coşkuyla kutlarken, yaşanılan katliam Hülya'nın artık bu acılar kentinde kalmaması gerektiğinin de habercisidir. Yıllardır yüreğinde tutsak ettiği özgürlük kuşu artık kanatlanmıştır. Yıllardır yüreğini kanatan düşmana karşı yaralarını sarma zamanı gelmiştir. Yıllardır özlemini çektiği dağlara, silaha ve yoldaşlarına kavuşma günü doğmuştur. Rengarenk olur baharda Bagok dağları, kırmızı gelincikler açar ovaları ve yeni bir savaşa tanıklık eder ağaçları. Bir çölün ortasında yeşil bir vahayı andırır baharda Bagok dağları ve yüreğinde saklar kendisi için savaşan yoldaşları. Yüreğinde baharı yaşayan ve yeniden doğmanın sancılarını çeken bir genç kız misafir olur Bagok'un enginliklerine. O, artık Hülya değildir, Hebun olmuştur direniş diyarında, halkının bağrında ve yoldaşlarının yüreğinde.

Kısa bir süre Bagok dağlarında kalan Hebun arkadaş, eğitim alma amacıyla Haftanin alanına geçer. Yaşama ve dağlara olan bağlılığı O'nun kısa sürede adapte olmasını ve eğitimden iyi sonuç çıkarmasını beraberinde getirir.

Kürdistan'ın bağrında sürekli kara bir hançer gibi kendini konumlandıran ihanet, yine kanatmaya başlamıştır. '92 Güney Savaşı başlamış, amansız bir savaşa ve direnişe tanıklık etmiştir Sınaht tepeleri. Hepsi yeni olmasına rağmen, iradeleriyle büyük bir direnişi tarih sayfalarına nakşeden yoldaşlar arasında yer alan Hebun arkadaş, burada yaralanır. Özverisi, fedakarlığı ve kendini adama azmiyle tanınan Hebun arkadaş, savaşın ardından tedavi görmesi için Serhat eyaletinin Iğdır alanına gönderilir.

Hebun savaştıkça kendisini bulan ve aradıkça kendisine yakınlaşan bir savaşçıdır.

Tedavisi bittikten sonra, başı sürekli dumanlı, dört mevsimi beraber yaşayan ve görkemiyle insanları kendine aşık eden Agiri dağlarına, özlemini çektiği yoldaşlarının arasına geri döner. Agiri'de yaşamak, savaşmak ve özgürlüğünü aramak yeni bir katılımın ve kendisiyle buluşmanın adı olmuştur Hebun arkadaş için. Eğitim boyunca öğrenmeye ve öğrendiklerini yaşama en iyi şekilde geçirmeye çalışan bir öğrencidir. Yoldaşlarıyla uyumlu ve kendisiyle sürekli çatışandır.

Baharı karşılayan Kürdistan dağları yeni bir direnişi tarih sayfalarına yazmaya hazırlanır. Hebun arkadaş ve 4 arkadaşı '93 yazında Doğubeyazıt alanında faaliyet yürütmek amacıyla görevlendirilirler. Bulundukları alanda hem lojistik ihtiyacını karşılarlar, hem halkı örgütleme ve istihbarat toplama görevini bir sezon yapan grup, kışın yaklaşmasıyla geri çekilme hazırlıklarına da başlar.

Kürdistan dağları kışı karşılamaya başlarken, yeniden kendisiyle yalnız kalırken doğa ve kuşlar göç ederken, bir yıldızın kayışına daha tanık olacaktı insanlar. İhanet bir kez daha yaralayacaktı yürekleri, beyinleri ve genç bedenleri. Arkadaşların bulunduğu köyde milislik yapan biri ihanet etmiş ve onları düşmana ihbar etmişti. Köyün etrafı panzerler ve askerler tarafından sarıldığında arkadaşların çatışmaktan başka bir şansı kalmamıştı. Direniş ve ihanet iç içe yaşanmıştı yıllarca Kürdistan topraklarına ve bu gece yine kanatacaktı yüreğimizi en can alıcı yerinden.

Tarihi randevu: 14 Kasım 1993, karanlık bir gece, saatler 22.45.

Binlere karşı direnen 5 yürek, 5 özge can ve 5 kendini feda edecek genç kız. Köyün etrafındaki çemberi yarmaya çalışan arkadaşlar bir yandan çatışıyor, bir yandan da geri çekilme yapmaya çalışıyorlardı. Hebun arkadaş, gurubun savunmasını yaptığından geride kalıyor. Sürekli gökyüzüne ışıldak atan düşman, köyün semalarını gündüze çeviriyordu. Bu esnada çatıştığı yer deşifre olmuştu, bir duvarın üstünden atlayıp yer değiştirme fikriyle doğrulan Hebun arkadaş, panzerden yapılan tarama ile vurulur. Gökyüzünün karanlığını yarmaya çalışan bir yıldız olur. Yeni doğacak güne bir ışık huzmesi olur. Umut olur yarınlara, sevda olur geride kalanlara ve direniş olur tarih sayfalarına.

Seni hiçbir zaman unutmayacağız, bizim Hülyamızdın, ama halkın için Hebun oldun, seni hep sevgiyle, umutla ve özlemle anacağız. Seni ve uğruna mücadele ettiğin toprağını öpüyoruz. Unutma, seni seviyoruz...

Mücadele arkadaşları

O DİRENİŞ ÇİZGİSİNE ÇAĞRIDIR

Adı, soyadı: Fatma İĞDEM
Kod adı: Sılav ZINARİN
Doğum yeri ve tarihi: Mardin-İdil 1978
Katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 6 Eylül 2004/Siirt şehir merkezi

Bir Ortadoğu isyanıydı bizi yan yana getiren. Acılara son verme, gözyaşlarını dindirme ve çocukları sevindirme hayaliydi bizi özgür dağlarda birleştiren.

1997 baharının yeni yeni başladığı Newroz günleriydi. Sılav arkadaş Botan'dan, tedavi amacıyla yanımıza, Çeme Rezan kampına gelmişti. İçimizde en tecrübeli ve dağların zorluklarına karşı meydan okumuş olan bir arkadaştı. Tedavi görmeden Güney'de yaşanan Hewler katliamıyla birlikte Hacı Ümran alanına geçiş yapmıştı. Yaşamda toy, pratikte yok denecek düzeyde tecrübelere sahiptik. Geçtiğimiz alan yaylaydı. Biz yaylalara zozan deriz. Buralar yüksek olduğundan erken erimez karları. Geçtiğimiz zozan da telli duvaklı gelini anımsatan kardan henüz silkinmemişti.

Hacı Ümran, yeni açılan bir alan olmasından dolayı ciddi erzak ve cephane sorunu yaşıyordu. Yaşadığımız zorluklar bizi mücadelesizliğe itiyor, doğanın hırçınlığına çabuk teslim olabilmemizi getiriyordu beraberinde. Ama Sılav arkadaş tedavi görmediği halde bizlere büyük cesaret ve moral verecek bir pratik sergiliyordu. Yaşamın küçük ayrıntılarında örnek oluyor, bir gerillanın yaratıcı gücünü nasıl kullanabileceğini gösteriyordu. Karı kaldırıp manga yapma, yine kar altından odun çıkarıp ekmek, yemek yapma görmediğimiz şeylerdi. Özellikle de bu toyluğumuzdan dolayı Sılav arkadaş müthiş bir mücadele veriyordu. Doğaya karşı yenilgimizi, teslimiyetimizi kabul etmiyor, tam bir gerilla direnişiyle bizi yaşama çekiyor ve mücadeleyi öğretiyordu. Gündüz soğuklarını az da olsa yenmeyi başarıyorduk, ama geceleri soğuğa dayanmak neredeyse imkansızlaşıyordu. Sılav arkadaş bu konuda da fedakarlığını ortaya koyuyor. Çok sonraları fark ettiğimiz gibi üşümememiz için kendisi sürekli köşede uyuyordu. Geceleri çıktığımız uzun yol yürüyüşlerinde, hasta olmasına rağmen BKC silahı yardımcılığını yapar ve hepimizin en önünde yürürdü. Geride kalanları bekler ve güleç bir edayla hepimize moral verirdi. Noktaya vardığımızda ise bir gerilla çayını yapmak bile neredeyse unvan verilecek bir başarı olurdu. Ama Sılav arkadaş bu işlere de koşardı. Kimi zaman moral düzeyimizi etkilememek için bize hiç hissettirmeden, karanlık ve uzak köşelerde, çektiği fiziki acılardan dolayı sessizce ağlardı.

Artık başlayan savaşa bizde katılmaya başlıyorduk. Sılav arkadaş her defasında saldırı için kendisini öneriyor, ama dönemin varolan geri ve klasik yaklaşımları O'nun önüne hep engel olarak çıkıyordu. O dönemde bayan arkadaşlara fazla güvenilmiyor ve savaşta güçlü sonuçlar elde edebileceklerine inanılmıyordu. Sılav arkadaş da bir kadın gerillaydı, bu nedenle de önerileri kabul edilmiyordu. Bir gün Helgurt tarafında eylem yapmak için hazırlıklar başlamış ve Sılav arkadaş noktada kalmıştı. Gece eyleme gitmiş, hedefimize ulaşmış, geri çekilmeyi yapmıştık. Gündüz güneşin doğuşuyla birlikte içinden geçtiğimiz köyde KDP'nin pususuna düşmüş ve çembere alınmıştık. Noktada kalan arkadaşlar savunmamızı yapmak amacıyla harekete geçmişti. Takviye grubunda bulunan Sılav arkadaş kendi inisiyatifini kullanarak yanına iki erkek arkadaş almış ve saldırıya geçmişti. KDP'nin tuttuğu tepeyi düşürmüş, arabalarını yakmış ve bizi en esaslı tehlikeden kurtarmıştı. Savaşta en aktif rolü Sılav arkadaş oynamış, kendisine yaşamdaki güveni emek ve çabasıyla oluşturmuştu.

Sılav arkadaş sivil yaşamında okula gitmemişti, mücadele saflarında okuma yazma öğrenmişti. İdeolojik boyutta çok güçlü bir kişiliğe sahip olmasa da, anladığını pratikleştirme çabasındaydı. Yaşamda mücadele etmekten kolay vazgeçmez, kendi geri, klasik yönlerine karşı da bir savaşım yürütürdü. Bir kadın olarak kendisinde özgüveni güçlü geliştirmiş ve oldukça cesaretli bir yapıya sahip olmuştu.

Doğal bir katılımı sağlar, olduğu gibi görünmeyi esas alırdı. Yaşama katılımda pes etmez, her şeyin zamanla aşılacağına inanırdı.

Son eylemiyle her zamanki fedakarlığını yine kanıtlamış oldu bize. İlk tanıdığımda nasıl ki yaşam öncüsü olmayı, yoldaşlarına yol göstermeyi devrimci bir görev olarak bilip uyguladıysa, yaşanılan ihanet ve teslimiyet çizgisine karşı da aynı şekilde bir yaşam öncüsü olmayı başardı. Beritan çizgisinde yürümenin, direniş çizgisini her an ve her koşulda yaşamsallaştırabilmenin anlamını bizlere göstermiş oldu. Onun eylemi, esas itibariyle yaşanan ihanetçiliğe, işbirlikçiliğe ve teslimiyete karşı direniş çizgisinde yürümenin, Önderlikle yoldaş olmanın eylemidir. O direniş çizgisine çağrı, kadın yoldaşlığının özünün ifadesidir.

Mücadele arkadaşları adına
Hasret Botan.

Kahramanlar eylemleriyle kendi zamanlarını yaratmış kişiliklerdir

Tarihte ilklerin her zaman ayrı bir anlamı vardır. Çünkü ilkler sürükleyicidir. Bir insanda, kaybedilen koca bir tarihin yeniden vücut bulması ve geleceğin aydınlığa açılan kapılarının aralanmasıdır. Bu yüzden onlar insanlığın bilincine ve yüreğine kahramanlar olarak yazılırlar.

Kahramanlar eylemleriyle kendi zamanlarını yaratmış kişiliklerdir. Yol gösterici, öğreten ve kendi peşlerinden sürükleyenlerdir. Çünkü kahramanlık en olmadık zamanda imkansızı başarmanın adıdır. Bütün umut ışıklarının söndürüldüğü yerde umut ışığını yeniden yakabilmenin cesaretidir. Kuşatılmışlık zırhını adeta kendi kaynağından fışkırırcasına delme gücü ve iradesidir.

Tarihin her dönemi böylesi anlamları olan kahramanlık çıkışlarına tanıklık etmektedir. Baskının zulmün haksızlığın en üst düzeye çıktığı süreçlerde ortaya çıkan kahramanlar, tarihin yönünü de değiştirmiş kişiliklerdir. Mevcut yazılı tarih, sistemlerin kendi kanlı elleriyle ördükleri yaşamın izlerini taşıyan bir tarih olurken, özünde zulmü, baskıyı ve haksızlığı içeren bir tarihtir. Bu tarih ezilen halkların, kadının tarihi değildir. Halkların gerçek tarihini ve içinde kadının gizlenmiş özünü taşıyan öz tarih, kahramanların gerçekleştirdiği eylemlerle başlamaktadır. Bu eylemler halkların ve ezilen tüm kesimlerin belleklerinde kaybolmayan özgür adil, eşit yaşam özlemlerini eyleme dökmenin ilk kıvılcımı olmuşlardır. Hiçbir haksızlığı halklar ve ezilenler adına kabul etmeyen bu kişilikler, bulundukları çağlarda sistemleri en güçlü sorgulayanlar olarak ortaya çıkmışlardır. Günümüzde de bu sorgulamaların, artık tükenme derecesine gelen egemen sömürücü sistemin kendini yeniden ayakta tutmaya çalışma çabaları karşısında daha güçlü geliştirilmesi ve tarihteki her kahramanın ortaya çıkarttığı eylemin bugünün eylemleri ile bütünleştirerek geliştirilmesi gerekmektedir. Hak edilene ulaşmak için bu tarihsel sorgulamaları günümüz insanlığının ulaştığı düşünsel düzeyin yarattığı fırsatlarla bütünleştirmek ve ona göre bir mücadele anlayışını geliştirmek önemli olmaktadır.

Hak, adalet ve özgürlük istemi kahramanların çıkış karakterlerine ve felsefelerine damgasını vuran bir gerçekliktir. Her kahramanı tarihte bu şekilde değerlendirmek, onlara olan yakınlık ve buluşma noktalarımızı daha iyi görebilmemiz açısından mümkün olmaktadır. Bugün de hala devam eden ve daha yakıcı bir şekilde kendini hissetiren eşitlik ve özgürlük arayışları, günümüze bir miras gibi devredilen kahramanların eylemleriyle taşınmıştır. Çünkü kahramanlar her zaman bir çıkış noktası olarak, ilklerin başlangıcı; kendini feda etme, düşünce ve eylemlerini büyük kararlılık ve ısrarla yürütmenin adı olmuşlardır.

Her kahramanlık kendi zamanının ve koşullarının içinde çıkmış olsa da, insanlığın bilincinde her dönem için umut ışığı olmayı, yani sürekli yaşamayı başarmışlardır. Çünkü onlar da kaybolmayan insanlık değerlerinin bütünü vardır. Değişen koşullar, mücadelenin ulaştığı yeni aşamalar, onların bu sürükleyici, örgütleyen ve yol gösteren özlerinin kaybolmasını değil, tam tersine daha fazla geleceği aydınlatan, mücadeleci kılan özlerini arar kılmıştır. Onlar bir zincirin halkası gibi bu değerleri büyüterek her çağda, insanlığın umudu, ilhamı olmayı başarmış kişiliklerdir. Her çağ kendi kahramanlarını yaratırken, onların bu özlerini bir sentez gibi sürekli yenileyerek devam ettirir. Ve bu öz hiç beklenmedik anlarda kendini ortaya çıkartır. Egemen sömürücü sistemler olduğu sürece tarih kendi kahramanlarını ortaya çıkarmaya devam edecektir.

Kürt halk tarihi de, PKK hareketinin çıkışıyla eşine ender rastlanan bir kahramanlık geleneğine sahiptir. Zaten PKK hareketinin çıkışı başlı başına bir kahramanlık çıkışıdır. Daha sonraki her süreçte bu gelenek, öncü militanlarının ortaya çıkarttıkları eylemlerle devam ettirilmiştir. Yani PKK'nin bu özünü temsil eden, onu eyleme döken ve bugünlere kadar getiren de onun bu özüyle buluşan kahramanlarıdır. Otuz yıllık mücadele tarihimizde her güne, her aya bir kahramanlık eylemi sığdırılmıştır. Ancak bunların bir başlatıcısı yani ilki temsil eden kahramanları vardır ki, onların özünü anlamak aslında PKK'nin özünü anlamaktır. PKK hareketi hangi koşullarda nasıl bir çıkış yaptı? Nasıl bir yaşam ve mücadele felsefesi ortaya çıkarttı? Kürt halkının yaşadıkları karşısında çağımızın kayıtsız ihanetine nasıl bir cevap oldu? Bütün bu soruların cevaplarını kahramanlarımızın yaşamlarında ve eylemlerinde görmek mümkün. Çünkü her kahramanlık eylemi eşine ender rastlanan türden bir inancın, iradenin ve bilincin ürünü olarak gelişmiştir. PKK'deki kahramanlık olgusu hiçbir şekilde kolay dile getirilebilecek bir olgu değildir. Bu kahramanlarımızın her şeyden önce kaybedilen insanlık ahlakı ve vicdanının adı olduğunu bilmek gerekir. Bir insanı böylesi eylemlere götüren inanç kararlılık ve güç nereden kaynağını alıyordu ve bu çıkışları gerektiren koşullar neydi? Bu soruları doğru cevapladığımız oranda gerçekleşen kahramanlık geleneğini anlar ve ona göre bir yaşam ve mücadele felsefesi kazanırız.

Devamı sayfa 19'da

